

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologōn diaphorōn syngammata palaia kai orthodoxa

Gessner, Conrad

Tiguri, 1560

VD16 G 1810

Ignatii Beatissimi Martyris, Et Archiepiscopi Antiocheni, Epistolae
Dvodecim. Interprete Ioanne Brunnero Tigurino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72021](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72021)

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟ
ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΑΡΧΙ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΦΟΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙ-
ΣΤΟΛΑΙ ΔΩΔΕΚΑ.

IGNATIÏ BEATISSI
MI MARTYRIS, ET ARCHIEPI
SCOPI ANTIQCHENI, EPISTOLAE
DVODECIM.

Interprete Ioanne Brunnero Tigurino.

PER ANDREAM GESNERVM. F.

M. D. LX.

(Zürich)

ΤΟΥ ΑΛΙΟΥ ΕΡΩ.
ΜΕΤΕΡΟΣ ΙΝΑΤΟΥ ΑΡΧΙ.
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙ-
ΣΤΟΛΗ ΑΓΑΘΗ.

ΒΙΒΛΙΑΤΙΙ ΒΕΑΤΙΣΣΙ.
ΜΙΝΑΡΤΥΡΙΣ ΕΤ ΑΡΧΙΕΠΙ-
ΣΚΟΠΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Εκδοθέντος εν Βυζαντινῳ

PER ANDREAM GESSNERVM. F.
M. D. LX.

T
P

B
T

ἡ δὲ
μὴ
ἰσχυρῶς
εἰς αὐτὸν
τῆς, πλ
μὴ τῶν
δὲ, πρ
ἡ δὲ
πρὸς
καὶ τὸ
δὲ φῶς
πρὸς ἡ
καὶ δὲ
ἰσχυρῶς
ἡ δὲ
μὴ τῶν
καὶ δὲ
πρὸς
καὶ τὸ
δὲ φῶς
πρὸς ἡ

maqu
etiam
poter
lor.E
uincu
traher
ad co
nam
magi
tura

3
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥ-
ΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟ-

ΤΟΥ ΘΕΟΠΟΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ
 πρὸς Μαρίαν. α.

BEATI IGNATII MAR-
TYRIS, ET ARCHIEPISCOPI AN-

TIOCHENSIS, EPISTOLA AD
 Mariam. 1.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ὁ καὶ θεὸς
 φόρος, τῆ ἐλεημιᾶν ὑ-
 πόθεο πατρὸς ὑψί-
 σου, καὶ κυρίου ἰησοῦ
 χριστοῦ τοῦ ὡς ἡμῶν
 ἕκτανόντος, πιστά-
 τα, ἀξιοθέω, χριστοφόρῳ
 θυγατρὶ μαρίᾳ πλείστα

καὶ θεῶ χαίρειν. Κρεῖττον γὰρ γράμματός ἐστι, ἢ πῶς
 μὲν οὐδὲ τὸ χορᾶ τῆν αἰδέσσω, ὁ μόνου οἰς με-
 τὰ φιλικῶν, ἡμῶν τῶν λαμβάνοντα· ἀλλὰ ἵ-
 οῦς ἀντιδέχεται τῶν ὑπὸ τῆς κρείττοσι πόδον, πλου-
 τῆ, πλῶ, δούτερος φασὶ λῆμιν καὶ ὁ τῆν γραμ-
 μάτων τρόπος, ὅς περ ἀγαθὸν ὄρμον δέδ' ἔγχε-
 σα, παρὰ τῆς πίστεως πέρρωθον ὡς περ δι' ἑαυ-
 τῆν ἀλόγως τῶν σὺν καλῶν. αἱ γὰρ τῆν ἀγαθῶν, ὡ-
 πῶσθε γυῖα, ψυχῆ, ταῖς καρπώταταις ἐοί-
 κησι πηγῶν. ἐκείναι τε γὰρ τῶν πρῶτοντας, καὶ μὴ
 διψῶσι, τῶν εἰ ἐφ' ἑλκοντῶν αὐτῶν κρῦσα δὲ τὸ πό-
 τῳ, ἢ τε σώεις, πρὸς γυῖα μετὰ χεῖρ ἡμῶν τῆν
 κελδομιᾶν τῶν τῆν ψυχῆς ἐλυθόντων θείωνταμά-
 τῳ. ἐγὼ δὲ, ὡ μακαρία, ὅτε ἐμαυτῶν ὡς ὅσον, ὅσον
 ἄλλων γρηγορῶν, ταῖς ποσῶν τῆν γινώσκω γνώ-
 μης ἐλαύνωμε· τὰ μὲν φυγαῖς· τὰ δὲ φραγαῖς·
 τὰ δὲ δεσμοῖς. ἀλλ' οὐδὲν τούτων ὑδὲ φρα-
 γματῶν δὲ τοῖς ἀδικήμασι αὐτῶν μάλλον μαθη-
 τῶνμα, ἵνα ἰησοῦ χριστοῦ ὑδὲ τῶν. ὁνάμην τῶν
 δευτέρῳ τῆν ἐμοὶ ἡρμασμιῶν. ἐπειδὴ, ὁπᾶξια
 τὰ παθόμενα τῶν νῦν καιροῦ πρὸς τῶν μέλου-
 σων δόξων ἕκκαλῶν πῆδσα. τὰ δὲ τῶν σου εἰς τῆ

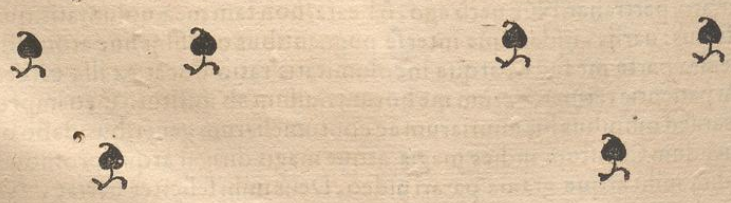

VMMI Patris miseri-
 cordia, & Domini le-
 su Christi, qui pro no-
 bis mortuus est, orna-
 tissimæ, fideq; ac pieta-
 te sanctissimæ, Christi
 Filiæ ac matri Mariæ:
 Ignatius, qui & Theo-
 phorus, in Deo. S. P. D. Tametsi quibus-
 vis epistolis, ipsa præsentium intuitio præstā-
 tior est atq; optabilior (est enim hæc è sensu-
 bus una, quæ non modò hominum, quos ui-
 demus, nos morum suauitate delenire solet:
 uerùm etiam desiderio earum rerum, quas
 externa contemplatio pollicetur, quæ quæ
 oculis non perudentur, multò maximè, ue-
 réque beare potest:) tamen, quoniam tenere
 hanc, propter loci longinquitatem, non po-
 tui, ad literarum missionem, tanquam ad al-
 terum portum (quod dici solet,) non ita in-
 commodum, me recepi. Nam quanta in te
 sit morum atque humanitatis suauitas, quan-
 taq; elegantia, uel absentes nos minimè fugit.
 Etenim quum omnes ego bonorum animos,
 ὁ sapientissima mulier, puris quibusdam, ac
 placidissimis fontibus simillimos esse iudicé,
 qui mundiæ suæ atq; amœnitatis specie, eos
 etiā, qui siti antea nulla incēdebantur, ad hau-
 riendum tamen, quoties accedunt, alliciant:
 tum maximè omnium tuus ille ingenij nitor
 atq; uiriditas facit, ut ad diuina illa castissi-

maque flumina, quæ in animo tuo tam iucundè scaturiunt libanda non igniter modò, sed
 etiam cogar, atq; pertrahar. Nunc uerò ego, ὁ beata, non tam meæ uoluntatis, quàm aliorū
 potestatis factus: uarijs, iisdemquæ inter se pugnantibus consilijs huc atque illuc impel-
 lor. Ex hac enim parte me fugæ, atque incolumitatis ratio uocat: ex illa carceris, atque
 uinculorum patientia retinet. Verùm me horum nullum ab instituto meo impedire, ac re-
 trahere patiar: sed omnibus his iniuriarum ac contumeliarum generibus dabo operam, ut
 ad consequendum Christum indies magis atque magis dirigar atque promouear. Vti-
 nam quæ dira mihi atque grauiâ parari uideo, Deus mihi feliciter uertat. Nam eorum
 magnitudo, quæ aduersa in hoc seculo patimur, cum illius præmij, quod in fu-
 tura uita exhibebitur, gloria nequaquam comparari potest. Quæ tuis ad me lite-

ris, facere sum iussus, feci libenter: omnia quę,
 quę tibi ita uidebantur, optimę se habitura,
 non dubitavi. Intellexi enim te, uiros illos
 duos non aliquo fauore humano, sed diuini
 planę iudicij testimonio commēdasse. Cęte-
 rum frequentes illę tuę sententiarum sacris
 promulgatarum literis repetitiones, mirum
 in modũ me affecerunt: id quę aded, ut eis perle-
 ctis, dubitandi amplius nulla nę cogitatio
 quidem mihi relicta sit. Quę enim fronte de-
 clinarem ea, quę uel ipsa luce clariუს per te mi-
 hi demōstrata sunt. Quām uellem me tua ista
 mente pręditum. Nam quum Iesum diligas,
 uiuentis Dei filium, tali te ipse quoquę uoce cō-
 pellabit: Ego me amantes, redamo: & qui me
 quęsitum ueniunt, pacem reportabunt. Men-
 tione enim tui nunc uenit in animum, quām
 uerũ sit illud, quod ex te audiui, cum adhuc
 Romę esses cum beato Papa Anzenetio: cui
 nunc sanctissimus, optimequę meritis uir suc-
 cessit Clemens, Petri ac Pauli auditor, cui tu
 tamen & addidisti per multa, & addere plura
 (te amabo) pergito. Maximopere ad uos ueni-
 re cupij, ut uobiscum quasi requiescerę. Sed
 non est in hominis potestate, ire quod uult: &
 institutum meũ quod minus persequi possim,
 militum custodia facit: omnino quę nec quid
 agam, nec quid patiar, in manu mea est. Quā-
 obrem, quod alterum ego inter amicos sola-
 mesi existimo, literis saluto tuam sanctissimã
 animam. Maiores mihi labores imponi, ultrò
 cupio. Pręsens enim labor, exiguus: futurum
 autem pręmium, amplissimum. Fuge eos, qui
 passionem Christi negant, & secundum car-
 nis natiuitatem. Sunt enim non pauci, qui
 hactenus hoc morbo laborarint. Cętera au-
 tem me te monere, stultum est: quum ipsa tu
 sis instructa factis dictisque optimis, possisque
 alios quoque in Christo instituire. Saluta om-
 nes tui similes, qui certant pro salute sua, quę est in Christo Iesu. Multum te salutant Presby-
 teri, & Diaconi: plurimum autem sanctus Iron. Casianus item, hospes meus: & uxor, soror
 mea, eiusque suauissimi liberi. Incolumę te corpore & animo, sanctificet Dominus: precorquę,
 ut te coronam consequi in Christo uideam.

αὐτοῦ κελδοθῆναι, ἀσμελῶς ἐπλήρωσαι, ἢ ἄ-
 δενη ἀμειβάλλων, ἂν αὐτὴ καλῶς ἔχειν δεδουμα-
 νας. ἔγνω γὰρ σε κελσεθεὶ τῶ μαρτυρεῖαι τῆ
 ἀνδρομῶτι περὶ ἡδονῆς, ἀλλ' ὁ γὰρ ἐστὶν ἱερικῆ. πᾶσι
 δὲ με ἴσως ἢ σιωπῆς σο τῆν φρασιδῶν χωρῶν
 μὴ μῆσαι. ἀς ἀνεγνῶς, ὁ ἡμεῖς ἔννοιας φησὶται.
 Ἐπειδὴ ὁ πρᾶγμα. ὁ γὰρ ἔχον ἰσῶν ὀφθαλμοῖς ἐκ
 δραμῶν, ὅμ ἔχον ἀναπῆρῆται ἴσοσ τῶ ἀπό-
 δεῖξιν. ἀντίψυχος σο γινώσκων ἔγω, ὅτι φίλος ἴ-
 σοσῶν τῶ ἴσον τῶ δεῖ τῶ ἴσον. Διο καὶ αὐτῶς ἐστὶ
 σοι ἔγω αὐτῶ ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ. οἱ δὲ ἐμὲ ἴ-
 σοσῶν εὐρισσοσιν εἰρήνην. ἐπέεχεται δὲ μοι λέ-
 γων, ὅτι ἀληθινὸς ὁ λόγος ὅμ ἴσον ἴσον, ἐπὶ
 ἴσον σο τῆ ἴσον ἴσον τῶ μακαρίῳ πάτερων.
 Ἰαλῶν τῶ, ὅμ δεδῆξῶ τῶ νῦν ὁ ἀξιωματικῶς κή-
 ρους, ὁ πέτρος καὶ παῦλος ἀκρῶς. καὶ νῦν περὶ σέ-
 κας ἐπ' αὐτῶ ἕκατον ταπλασίως καὶ πρᾶσις γα-
 ῖα, ὅ αὐτῶ σφόδρα ἐπιθύμωμ ἔδῃν πῶς ἴσως
 Ἐσω αναπαύσῃται ἴσον. ἀλλ' ἐκ τῆ ἀνθρώπων
 εἰ ὁδὸς αὐτῶ. ἐπὶ ἔχει γὰρ με τῶ περὶ δεσῶν, ὁ συ-
 γκαρῶ ἐς τῆρας ἔλθῃν, ὁ ἰσραηλιτικῶ φρεσῶ. ἀλλ'
 ὅτι τῆ οἱς ἐμὲ δρᾶν τῆ, ἢ παθεῖν, οἷός τε ἔγω. διὰ
 δὲ τῶ ἴσον ἴσον ἴσον πῶς ἀμείνω γαῖμα λο-
 γισθῆναι, κατὰ ἀσῶμα ἴσον ἴσον ἴσον πῶ
 ρακαλῶ πῶ δῶναι ἴσον πῶ ἴσον ἴσον ἴσον
 ὀλίγος. ὁ δὲ πῶσ δοκῶμ ἴσον ἴσον, φῶς γα ἴσον
 ἀνεμῶν ἴσον πῶ ἴσον ἴσον, πῶς. καὶ τῆ ἴσον
 καὶ ἴσον. πῶμοι δὲ εἰσιν ἴσον, οἱ ἴσον ἴσον
 τῶ ἀφῶσιαν. τῶ δὲ ἀλλασοι ἴσον. νῦν. ἴσον κα-
 τηρομῆν μὲν παντὶ ἴσον ἴσον ἴσον ἴσον. δι-
 ναμῶν δὲ καὶ ἴσον ἴσον νῦν δετῆρ ἴσον. ἀσῶσαι
 τῶ ἴσον ἴσον ἴσον σοι. ἀντομομῶν ἴσον ἴσον ἴσον
 τῶ ἴσον ἴσον ἴσον ἀσῶσῶνται σο οἱ ἴσον ἴσον
 καὶ οἱ δῶσῶν, καὶ πῶ τῶ ἴσον ἴσον ἴσον. ἀ-
 σῶσῶνται σο καρῶσιαν ὁ ἴσον ἴσον, καὶ ἴσον ἴσον
 με ἴσον ἴσον ἴσον, ἴσον φῶς τῶ αὐτῶ τῶ ἴσον
 ἴσον ἴσον ἴσον ἴσον καὶ τῶ ἴσον ἴσον ἴσον ἴσον
 σοι. καὶ ἴσον ἴσον ἴσον ἴσον. τυχῶσων τῶ ἴσον ἴσον.

quomodo & episcopus, tanquam ipse sum-
 mus Pater est, & presbyteri, tanquam confes-
 sus eius, & archaisimus Apostolica concordia
 consensus Sine quibus nec ecclesia, nec cae-
 tus, nec congregatio electorum, ac sanctorum
 esse potest. Quanquam iam dudum uos eo a-
 nimo esse, persuasum habeo. Vestra enim di-
 lectionis exemplar accepi, mecumque habeo,
 uestrum episcopum, cuius imperium, erudi-
 tio: & mansuetudo, imperium est. quem ego
 existimo, etiam qui a pietate alienissimi sint,
 tamen uereri oportere. Vestri ego amore com-
 motus, parco ad uos grauius scribere: ne uel
 aduersus aliquibus, uel molestus esse uidear.
 Molestor ego nunc quidem carcere, idque pro-
 pter Christum, uerum Christo nondum di-
 gnus sum: ero autem fortassis, cum fuero per-
 fectior. Nil ego, ut Apostolus impero: glo-
 riam enim mea Domini benignitate metior.
 quoque sum in Deo firmior, tantum mihi me-
 tuendum magis existimo, nec aufertandum
 ijs, qui populari me aura inflare conatur. Quo-
 fit, ut a quibus me ferri laude sentiam, ab ijs-
 dem caedi flagellis existimen. Equidem, si laude di-
 gnus essem, ipse nescire cuperem. Tametsi enim
 inimici studium quam plurimis non ap-
 pareret: me tamen impugnat. Ad humilitatem
 igitur confugio, qua principem illum huius
 seculi Diabolum quam infringere. Quid enim:
 nonne paratus essem ad scribendum uo-
 bis sublimiora? uerum metuo, ne rudioribus
 uobis obesse magis, quam prodesse queat. Quare i-
 bonam partem accipitis uelith, si, quo animo? uel
 obrui potius ac stragulari posset, quam augeri
 cogitatione, nihil de caelestium uirtutum con-
 tentione scripsero. Quauis enim ego constri-
 ctum corpus uinculis habeo, mente tamen & co-
 gitatione solutus, possum animo caelestia com-
 prehendere, ordines Angelorum cognoscere,
 Archangelorum Angelorumque uarietates distin-
 guere, uirtutum & dominationum differentias se-
 parare, Thronorum ac Potentiarum distantias di-
 metiri, seculorum sublimitatem scrutari, Cheru-
 bim atque Seraphim excellentiam suspicere: ip-
 siusque Spiritus altitudinem, Christi regnum, & om-
 nipotentis denique Dei incomparabilem maie-
 statem perpendere. Hac ego cum cognitione teneam,
 nondum tamen perductus ad perfectionem sum, nec dum
 discipulus esse possum, quale Paulus ac Petrus
 esse iudico. Multa autem me fugiunt propterea,
 ne inhaerescere Deo uotis ac precibus definam.
 Hortatur igitur uos, non Ignatius, sed dilectio Iesu
 Christi, ut eodem animo ac sententia quam intimam
 coniuncti, exploratis omnibus seculis, omnes uno ore,
 unaque uoce consentiant. Sunt enim nonnulli,
 qui inani sermonis specie, hominum metes a recta
 uia abducere callent: Christiani nominis non
 sectatores, sed mercatores: Christi nomen enim
 dolosa nundinatione circumferunt, & sermo-
 nem Euangelij blanda quadam erroris dulcedine,
 tanquam ueneno, permixtum caupona-
 nantur, tantamque suae illi perniciosissimae
 cicuta suauitatem tanquam mellitam affundunt,
 ut qui

ως και ο επισκοπος, τα πατρως των ολων των
 πατρως. οιδε προβυτροι, ως σωτηριου
 θεου, και σωλεμοσ αποσολων χριστου, χωρις φρι-
 των εκκλησια εκκλητικη εκειν, ο σωαδουμα ε-
 γιωρ, ο σωαγωγη σοιων. πεπεσμα δε και υμεις
 οτω σακεις ο γαρ δευμ πλεριον ελ αγιαπης ελα-
 βου και εχω μεθ εμου τω τω απουκωτω υμωρ, ο
 αυτ το κατισταμα, μεγαλη μαθητεια η δε πρα-
 ττης αυτω διουαμεις. ου λογιζομαι, και οτω αδεας γη
 τρεπεδου. αγιαπω υμεις, φειδομαι, σωτηριου-
 των υμωρ ελαει: ινα μη δλοξω παση εν πεσωντης, η
 υμωρ εως. δεδεμαι υμωρ δευμ χριστου, αλλ οδ επω χριστου
 αξιου εμει και δε ταλαιωω, ταχα γηνησομαι. ουκ
 ως αποσολω σατασομαι: αλλ εμουρ μετρο, ο
 γη κυριω και η δευμ και η δευμ υμωρ οω τα ηθωρ,
 πλεου με δευμ φοβειδου, ο μη προσερχου εις ακη
 φουσι σε με. οι γαρ με επαινωουτες, ματι γουσι μ.
 αλλ οκ οιδε, ε αξιως εμει. ο γη ζυλος τ εχθροσ πηλ-
 λουσι μη ο φαεινεται. εμει δε, πολεμει χριτω ου πε-
 οτητ. οη η καταλυεται ο αρχου τω αυτω τα-
 το ο διαβολω. μη γαρ εκ εβουλωμ υμωρ μουκα
 τωα χραφαι: αλλα φοβουμαι, μη νη ποισ εσομ ο-
 μμ βλαβλυ ηραδουμαι, και συνηγωτε μοι, μη ου
 διουωριτες χωρησων τω γηρηειαν, στραγαλωθη
 τε, και γη εγω, ο κηδ ο υ δεδεμαι, και διουαμει,
 νοειν τα επραυια και τας αγηλικας ταξεις, και
 τας των αγηλων και στραπων δευμ αλαγας, διουαμει
 αν τα και λυειοτητων σαφορας, θερανων τα και δευμ
 σαμ ηραλαγας, αιωνων τε μεγαλοτητας, ην τε
 χροβειμ, ο στραφειμ, τας ιππεροας, τω τε πιθω
 ματω τω υψιλοτητα, και τω λυεισ τω βασι-
 λειαν, και αυτ ωσπ τω τω σωτηριου και προσθου
 α ηραδεουρ. τω τε γινωσκωρ εγω, ο πωτω ο η-
 δη τε ταλαιωμει, η μαδουτας εμει οιω σωυλωσ ο
 πετρωσ: ωσολα γαρ μοι λειπει, ινα δευμ μη απλη-
 φθω. ηρακαλω ου υμεις εκ εγω, αλλ η αγιαπη
 ιησου χριστου, ινα τ αυτ λεγυτε ωντες, και μη η γη
 υμειρ χρισμα τα ητε η κατηρησμελωι τα αυτη γηνα
 με, και τω αυτω νοι. εισι γαρ τινες ματιωολογοι, η
 φρεναπαται: ου χριστιανοι, αλλα χριστιμωρεσ,
 απωτα ποδι φερωντ οσ ονομα τω χριστου, η κα-
 πυλδοντ οσ τω λογον τω δυαγγελιου, και τω ηθωρ
 ηθωσ πλεικοντες ελ πλαιυς ηη γλυκεια ηθωσ γο-
 ρια: ωσπερ οι νομειλιτι, κηναιου κεραννωυτες, ινα ο
 πινωρ,

πίνω, τῆ γλυκυτάτῃ κλαπῆς πότῃ, τῆ γού...
... μῆδεις ἀγαθὸς λεγέ...
... ἵνα χριστὸν κερύξωσι, ἀλλ' ἵνα χριστὸν διβετήσω...
... ἵνα ἀνομίαν καὶ ἁγ...
... ἵνα ἀνομίαν καὶ ἁγ...
... ἵνα ἀνομίαν καὶ ἁγ...
... ἵνα ἀνομίαν καὶ ἁγ...

biberit, statim gratissimi saporis uoluptate
captus imprudenter, omnem gustum postea,
omnēq; sensū inopinatē morti cōmittat. Prae
clare ille, quisquis ueterum fuerit, recte cōmo
nuit: Neminem dicendum esse bonū, qui ma
lo bonum admisceat. Quid ergo? Christū ora
tione iactitant, nō quōd predicare Christū, sed
repudiare libeat, nec legē stabilire, in animo
habent, sed legi corruptelam moliri. Christū
enim, pax e carere affirmant, legem autē Chri
sti, & de uirgine natiuitatē, calumniatur, cru
cisq; pudore & passionem pernegāt, & resur
rectionem minimē credunt, sicq; & ignotum
Deum profitentur, & nunquam genitū Chri
stum arbitrantur, sanctum autem spiritum, ne
esse quidem concedunt. Quidā uerō, Filiū di
cunt merum hominem esse, eandemq; perso
nam & Patrem existere, & Filium, & Spiritū
sanctum, & creaturas à Deo non per Christū,
sed aliam quandam uirtutem esse conditas.
Hos igitur caute, ne laqueo succurratis anima
bus uestris. Et uos nullum offencilulum ul
lis hominibus uestra uita ponatis, neue perni
ciosos casses ijs extendatis, quorum oculi in
uos assiduē sunt cōuersi. Qui seipsum à uitio
non curat, etiam proximum pestilentia inficit.
Quōd si exuatis animum inflatum, elatum, tu
midum, ac superbum, & fieri uos mēbra Dei,
& factos perpetuō manere licebit. Propē e
nim adest Dominus, timentibus se. Ecquē
respicia, inquit, nisi humilē, summissum, & tre
mentem uerba mea? Pudore & reuerentia, ha
bete uestrum Episcopum, sicut Christum, sic
enim uobis sancti Apostoli p̄ceperunt. Qui
Episcopo, & Presbyteris obtemperat, is int̄
altare est, ac pur⁹ existit, qui uerō sine episco
po & presbyteris quid agit, extra altare est, in
quinatus cōscientia, & infideli miserior. Quid
enim est episcopus, q̄ qui potestate Christi
Dei, cuius (ut homo) p̄scriptum sequitur,
omni imperio, omniq; principatu sublimio
rem uim obtineat? & quid presbyteriū, quā
sanctum concilium, consiliarj ac assessorēs
Episcopi? & Diaconi, quā qui, ut Deo Ange
li, sic ipsi Episcopo sanctē, inculpateq; mini
strant: ut beatus Stephanus, sancto Iacobo. ut
Timotheus atq; Linus, Paul⁹. ut Anenclet⁹ &
Clemēs, Petro? His igit q; dicto audiēs esse nō
uult, alien⁹ omnino ab oi pietate ac religione
cēsend⁹ est: ut q; Christū cōtēnere & institutū
ei⁹ diminuere audeat. Nec tñ hec ideo ad uos
scribo, q̄ tales apud uos esse audierim: (faxit

Deus Opt. Max. ne quid tale ad meas aures unquam perueniat, qui pro ecclesia sanctificā
da etiam proprio filio non pepercit: sed impendentēs Diaboli insidias prospiciens, iā nūc
uos monitione hac mea cautiōres efficere studeo: q̄b⁹, ut dilectis fidis Dñi Iesu Christi filijs

hoc tanquam amuletum contra nocentissimam inobedientiam pestem propino, quo (qua be-
nignitate est) Dominus uos ea euitare pestem,
atque effugere uult. Vos igitur mansuetudinem
mutuam colite: imitatores patientiae, & chari-
tatis Domini, qua ita nos amplexus est, ut se-
ipsum exponeret, suoque nos sanguine redem-
ptos, mundos in aeterna uita reduceret. Nemo
igitur inter uos ullam offensionis contra pro-
ximum suum memoria conferuet. Reuertite eni-
nim, inquit Dominus noster, & remittet uobis.
Ansam caluniandi, uidete ne Gentilibus exhi-
beatis: qua ob pro uos aliquos male institutos,
doctrina uerbi blasphemij impetatur. Vae eni-
m illi (inquit propheta, in persona Dei) ob
que nomen meum probro afficitur apud Ethni-
cos. Nulli pateant aures uestrae, qui aliquid af-
ferat, quod Christo Iesu, filio Dei, de semine Da-
uidis, ex Maria facti, alienum sit, atque indignum.
Reuera enim, & ex Deo, & ex uirgine natura
habet: non eadem quidem ratione (quam Deus, ho-
moque diuersa sint): sed corpus distincte assum-
ptum habet. secundum illud: *λογος hic, caro factus est, & in nobis suam habitationem instituit:*
(expers tamen omnis peccati: Quis enim, inquit,
ex uobis, me delicti conuincet?) Reuera enim
cibo, potuque usus est: Praetore Pont. Pilato cru-
cifixus, mortemque passus est. Verum est autem, non opi-
nione, cruci affixus ipse, impleque mortuus: intue-
tibis id, quae in caelo, quae in terra, quaeque infra
degebant. In caelo intuebatur, incorporee na-
turae: in terra, Iudaei, Romanique, & quotquot
eo tempore, quo crucifixus est, homines aderant.
infra terram intuebat, tota gentium multitudo, qui
uiam cum Domino a mortuis prodire. Multa enim,
inquit Euangelista, corpora hominum beatorum,
qui morte obdormierant, patefactis monumē-
tis surrexere. Scilicet ad infernum abiit solus, re-
duxque uenit cum multis. Scilicet illi: *firmissima
maceria repagula perrupit, quae primis usque mun-
di seculis steterat: interseptumque ad caelos iter
aperuit.* Tribus enim diebus, a mortuis est resti-
tutus: restituente eum suo patre caelesti, ad quem,
cum quadragesima dies esset cum Apostolis fami-
liariter conuersatus, assumptus est in seculae pa-
ternae dexteram: ubi tandiu permanet, donec
aduersarij subijciantur pedibus suis. Itaque pri-
die sabbathi, hora post exorientem lucem ter-
tia, sententiam a Pilato (ita permittente Patre
caelesti) accepit: sextaque in crucem sublati,
nona anima Patris transiit: anteque solis occasum, a Iosepho Arimathensi est in sepulchrum
positus. In quo sub terra cum ita per sabbatum mansisset, illucescente Dominica die, re-
surrexit ex mortuis, uti praedixerat: Quemadmodum Ionas in aluo ceti tribus diebus &
noctibus erat, sic quoque Filius hominis in utero terrae tribus diebus cum noctibus erit. Pridae
igitur sabbathi, passionis: sabbatum, in sepulchro quiete, & dies Dominica resurrectione complectit.

πεποτιζω υμας τα φυλακτικα ελιμικα η
ανυποτακτων νοσο, οισ υμεις εφραδυγετε τω νο
σον, διδουκια γν αυτη χριστο τω κυριε ημων υμεις
ου αιταλαβοντες πραοτητα, γινωδε μωρταυτα
θηματων και αγυπια αυτω, λι ηγαπασον ημια,
διδε και τω πατερ ημων λυτρον, ινα τω αιματι αυτου
καταριση ημας παλαια διουσα βεβιας, ε ζωω η
μιν παραχρηται, μελλοντας. οσον εδλεπω απολλυ-
δι εσο ελι ην ημιν κακιας. μηδεις ου υμων τι ην
τω πλησιοι εχεται εφειτε γαρ, φησιμ ο κυριε η-
ριδω, και αφιδησεται υμιν μη εφορμας διδουται
ρις εδνεσιμ ινα μη αλιγων ανωρ αφρονων ενεκω,
ο λογος και η διδασκαλια βλασφημειται. ουκ
γαρ, φησιμ ο προφητης ως εκ πεσοωπα ε δεδ, δι
ε ε ονομα μου βλασφημειται η ρις εδνεσι. κα-
φωθηε ου, οταν υμιν χωρις ιησου χριστου λαλει τις,
ε ης ε δεδ, ε γενουαλις εκ διαυιδ, ε εκ μαριας.
δε αληθως εγγνηθη και εκ δεδ, ε εκ παθοντων
εχ ασαντως (ε δε γαρ ταυτη, θεος και αυτη) αλη-
θως ανελαβε σωμα. ο λογος γαρ, σαξε εγγητη, και
επολιτδισθη (αυδναμαρτιας τις γαρ, φησιμ, δε
υμων ελεγγε με πωδι αμαρτιας) ε φραγε ε πιον
αληθδως εσαυρωθη, και απεθανω, ων ποτιο πι-
λατο. αληθως δε, και ε δοκασει εσαυρωθη απε-
θανω. βλεποντων ερανωιω, και αυγειω, και κα-
ταχθωνιω, ερανωιω μηδ, ως ε ασωματα φουσω
αυγειων τε, εσθαιω και βουαλω, και τω πλησι-
των και εκενο και ε ανθρωπων σαυρωθου ε
κυριε καταχθωνιω δε, ως τω πληθους ε σωμα-
σαυτη ε τω κυριω. πολλα γαρ, φησι, σωματα τω
κενοικητων αγιω ηγερθη, τω μνημειω αυω-
θνητων, ε καταχθωνι εσθαιω μωμω αυηθε δε με-
τη πληθους. και ερισε τω απ αυτων φραγιμω
ε ε μεσοτερον αυτη ελυσε. και αυενο δε ε τριω
ημερω, εγειρωτη αυτη ε πατρως, και ποσα-
ρακοντα ημερας σωδια, τριτας ρις αποστολοις,
αυληθηθη πωδ τω πατρω. ε εκαθισον εκ δεβων
αυτη, πωδμλων εως αυ πεθωσιμ δε εχθροι αυτη εσο
εδο ποδλας αυτη. τη ου παρασκδνη τριθη ωρα, απο
φασιμ εδ εβαλο πατη ε πλαση, συγχορησ αυος ε πε-
ρος ε κη ωρα, εσαυρωθη γνηνη, απεπνδισ: πω ε
λιςδυσεως ιταφω. ε σαββατη εσο γλυ μηδ ητη
μνημειω. ε απεδειρ αυτη ιωσηφ ο εα εριμαθιας
αυθωσκασης κυριακως, αυεση εκ τω νεκρω, ην
ε ερημωιω εσο αυτη. ως περ λι ιωνας ην τη ποι-
λια τω κηρω, τρεις ημερας και τρεις νυκτας, αυ-
τως εσαι και ο υος του ανθρωπου ην τη ποιλια ε
γης, τρεις ημερας και τρεις νυκτας. πωδεις ου,
ημω παρασκδνη, ε παθη, ε σαββατων,
τλω παφλω η κυριακη, τλω αυδσασιμ.

ἡ ἀσπίς τῶν ἀδελφῶν ὄντων, ἔστι ἐν ἀπείροις λέ-
 γουσι, ὅτι δολοῦσιν γὰρ γυνῆ δυνάμει αὐτῶν αὐθροπῶν, ἐπὶ
 ἀληθῶς ἀναληφθῆναι σώμα, καὶ ὅτι δολοῦν τε θνη-
 τῶν, ὅτι περὶ τὸν θῆναι, ὅτι ὄντι τὴν ἄνθρωπον
 ἐγὼ δὲ λέγωμαι, καὶ διχομαθεῖν ἰσομαχίᾳ, δ' ὡρεῖν
 αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δόξης καὶ τῆς σωφροσύνης καὶ κυ-
 ρίου, καὶ πᾶσι τοῖς ὁμοφύτοις. ὁ δὲ ἴσως εἰς ἡμᾶς ἀρετῶν
 ἴσως, καὶ ἡμῶν τῶν ἐφ' ἑαυτοῖς ὡς ἂν ἀγαπῶντων.
 ἀπο αὐτῶν ἀπὸ αὐτῶν, ὅτι ἡ ἴσως τῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν αὐ-
 τῶν, ἐγὼ δὲ ὅτι δολοῦμαι ἐκ τῆς ἐλπίδος ὡς ἂν ὅτι
 ἴσως ἡμῶν ἀρετῶν ὄντων, ἀλλὰ ὅτι ὄντι ἀληθῶς γὰρ
 ἀλλήλων ἡ δόξῃ. ἀληθῶς ἴσως ἡμῶν ἐγὼ ἴσως μα-
 ρία σώμα, θεὸν γνοίον ἔχον· καὶ ἀληθῶς ἐγὼ ἴσως
 θεὸς λόγος ἐκ τῆς ἰσχυρῆς, σώμα ὁμοιοπαθῆς
 ἡμῶν ἡμῶν ἴσως. ἀλλὰ ὡς γέγονεν ἡ μήτρα, ὅτι
 πᾶσι τῶν ἀνθρώπων ἐν μήτρᾳ ὡς πλάσθη ἡ ἐπι-
 ρρογὴ ἐκ τῆς σάρκα ἐκ τῆς δὲ πᾶσι τῶν ἀνθρώπων,
 πᾶσι τῶν ἀνθρώπων ὡς ὁμοίως ἀνθρώπων· ἐκ τῆς σάρκα ὡς
 ὅτι ἡμῶν, ἴσως πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις. ἀλλὰ ὡς ἐτέχθη, ὡς καὶ
 ἡμῶν. ἀλλὰ ὡς ἐγαλακτῶν τῶν ἰσχυρῶν καὶ
 τῶν ὄντων μετέχον, ὡς ἡμῶν. ὅτι τῆς δεκάδας
 ἐπὶ πολιτοδοσίᾳ ἡμῶν, ἡ βασιλείᾳ ἡμῶν ἰσχυρῶν ἀ-
 ληθῶς, ὅτι δολοῦσιν· ὅτι τῆς ἰσχυρῆς κυρῆς ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν, ὅτι ποιήσας σημεῖα ὅτι τέρατα, ὅτι
 ἴσως ἡμῶν ἰσχυρῶν ὅτι πλάσθη ἡ ἰσχυρῶν, ὅτι κε-
 τῆς ἰσχυρῆς, ἐκ τῆς ἀληθῆς, ὅτι δολοῦσιν, ὅτι φαντα-
 σία, ὅτι ἀπάτη, ἀπὸ τῆς ἀληθῆς, ὅτι ἐτάφη, ὅτι ἡ
 γυνὴ ἐκ τῆς νεκρῶν, καὶ ὡς πᾶσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι
 γυνὴ ἡμῶν ἰσχυρῶν, ὅτι ἀνὰ τὸ δόξῃ αὐ-
 τῶν, ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἐκ τῶν αὐτῶν αὐτῶν, ὅτι πατὴρ, ὅτι κρι-
 τῆς λέγει αὐτῶν ὁ θεὸς κρίνον τῶν γυνῶν, ὅτι σὺ κα-
 τὰ κληρονομίαν ἐν πᾶσι τῶν ἰσχυρῶν. ὅτι ἴσως ἀ-
 νηθῆς αὐτῶν πατὴρ, ὅτι ἡμῶν δὲ αὐτῶν ἰσχυρῶν ὅτι
 χρεῖς, ὅτι ἀληθῶς ἰσχυρῶν, ὅτι ἔξει τίς, λέγει γυνὴ ὅτι ἐ-
 γὼ ἡμῶν ἰσχυρῶν, ὅτι πᾶσι τῶν ἀνθρώπων εἰς ἡμᾶς, καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς
 πᾶσι τῶν ἀνθρώπων. φθύνετε οὖν τὰς ἀδελφούς ἀρε-
 τῶν· τῶν ἰσχυρῶν γὰρ εἰσιν ἐφ' ἡμῶν, τῶν ἀρχι-
 κῆς ὄφεις, ὅτι ἰσχυρῶν, ὅτι ἀρχικῆς ὄφεις,
 τῶν ἰσχυρῶν ἀπάτησαν τῶν ἀδελφῶν πα-
 τῆρ τῶν ἰσχυρῶν ἡμῶν. φθύνετε δὲ αὐτῶν ὅτι τὰς κα-
 κὰς τῶν ἀνθρώπων, σίμονα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἰσχυρῶν
 ὅτι ἀνθρώπων, καὶ βασιλείᾳ, ὅτι ὄντων αὐτῶν τῶν ὁ-
 ρογῶν τῶν ἰσχυρῶν, ὅτι ἀνθρώπων ὄφεις, ὅτι ἡ
 ὄφεις τῶν ἀνθρώπων λέγει ὁ ἱερεμίας ὁ προφήτης. φθύν-
 τε ἡμῶν ὅτι ἀνθρώπων νικητῆς ὅτι ἰσχυρῶν ὄφεις,
 ὅτι φιλῶντες, ὅτι συνοφῶντες· φθύνετε ἡμῶν τῶν
 πᾶσι τῶν ἀνθρώπων θεὸς ὄφεις, ἡ κλειβόσῃ, τὰ γυνῶν
 κατὰ τὸν θῆναι (φθύν) ὅτι ἐαύτῃς γυνῶν τῶν ἰσχυρῶν
 ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς, ὅτι πᾶσι τῶν ἀνθρώπων ἰσχυρῶν, ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων).

Videte ergo, quod impie, imo & quam infideliter
 quidam audeat dicere, opinione natum esse,
 non reuera: opinione corpus assumptum, no-
 re ipsa: opinione passum esse, no p certo: opi-
 nione mortuum esse, no pfecta fide! En, p cu-
 ius igit assereda ueritate, & uincula ego cote-
 no, & ad beluas depugnare peropto? En, fru-
 strane morior? scilicet p cruce Christi, tanto
 metior? At q pleno ore Propheta: Aspicient,
 inquit, hanc ipm, que uulnerat: & plagent p
 eo, ut p charissimo. Veru istos occultam: non
 eni plus fidei habet, q qui ipm cruce suspede-
 rit. Ego autē no opinione ita p lapsus su, sed
 certissima ueritate perduct, ut pponere in
 eo, qui p me sit mortuus. Alienū enim a ueri-
 tate, cū mendacio quicqd cōiunctū est. Verū
 igit corpus Maria peperit: quod tū esset quasi
 diuinæ naturæ domiciliū. uereq nat est De-
 ille λόγος: tale nimirū de uirgine corpus indu-
 tus, quod hæc oīa, quæ propria sunt corporis
 humani, nobiscum communia haberet. Qui
 omnes homines in materni fingit uiscerib,
 ipse quoque sibi uerum corpus in marie ute-
 ro, ex solis feminibus uirginis, absque omni
 feminis uirilī cōmixtione efformauit: ibiq,
 sicut nos, consueto temporis curriculo, gesta-
 tus est: quo peracto, uerē natus, materniq^{ue}
 uberibus ablactatus, communi hominum ci-
 bo potūque usus est. Et cum tres annorū de-
 cades ciuilem uitā trāsegisset, uerē est a Iean-
 ne, no deceptione, baptizat: tresq^{ue} annos cū
 multis signis ac miraculis Euāgelii pcedis-
 set, accusatose de generi Iudæorū populū, Pi-
 lato pratore, iudex ipse omniū grauisim, im-
 potētissimo iudicio condēnat: uereq, no p
 suasionē, no fictē, no fallaciter crucifigit, mo-
 rit, sepelitur, a mortuis reducit. Quæ admodū
 alicubi orasse legitur: Tu uerō Dñe, resuscita
 me, ut reddā illis. & Pater (ut semper eū est ex-
 audire solitus) respōdisse: Expergiscere Deus,
 ut iudices terrā, & hæreditatē adeas in omni-
 bus gētib. Idē igit Pater, qui ipsum suscitauit,
 nos quoq^{ue} in ipso suscitabit: quo sine, nemo
 est, ad uerā uitam qui peruenire possit. Ego e-
 nim, inquit, uita uestra sum: in me qui fide est,
 eaq^{ue} moriat, reuiuifcet, & omnis qui uiuus in
 me credit, post hanc uitā uiuet eternū. Impias
 igitur sectas fugite: sunt enim inuentū Serpen-
 tis Diaboli, primi omniū malorum autoris:

qui per mulierē. omniū nostrū generis parentē Adamū fefellit. Hunc, inquā, ueterē Serpen-
 tē, omniū hæresiū radicē, atq^{ue} eius primū surculū Simonē fugite: fugite Menandrum, Basili-
 dēq^{ue} cum tota eius pessima turba: fugite Anthropolatas, quos & Hieremias Propheta exe-
 crādos nominat. Etiā atq^{ue} etiā fugite impurissimos Nicolaitas (indignos nomine Nicolai)
 amatores libidinum, & calumniarū. Fugite propaginem Diaboli, Theodorū illum, & Cleo-
 bulum: quorū si quis pestiferos fructus semel degustarit, illico sempiterna morte afficitur.

Hos

Hos utique Paternon plātauit : sed Stōlones sunt execratē radicis. Omnis enim plantatio, inquit Dominus, quam non plantaui Pater meus cœlestis, radicatus euellatur. Quod si à Patre hi essent rami insiti, non sanè à Deo exofam haberent crucem Christi, sed eos potius, qui Dominum glorię interfecerunt. Nunc uerò quū & crucis tædeat, & pafsionis pudeat: uolunt hostium Dei, parricidarum Domini (nam Prophetarum dicere, exiguum est,) Iudeorum nefarium scelus occultare ac tegere. Vos autem, sua membra, Christus per pafsionem suam, & resurrectionem, ad suę immortalitatis gloriam inuitat. Hęc Smyrna scriptissimus, quibus uos salutarem, ego, & quę mecum sunt Ecclesię Dei : quarum me magnopere gubernatores, & corpore & spiritu referunt. Flagito ego uos per uincula mea, (in quibus perferendis id unice cupio, ut cum Deo coniungar) uti mutuam conferuetis & charitatis, & precationis concordiam. hoc enim non modò niti unumquenq; uestrum sedulò decet, sed in primis ac præcipuè Presbyteros, uti in honorem Patris cœlestis & Domini Iesu Christi, Apostolorumque dignitatem, cum uestro Episcopo quàm diligentissimè cōspiretis. Flagito uos per charitatem, ut hęc me mentem audiatis: ne meæ literę ac cufationi aduersum uos atq; testimonia futura sint. Pro me uerò orate, quæso. ualde enim misericordia Dei opus habeo, uestròque hoc charitatis officio, ut ad illam præclaram sortem, quę præposita mihi est, consequendam, fruendamq; reddar idoneus: ne in faciendo periculo probationis meæ turpiter succumbam. Magno uobis amore Smyrnæi, atque Ephesij etiam atque etiam salutem optant. Memores sitis nostrę Ecclesię Syriacę: quum ego non dignus sim, qui uestrę uel minimus habear. Valete in Domino Iesu Christo: & Episcopo sitis subditi, nec non & Presbyteris, & Diaconis, uosq; mutuo, constanter, & ex animo diligite. Salutatur uos spiritus meus, non modò nunc, sed etiam cum adeptus Deum fuero. Sum enim adhuc subiectus periculo.

Sed fidelis est Pater Domini nostri Iesu Christi: ita ut abundè eum & meæ peditiōni, & uestrę satis facturum, non dubitem. In quo, precor, ut sancti inueniamur & inculpati. Utinam mihi gaudio sitis, in Domino.

ἐπι ἐκείνῃ φυτεία πατρὸς, ἀλλ' ἐγγονα κενυμένη. πᾶσα δὲ (φησὶν ὁ κυριόθ) φυτεία, ἢ οὐκ ἐφυτρώσθην ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουρανίος, ἐκείνη ἀποθνήσκει. εἰ γὰρ ἦσαν τὸ πατρὸς κλάδοι, οὐκ αὐτῶν ἐθροῖ τὸ σωθὲν τὸ χριστοῦ, ἀλλὰ ἦν ἀφ' αὐτῶν αὐτῶν τῶν ἐν λόγῳ κυρίου. νῦν ἡ τῶν σωθῶν ἀφ' οὐρανόθεν, καὶ τὸ πάθος ἐπαυχρωμένον, καλυπτοῦσι τὴν ἐκ δαιμονίων ἀνομιάν, τὴν ἰσομάχων, τῶν κυριοκτόνων. μικρὸν γὰρ ἐπέμ, πρὸ φησὶ κτόνων. ὑμᾶς δὲ πρὸ καλεῖ χριστός, εἰς τὴν αὐτὴν ἀφ' οὐρανόθεν ἴσα τὸ πάθος αὐτοῦ καὶ ἐκείνη ἀσέως, ὄντας μετὰ αὐτῶν ἀσέως ὑμᾶς ἀπὸ σμύρνης, ἅμα ταῖς συμπτῶσιν αἰς μου ἐκκλησίας. ἴδετε ὡς οἱ ἐγγυμνοὶ μετὰ πᾶν ἀνέπαυσαν, σαρκί τε καὶ πνύματι. πρὸ καλεῖ ὑμᾶς τὰ δεσμά μου, ἃ ἔνεκχι ἰσοχριστοῦ παθῶ. φέρω, αἰτῶ μὲν οὐδὲ ἀντιχρῆμ. ἴσα μὲν ἐπιγῆτι ἔμο νοῖα τῆ πρὸς ἀλλήλους, ἃ τῆ πρὸς δόχ. πρὸς πᾶν ὑμῖν τοῖς κειθῆνα, ἐξαιρέτως καὶ τῆς πρὸς βυτιροῖς, ἀναλύχων τῶν ἐπίσκοπων εἰς ὑμῶν τὸ πάθος, καὶ εἰς τὴν ἰσοχριστοῦ ἃ τῶν ἀποστόλων. ἀνομιᾶς ὑμᾶς ἐν ἀγάπῃ ἀκούσά μου, ἵνα μὴ εἰς μετῶν τυριῶν ὡς ὑμῖν γράψας. ἃ πρὸς ἐμοῦ δὲ πρὸς δόχ. δε, ἐλ' ἀφ' ἡμῶν ἀγάπης χηροῦθ' ἢ ἢ ἐλ' εἰς τὸ θεοῦ, εἰς τὰ κατὰ βιωθῆσαι μετὰ κληροῦ, ὃ πρὸς κειμαι ἀντιχρῆμ, ἵνα μὴ ἀδύοκμοθ' ἀρεθῶ. ἀσάρεται ὑμᾶς ἢ ἀγάπῃ σμυρναίων ἃ φροῖσιν, μνημονοῦτε ἡμῶν ἐν σμύρνα ἐκκλησίας. ὁ θς οὐκ ἀξίος εἰμι λέγεσθαι ἀντιχρῆμ. ἴσα ἐκεί. ἔφρω δὲ ἐν κυρίῳ ἰσοχριστοῦ. ἴσα τῶν ἀποστόλων τῶν ἀποστόλων, ὁμοίως ἃ τοῖς πρὸς βυτιροῖς, ἃ τοῖς ἰστανόνοισ. καὶ οἱ ἢ αὐθῆρα, ἀλλήλους ἀγαπάτε ἐν ἀμερίσῃ καρδίᾳ. ἀσάρεται ὑμᾶς τὸ ἐμὸν πνύμα. ὁ μόνον νῦν, ἀλλὰ ἢ ὅταν δεθ' ἀντιχρῆμ. ἐπι γὰρ ἀντιχρῆμ δωός εἰμι. ἃ μὲν πρὸς ὁ πατήρ ἰσοχριστοῦ, πρὸς ῥῶσαι μου τὴν αἰτῶσιν ἃ ὑμῶν. ἐν ὡς ἀντιχρῆμ ἃ μμοῖ. ὄναίμε ὑμῶν ἐν κυρίῳ.

II
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥ-
ΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟ-
ΡΟΥ ΘΕΟΓΟΛΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ

πρὸς Μαγνησίους. γ.

πρὸς Μαγνησίους. γ.

ΒΕΑΤΙ ΙΓΝΑΤΙΙ ΜΑΡ-
ΤΥΡΙΣ, ΕΤ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙ ΑΝ-
ΤΙΟΧΗΝΣΙΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΑ ΑΔ

Μαγνησίους 3.

Μαγνησίους 3.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ὁ καὶ Θεοφόρος, τῷ
 ὕλογενεῖν ἐν χάριτι Θεοῦ πα-
 τρός, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (ὅ) σωτήρι,
 ἐν ᾧ ἀπαλώσονται τὴν ἐκκλησίαν
 τὴν ἔσσαν ἐν μαγνησίᾳ τῆ πῆδ
 μαι δρω, καὶ ἀνχομαι ἐν Θεῷ πατρὶ, καὶ Χριστῷ Ἰη-
 σοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν ἐν ᾧ πᾶσα χάρειν ἡμᾶς εἶν.
 γνούς ἡμᾶρ τὸ πολυδύτακτον Ἰησοῦ Θεοῦ ἀγα-
 πης, ἀγαλλιάμεθα πθειλάμεν ἐν πίστει ἰσοῦ Χρι-
 στοῦ πῶσ λαλῆσαι ἡμῖν. ἀξίως εἶς γὰρ ὀνόματι
 Θεοῦ καὶ ποθεινοῦ, ἐν οἷς πῶσ φέρω δεισμοῖς, ἀδω
 τὴν ἐκκλησίαν ἐν αἷς ἡμῶν ἀνχομαι ἱερῶς καὶ
 πανδύματι ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστι σωτήρ πάντων
 ἀσθενῶν, μάστιγα δὲ πειδρῶ τῷ ἀμαρτωλοῦ
 ἔσται. δ' οὐ ἐγνωτε Θεοῦ, μάλλον δὲ τῷ αὐ-
 τῷ ἐγνωσθε. ἐν ᾧ ἀπομύνοντες τὴν πᾶσαν ἐ-
 πὶ ἡμῶν τῷ αἰῶνι τῷ τῶν, διαβήθηθε. πῶσ γὰρ,
 ἐν οὐκ ἔσται ἡμᾶς παραδιδῶναι ἡμῶν ὁ δυνάσθε.
 ἵπαι οὐκ ἔσθαι ἰδίῳν διαδέγμα τῷ ἀξιοῦσθε ἡ-
 μῶν ἡδυσκόπου, καὶ πρὸς βυτῶν Θεοῦ ἀξίως, ἐξ
 αὐτοῦ καὶ ἀρρωσίων, καὶ τῷ συμβιωτῶ μου δεισ-
 τῶν ἡμῶν (ὅ ἐγὼ ὀναίμεν, ὅπ' ἀποτάσσειται
 τῷ ἡδυσκόπῳ καὶ (ὅ) πρὸς βυτῶν χάριτι Θεοῦ
 ἐν ἰσῷ Χριστοῦ) καὶ ἡμῖν δὲ πρὸς, μὴ κατὰ
 φρονῆν Ἰησοῦ τῷ ἡδυσκόπῳ ἀλλὰ Ἰησοῦ
 ἡμῶν Θεοῦ πατρός, πᾶσαν ἐν τῷ αὐτῷ ἀρνε-
 μῶν (καθὼς ἐγνω καὶ εὐδ' ἀγίως πρὸς βυτῶν)
 ὅ πῶσ τὴν φαινομένην ἀφορδῶντες νύσσητα, ἀλ-
 λά πῶσ τὴν ἐν Θεῷ φρονῆσιν. ἐπεὶ πῶσ ὅχι πο-
 λυγῶνοι εἰσὶ σοφοί, ὅν δὲ οὐ γέροντες ἐπίστανται
 σωσῆσιν ἀλλὰ πανδύμα δὲν ἐν βροτοῖς. δανιὴλ μὲν
 γὰρ ὁ σάφης, δὲ δεικνύσθε γέροντες καὶ ἄλλοι (ὅ) δεισ-
 τῶν ἡμῶν καὶ εὐδ' μάττω τὴν πολιαν φέροντας
 πρὸς βυτῶν, συνδραστής, καὶ ἡδυσκόπῳ ἀλο-
 τῶν καὶ ἄλλοις, ἀπ' ἡλεγε, σαμουὴλ ἢ, παιδάρειον
 ὅν μικρόν, τῶν γνῶντωνται τῷ ἡλεῖ. δειλέγχε, τῷ
 sapientiam, neque cani intellectum conferunt: sed is, qui in mortalibus est, Dei spiritus. Da-
 niel equidem ille sapiens, cum ad annos peruenisset non plures quàm duodecim, iam tū
 sancto regebatur sp̄ritu: quum senatores illos, sycophantas, & alienæ formæ insidiatores,
 qui nec quicquam caput canum gerebant, grauisimè protraxit atque aperuit. Samuel
 quoque, puellus adhuc admodum paruulus, nonagenarium Eli reprehendit, quum
 filios

Er gratiam Dei Patris, & Christum
 Iesum seruatore, adeptæ miseri-
 cordiam ecclesiæ, quæ est in Ma-
 gnesia ad Meandrum: Ignatius à
 Deo Patre, & Christo Iesu Domino nostro ue-
 rissimam, plurimamq; salutem optat. Vos
 in diuina charitate quàm optimè esse compa-
 ratos, intellexi. Quæ me res tanta læticia affe-
 cit, ut de fide Iesu Christi aliquid uobiscū lo-
 qui per literas uelim. Posteaquam enim tanta
 sum à Deo dignitate exornatus, ut in uinculis
 meis mihi liceret sanctum hoc, atq; desidera-
 bile nomē inter Christianos profiteri: nō ces-
 so summis laudibus decantare omnes eccle-
 sias. in quib; equidem opto unitatem carnis,
 & sp̄ritum Iesu Christi, qui seruator est omniū
 hominum, maximè autem fidelium: cui; estis
 sanguine redempti: per quem uos agnouistis
 Deum, aut per quem potius ipse agnouit uos:
 in quo, si fortiter persistatis, omnes tandē hu-
 ius seculi insultus facillimè superabitis. Fides
 enim Dominus: qui nō maiori uos tētatione
 finet opprimi, quàm perferre queatis. Gau-
 deo me uidere potuisse successione sancti
 uestri Episcopi, & Presbyterorum Balsi, & A-
 pollonij: itemq; Zotiōnis diaconi, conuictō-
 ris mei, quem quidē ego ualde spero, qua est
 gratia in Lege Iesu Christi, diligenter obtem-
 peraturum Episcopo, & Presbyterio. Et uos
 igitur decet, etatem uestri Episcopi nō despi-
 cere sed ex sententia Dei omnē ei reuerentiā
 tribuere (quemadmodum facere intellexi san-
 ctos uestros Presbyteros: nec respicere ad
 eam, quæ in ipso apparet, iuuentutem, sed ad
 singularem potius suam in Deo prudentiam
 atque eruditionem. Si quidem neque anni
 quoddecim, iam tū
 filios

filios suos pluris quam Deum faceret. Et Hieremias tali a Deo uoce confirmatur: Ne dicas, nimis adulescentulus sum. Quid Solomota uerò, atq; Iosiam memorem? quorum ille, cum annos natus duodecim, regnum coepisset, matrum duarum horrendam illam de duobus pueris atq; inextricabilem litem, suo iudicio dissoluit. Hic puer annorum octo, adeptus imperium, altaria, delubra, lucosq; (quae demonibus essent, non Deo constituta) euerit, deiecit, incendit atq; desuper, qui non sacerdotes, sed imitatores esset, non pietatis doctores, sed hominum deceptores, miserè concidit uniuersos. Non igitur quod paucos annos bene fuit, sed quod multos annos male fuit, contemnendum est: nec despicienda aetas, quae paucos pie, sed quae multos impiè uixit. Nam qui in iuuetute animi suum Deo consecrat, potior est, quam qui in senectute uitijs applicat, luuenis erat nuntius Christi Timotheus: sed audite quae scribat ei magister. Nemo, inquit, tua iuuetute despiciat: sed exemplaris fidelium, & doctrina, & moribus. Decere igitur uos dico, & uestro Episcopo esse dicto audetes, atq; in re nulla contra eum loqui: periculosum enim, contra tale loqui. Non enim huc uisibile fallere tetaueris, sed Deum inuisibile decipere, qui tamen nequit à quoquam decipi. Quicquid enim est eiusmodi, non ad hominem, proprie, sed ad Deum refertur. Ad Samuel enim dicit Deus: Non te, sed me fefellere. Et Moses, Nam non contra nos, inquit, murmuratio isthaec, sed contra Deum. Nemo qui se contra praestantiorè extulit, impunitus unquam abiit. Non enim prolegi contradiceret, uiui orco sunt absorpti Dathan, & Abiron: sed quod aduersaretur Mosis. Certe quoque cum ducetis quinquaginta coniuratis, flammam coelitus exuffis est. Abfalo cum crudeli parricidio regnum occupare conaret, infelix in arbore pedulus, dolum cor transfuerbat speculis. Eandem ob causam, capite luit Abner. Vtias contra sacerdotes atq; sacerdotium ausus, lepra afficit: Saul quoque quod non expectasset pontificem Samuelè, dignitate spoliatur. Quare superiores uos uenerari oportet. Non enim appellari, praclarum est: sed esse Christianum, id uerò demum magna dignitas est. Nec nominari, sed esse, beatum facit. Quod si qui appellant Episcopum, sine Episcopo autem faciunt, quicquid faciunt: his dicit uerus ille, ac primus episcopus, qui solus suam naturam sumus est pontifex, Quid mihi acclamationis Domine, Domine, non autem facitis quae iubeo? Equidem hos seruo ego atque ex animo agere, nunquam crediderim: sed ad illudendum Christianorum nomen, tanquam paratim quando, credimus, cum non, qualem quis in dicendo personam gesserit, sed qualis ornatu posito inueniatur, ratio habebit: cumque obedientibus uita, inobedientibus mors proponitur.

Deo πλοτε λιμνη τε οδω εαυτω παιδίας. οσωντας και ιερεμιας, ακει πωρς π δεω, μη λεγε οτι νεωτε ρο εμι. οσλομων δε, και ιωσιας. ο μω δαδω αετις βασιλδεις, τω φοβεραν εκένλω και διοφρ μνδρμ ωδ ταις γωαξι κειση φνεκ τω παιδιωρ ποιηστω ο δε, οκταετης ερξας, οδε βαμινε και τε τεμλην και τε ρειπου, και τα αλοη και τιμη παρ (δαιμοσι γαρ λω, αλλ' ε θεω ανακεμνω) και τες ψδδ οιδρεες και τασ φορθηε, ως αυ φοδε ρεας και απαταντας ανθρωπων, αλλ' ου θεοτητ λατρδτες. ποιγαρουμ, ου τ νεορ δυ καταφρονητομ, οτ αυ θεω ανακεμνη η. αλλ' ο εγνωμεν μοχθηρος, και πεπαλαωμεθ η αιμυδρμ κειδρ. νεθω ω χρεισοφορ υμωθεθ, αλλ' ακεστω οια γρ αφι αυτω ο διδασκαλοθ. μηδεις σου ρι νεοτητ καταφρ, ονετω. αλλα τυπορ γε να τωρ πωδρ, γι λογωρ, γι ανασροφη. πρεπορ ουω δεθ και υμωσ κατασκαμ τω ωδισκοπω υμωρ, και ηη μωδρεν αυτω απλιγεμ. φοβερομ γαρ δεθ τω εστω απλιγεμ. ο γαρ τουρνε η βλεπομθη πανα τισ, αλλα του αροαρη ηξαλογιζετω, τμ μη δυ ναμλην ηξαπνηθ ηξαλογιδλωμ. τ δε τωρ η, ο πωρ ανθρωπων, αλλα πωρ θεορ εχει τω ανασροφω, τω γαρ σαμουιλ λεγει ο θεορ. εσε ηξαλογιστωρ, αλλ' εμε. και ο μωσισ εφισρη, ε γαρ και ημωρ ο γοχημορ, αλλα ηη κυριου π θεο. εθεις υμωρ απμωρηθ, ε ηθεεις ηη τω κρετηνομ. ε τ γαρ τω νομω δαδαν και εβειρω αυ τεπορ, αλλα μωσισ και ζωντορ εσ εδσ και τνηεχουσιν. κωρε δε και οια συμφρονησαντες αυθε ηη ακρωρ, εμακοσι προτηνωστα, πυρ φλεκτοι γεγονασιν. εβεοσαλωμ, πατραλοιας γενωμωθ, εκει κρεμυθεισ γι φωδ γεισνε, και ακισρη εβληθη τω κεισβωλομ κερδωρ. εβνερ, ωσ αυτωρ ρι κεφαλησ αφαιρετω, δι υμωσιν αι τωρ. οσιασ λεπρουτα, καταρλημωσιν ερεωρ και ιερασωμικε, σαουλ απμουτω, μη πδειμινασ ε ερχερετα σαμουιηλ, χρη αυω και υμωσ αυδεδωσ οδω κρετηνοσ. και πρεπορ δεθ μη μωρμ και λειδωρ χριστιανωσ, αλλα και εη. ο γαρ τω λεγωδ, αλλα τω εη μακαριομ ποιει. εινεσ επισκοπορ ωδω λεγωσι, χωρισ δε αυτωρ παντα ποιδσι, τρις ριου. τρις ερεθ και αυτωρ ο αμκιδνωσ, και προετθ επισκοποθ, και μωμθ φωσ αφρχερευς. τι με καλεετε κυριε κυριε, και ε ποιεετε α λεγωσ: οι γαρ ριου ρι, δεθ διστωειδ κρη, και ερωανεσ τνεσ και μορφω νεσ ειναι μοι φαινωντ. υηεισωω τεθ. ο τω ρω γματτα εχει, και πορκειτω φαη η εκ φυλακιω, και δαυατθ ο εκ παρακοιωσ, ηη εκασορ τωρ ερμηνωμ εσ τμ τωπομ του αζεδρνηθ μεμει χαρεμ φουωμω

φθόνου καὶ θανάτου, καὶ ἐκλεξόμεθα τὴν ζωὴν.
 ἢ γὰρ λέγω χαρακτηριστῆρα ἢ ἀνθρώποις εὐρίσκεται.
 καὶ τὸ μὴ νομίσματος, τὸ δὲ παραχαραγματος.
 ὁ δευσεβής ἀνθρώπων, νόμισμα δὲν, ὑπὸ θεοῦ χα-
 ρακτηρισθὲν ὡς βίβη, φουδάνυμον νόμισμα, κίβη-
 λου, νόμον παραχαραγμα, ὄχι ὑπὸ θεοῦ, ἀλλ' ὑπὸ
 σαβόλου γινώσκον. διότι νόμισμα ἀνθρώπων λέγω.
 ἀλλὰ τὸ ἕνα ἀνθρώπων, ποτε μὴ θεοῦ. ποτε δὲ
 σαβόλου γινώσκον. καὶ οὐσεβὴ τις ἀνθρώπων θεοῦ
 ὅτι καὶ δὲ ἀσεβὴ τις, ἀνθρώπων τοῦ σαβόλου, ὄχι
 ἀπὸ φιλοφύσεως, ἀλλ' ἀπὸ φιλοφύσεως γινώ-
 σκον. οἱ ἄποστολοι, εἰκόνα ἔχουσι τοῦ ἀρχοντοῦ τῆς
 παντοκράτου. οἱ πατέρες, εἰκόνα ἔχουσι τοῦ ἀρχοντοῦ θεοῦ
 πατρὸς καὶ ἰησοῦ χριστοῦ. διότι καὶ μὴ ἀνθρώπων εἰ-
 κοναί τὸ ὑπὸ ἀληθείας, ἀποθανεὶν εἰς τὸ αὐτοῦ πα-
 τέρ, τὸ ἕνα αὐτοῦ ὄχι ἡμῶν. ἐπεὶ οὐκ ἔστι
 πῶς γινώσκον. πῶς οὖν, τὸ πᾶν πλὴν ἰδε-
 ῖν οὐκ ἔστι καὶ ἀγνώσκον παρακαλεῖν, ἢ ὁμοιοῖα δεῖ
 ἀποδοῦναι πάντα πράγματα. πῶς καὶ μετῴν του
 ὁμοιοῦ του εἰς τόπον θεοῦ, καὶ τῶν προφητικῶν
 εἰς τόπον σωτηρίας τῶν ἀποστόλων, καὶ τῶν σαβό-
 λων τῶν ἐμοὶ ἐλυκνυτάτων, πεπεσυμένων διακον-
 νῶν ἰησοῦ χριστοῦ. ὅς πῶς ἀπὸ πατρὸς καὶ πατρὸς
 γεννηθεὶς, καὶ λόγος θεοῦ, μονογενὴς ἦος. καὶ πᾶν
 σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ὁ αὐτὸς διακονεῖ. τὸ γὰρ βα-
 σιλείας αὐτοῦ ὄχι ἔσαστέρας, φησὶ δ' αὐτὸν ὁ πατὴρ
 φησὶ, πάντες οὐκ ἔστι ὁμοιοῖα ἀλλήλων ἀγαθήσω-
 μεν, καὶ μηδὲ κατὰ σάρκα βλεπέτω τὸν πλησί-
 νον ἂν ἢ χριστοῦ ἰησοῦ, μηδὲν ἔσω ἢ ἡμῶν, ὁ δὲ ἡμῶν
 πάντες μερίσαι. ἀλλ' ἴνα ὁμοιοῖα καὶ ὁμοιοῖα, ὅ-
 τι πασσομεν ἡμῶν θεοῦ δι' αὐτοῦ ἢ χριστοῦ. ὡς πε-
 ρὶ ὁ κύριος ἀνδρῶν πατέρων δὲν ποιεῖ (ὁ δὲ ὁμοιοῖα
 γὰρ φησὶ, ποιῶν ἀπὸ ἐμαντοῦ οὐδὲν) οὕτως καὶ ὁ
 κύριος ἀνδρῶν ὁμοιοῖα, καὶ μὴ δὲ πρὸς βυτέρω,
 καὶ δὲ διακονεῖ, μὴ δὲ λαϊκῶς, μὴ δὲ ἡ φανείσθω ὅ-
 τι ὁμοιοῖα, παρὰ τὴν ἑκένου γινώσκον. τὸ γὰρ τριτοῦ
 ὅτι παρακαλεῖ, καὶ θεοῦ ἔχον. πάντες ὡς αὐτὸ
 ἢ τὸ πρὸς ὄχι ἕνα σωτηρίας θεῖα δεικνύει ἔσω κρι-
 τῆ, εἰς τοῦς, μὴ ἑλπίς, ἢ ἄγαπῃ, ἢ πῶς τὴν ἀμώ-
 μεν, τὴν εἰς χριστοῦ ἰησοῦ. ὁ ἀμῶν, οὐδὲν δὲν, πάντες
 εἰς εἰς τὸν θεοῦ σωτηρίας. ὁ δὲ ὁμοιοῖα ἢ ὁμοιοῖα
 ἢ τὸ ἕνα ἰησοῦ χριστοῦ, τὸ ἀρχιερέα τὸ ἐγεννήθη θεοῦ.
 καὶ πᾶν ὡς τῶν ἐπεροδοξίας. μὴ ἢ μὴ ὡς ἢ ἕνα
 ἢ ἕνα ἰησοῦ χριστοῦ, ἢ ἰουδαϊκῶς τῶν.
 ἰησοῦ. Ac quemadmodum Dominus sine Patre nihil agit (nihil enim inquit, ex me ipso
 queo facere) sic vos sine episcopo aggredi nihil debetis. Neque omnino vobis uel pres-
 byter, uel Diaconus, uel Laicus, uel ullius denique conditionis homo cum uera ratione
 consentire uideatur, qui cum episcopi sententia non conueniat: contra quem quicquid
 fit, contra legem fieri, ac uoluntatem Dei uideri potest. Oratione, qua melius ni-
 hil est, neque praestantius, coniungi simul omnes debetis. Vna fit, atque communis
 oratio: mens una, & una spes in dilectione, ac fide integra, quæ est in Iesum Christum.
 Itaque tota multitudo credentium, tanquam in unicum hominem coniuncta, sic ad tem-
 plum Dei concurrat, ut ad unicam aram, unicum Iesum Christum, unicum æterni Dei
 Pontificem. Aliena gloria, caute ne uos decipiat fabulis, atque infinitis genea-
 logijs, quibus se iactare Iudæi solent, animum ne attendite.

mortis conditionem fugiamus, uitæque ra-
 tionem sequamur. Duo mihi hominum ge-
 nera in Ecclesia, tanquam monetæ in ærario,
 uidentur: tot enim signis impressa inueniun-
 tur. aut enim uera forma notatur, aut adul-
 terina: serua pietas, aut eumentita. Et illius
 quidem autor ac sculptor, Deus est: huius ue-
 rò inuentor ac effector Diabolus. quo fit, ut
 quæ nomē tantum habeat pietatis, à natura eius
 alienus, numo sit corrupto, falso, depraua-
 to, ac conficto similimus. Duæ igitur diuersæ
 in homine conditiones naturæ, de una per-
 sona intelliguntur: aut unus idemque homo,
 & Dei, & Diaboli dicat. Pius uerò ac religio-
 sus, natura homo Dei est: impius uerò & pro-
 fanus, homo Diaboli, non natura, sed pro-
 priæ uoluntatis inclinatione. Infideles, ima-
 go sunt auctoris ac principis Nequitia: fide-
 les, optimi principis ac patris Dei, & Domi-
 ni Iesu Christi. in qua, si non sponte, atque uo-
 lenti animo pro ueritate uitam in ipsius pas-
 sionem effundimus, uita eius nequaquam in
 nobis est. His igitur modis cum totam mihi
 Ecclesie multitudinem adumbrasse uobis,
 ac quasi ob oculos proposuisse uidetur:
 nunc per fidem uos, perque charitatem obse-
 cro, ut in omnibus rebus agendum, atque tra-
 ctandis sanctam beneuolentiam, mutuaque
 in Deo concordiam teneatis. ita ut preside-
 ant episcopi, tanquam loco Dei & assideant
 cum presbyteri, tanquam concilium Apo-
 stolorum, tum suauissimi mihi diaconi, tan-
 quam quibus concreditum est ministe-
 rium Iesu Christi. Qui ante secula mundi apud
 patrem genitus erat logos Dei, filius un-
 nigenitus: & sub finem mundi, idem iste per-
 manet, cuius imperium, ut Propheta Daniel
 ait finem nunquam sit habiturum. Omnes igitur
 unanimi consensu, ac amore mutuo utamur:
 neque quisquam alterum iuxta car-
 nem æstimet, sed secundum spiritum in Chri-
 sto Iesu. Nihil apud uos esse patiamini, quod
 disensionem possit parere: sed consentite
 episcopo ad obediendum Deo, in Christo

B

Vetera p̄terierunt, ecce noua facta sunt oīa. Quare si secūda legem Iudaicam, atq; circūcisionē carnīs adhuc uiuimus: nondum nos accepisse gratiam, affirmamus. Nam quōd secundum Christum uiuerent, persecutio- nem patiebantur sanctissimi Prophetæ, cū afflarentur à gratia, ut aperirent pleniorē notitiā incredulis, quōd unus esset Deus, rerum omnium dominus ac gubernator, qui seipsum patefacere uellet per Iesum Christum filium λόγον (uerbum, non à uoce, sed è substantia Dei existens: non enim compositam orationis uocem significat sed diuinæ operationis genitam substantiam) qui omnia ei, à quo missus sit, placata patri atque reconciliata restituat. Quōd si, qui sub ueteri uersabantur litera, ad nouitatem tantum spei pertigerunt, ita ut Christum expectarent (quemadmodum ait Dominus: Si Moisi creditis, utiq; & mihi credite: de me enim ille scripsit. & Abrahamus pater uester gestiebat uidere diem meum: & uidit, ac lætatus est. prior enim, quā Abrahamus, ego extiti) quomodo nos queamus uiuere sine eo, cuius serui quum tunc essent Prophetæ, spiritu tamen eum prospiciebant, expectabant ut doctorem, exortabant ut dominum, atque conseruatores. Ipse, inquit, ueniet, & seruabit nos. Ne igitur amplius feriemur Iudaicè, atq; delectemur otio (Quoniam opus non facit, alimentum ne sumito. Per sudorem uultus tui, parabis uictum tuū, inquitur oracula) sed unusquisq; uestrum ferietur spiritualiter, atq; oblectetur legū meditatione, non animi remissione: opificij diuini contemplatione admirationeq; teneatur, non iure hesterno potuq; tepido fruatur: nec itinervis spatia metiatur: nec choreis, pulsuq; instrumentorum anima earentium extollatur. Abrogata igitur cessatione sabbati, festum habeat omnis sacratumq; diem dominicum Christi nominis amator: hunc resurrectionis memoria, hunc regali triumpho, hunc semmis laudibus præ reliquis omnibus diebus colat ac celebret. Huius expectatione Prophetæ dixit, In finem usque: per finem, octauum scilicet diem intelligens, hoc & nostra salus exorta, & de morte parata est in Christo uictoria. Hunc tantum perditionis filij improbant: quum sint hostes seruatoris, quum gulam pro Deo habeant, quum terrena sapiant, quum sint uoluptatis magis quā pietatis studiosi, quum sanctitatis speciem habeant uim autem eius non capiant, quum ex Christo quæstum faciant, quum Verbum eius uenale habeant, eumq; penitus uendant: quum sceminarum sint corruptores: boniq; alieni petitores: quum facultatum, pecuniarumq; naufragia, syrtes, uoragines, atque calamitates sint. A quibus, precor, uos eripiat misericordia Dei, per Iesum Christum Dominum nostrum. Atque bonitatem eius agnoscamus: si enim factis nostris dignè succensere uellet, iam dudum nulli essemus. Quid enim?

τὰ ἀρχαία παρῆλθον, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα. εἰ γὰρ μέχρι νῦν κατὰ νόμον ἰουδαϊκῶν καὶ περιτομῶν σαρκὸς ζῶμεν, ἀρνηθεὶς τὴν χάριν τοῦ ἰησοῦ χριστοῦ. οἱ γὰρ θεοτάτοι προφήται, κατὰ ἰησοῦ χριστοῦ ἐξέβησαν τὸ πνεῦμα καὶ ἐδιδάχθησαν. ἐμπνευσμένοι ἀπο τοῦ ἁγίου, εἰς τὸ πληροφορηθῆναι τοὺς ἀπειθοῦντας, ὅτι εἰς θεὸν ἕσται ὁ παντοκράτωρ, ὁ φανερώσας ἑαυτὸν διὰ ἰησοῦ χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅς ἐστιν αὐτοῦ λόγος, ὁ ὢν ἄρτις, ἀλλ' οὐσιώδης (ὁ γὰρ ἔστι λαλιᾶς γινώσκου φωνήμα, ἀλλ' ὄντως θεῖος οὐσία γεννηθεὶς ὅς πάντα κατευναρίσκει τὰ πνεύματα αὐτῶν. εἰ οὖν οἱ παλαῖοι ἠγάπησαν ἀσπαραφῆτες, εἰς νεότητά ἐλπίσθησαν ἡλθόν, ἐκδέχονται χριστὸν ὡς ὁ κύριος διδάσκαλος, λέγων· εἰδέτε μοι, ὡς ἐπέλαττε ἀπ' ἐμοῦ· πῶς γὰρ ἐμοῦ ἐκείνους ἐρασαίην. Ἰβραῆμ, ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλιᾶς ἄβελ, ἵνα ἰδῆ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν, καὶ εἰδὼν, καὶ ἐχάρη. πρὶν γὰρ Ἄβραῆμ ἐγὼ εἶμι) πῶς ἡμεῖς διηυσώμεθα ζῆσαι χάριν αὐτοῦ, ἧ καὶ οἱ προφῆται ὄντες δούλοι, τῷ πνεύματι προσέωρων αὐτὸν, καὶ ὡς διδάσκαλον ἀνέμενον, καὶ προσεδόκωμεν ὡς κύριον ἡμεῶν λέγοντες, αὐτὸς ἦξει ἡμεῶν σωτὴρ. μικροῦτον ἄβραῆμ ἰουδαϊκῶς, καὶ ἄβραῆμ χαίροντες (ὁ μὴ ἐργαζόμενος γὰρ, μὴ ἐδίδετο. γινώσκων γὰρ τοῦ προσώπου σὸ φάσμα τῶν ἀπτόρων σου, φασὶ τὰ λόγια) ἀλλ' ἵκασθαι ὑμῶν σαββατίζετω πνευματικῶς, μετὰ τὸν νόμον χάριτος, ὃ σὺμαίη ἀνέσει δημοκρατικῶς θεοῦ θαυμάσιον, ὃ ἐκ εὐλας ἐδίδωκεν, καὶ χλιερά πίνων, ἡ μὴ μετρημένη βασιλείαν, καὶ ὀρεχθῆσαι ἡμεῶν. νοῦν ἐκ ἔχουσι χαίρων. καὶ μετὰ τὴν σαββατισαί, ἑορταζέτω πᾶς φιλόχριστος τὴν κυριακὴν, τὴν ἀναστειμένην, τὴν βασιλειᾶν, τὴν ὁπώραν πασῶν τῶν ἡμερῶν. ἡ πόδεμα ὁ προφήτης ἐλέγη, εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ πάντων ὄντων. γινώσκων ἡμεῶν ἀντίστα, καὶ τὴν ἀνάστα γέγονεν ἡμεῶν ἡμεῶν. ὁ τὰ τέκνα πάντων ἡμεῶν ἀρνούμεται, οἱ ἕθροισι τῶν σαββατιστῶν ὁ θεὸς ἡμεῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονούμετες, οἱ φιλόδοξοι καὶ φιλόδοξοι, μόρφωσις ἐσθλαῖας ἔχοντες, τὴν ἡμεῶν μὴ ἀπὸ ἡμεῶν, οἱ χριστιανοὶ, τὸν λόγον καὶ πᾶν ἀρνούντες, ἡμεῶν ἰησοῦ πωλοῦμετες, οἱ τὸ γυναικῶδες φθορῆς, καὶ τὸ ἄλλοτριον ἀδύναται, οἱ χρηματίζονται. ὡς ὅταν εἴη ἐλεῖ θεὸς, εἰς τὸν κύριον ἡμεῶν ἰησοῦν, ὃς μὴ οὐκ ἀνάσθητος ὄντων, ἐκ χριστοῦ αὐτῶν ἡμεῶν μωμῶνται ἡμεῶς καὶ ὁ πᾶσιν ἡμεῶν, ὃν ἐπισημαίνω.

secundum illud, Iustus sui accusator. & prior tu tua peccata dicito, & iustificaberis. & cum omnia, quæ nobis facienda sunt, feceritis, seruos uos iudicate inutiles. Etenim quod inter homines magnum, ac sublimè, id despiciatum est apud Deum atque abominatum. Præclare quæ ille: Propitius, inquit, sis ò Deus peccatori mihi. Et non frustra uiri illi maximi, Abrahamus, & Iacobus, terram se, ac cinerem coram Deo nominabant. Dauid etiam, Quis ego sum ad te Domine, inquit, quod èd tu me dignitatis atque gloriæ euexisti? Enimuerò, quo humanior fuit ac affabilior nemo, apud Deum Moses conquerens, Balbus (inquit) & infans sum. Humiliter ergo & uos sentite, ut alta consequamini. nam & qui se summittit, euehetur: & qui sese extollit, deprimetur. Et date operam, uti in dogmatibus Christi, ac Apostolorum certiores, confirmationesquæ indies reddamini: quod omnia, quæ suscipientur à uobis, siue carnalia sint, siue spiritualia, unà cum grauissimo uestro episcopo, sapientissimoquæ ac sui nominis re dignissimo Stephano presbytero, diuinisquæ diaconis, reuerentissima fidei, charitatisquæ uia, ac modo conficiantur. Ordine se quique alteri subijciat, & Episcopo: ut Christus se subiecit Patri: ut hoc modo summa fiat omnium uestrum in Deo coniunctio. Quoniam uos in omni genere uirtutum abundare non dubitarem, breuius nunc & paucioribus uerbis admonendos esse de dilectione Iesu Christi, existimaui. Quod reliquum est, uti mei in precationibus uestris mentionem faciatis, rogo: quo & Deo potiar, & Ecclesiam lucrificiam Syriacam: cuius ego non dignus sum appellari Episcopus. Ad hanc autem idoneè in Christo, dignequæ pascendam, ualde mihi opus est, cum laudatis uestris in Deo precibus, tum dilectionis, disciplinæquæ uestræ exemplo. Ephesi uobis salutem mittunt ex Smyrna (unde hæc scripsi) qui adsunt in gloriam Dei: sicut, & uos qui isthinc me unà cum Policarpo in omnibus rebus alleuatis. Cætera quoque Ecclesiæ, in honore Iesu Christi uos salutant. Etiam atque etiam ualete: & concordia, indiuiduæquæ charitatis spiritum retinete, per uoluntatem Dei in Christo Iesu.

ὡς γέγραπται Δίκαιος ἑαυτὸν κατήγορος· καὶ λέγει
 σὺ τὰς ἀμαρτίας σου πρῶτος, ἵνα δικαιώσῃς. καὶ
 οὕτως ποιήσετε πάντα τὰ ἐστατε γὰρ ἡμῶν, λέ-
 γετε ὅτι δέλοι ἴσμεν ἀχρεῖοι. ὅτι ἢ γὰρ αὐθρότητα
 ὑψιλόγῳ, βδ' ἐλιγματοῦ ἀπὸ θεῶ. ὁ θεὸς γὰρ φησιν, ἰδι-
 οῦντί μοι βδ' ἀμαρτωλῶ. δὲ τὸ τοῖς μεγάλοις ἐκά-
 νοι, ἀβραάμ καὶ ἰακώβ, γὰρ καὶ ἀποδορὸν ἐμπροσθεν
 τῷ θεῷ ἐαυτοῦ ἀνομάζον. καὶ ὁ δαβὶδ, τίς ἐμὶ ἐγὼ
 ἐναντίον σου κύριε, ὅτι ἐδόξασες με ἐως θύτου.
 καὶ μοσῆς, ὁ παρὰ πάντας αὐθρότους προσηλα-
 τῆσθαι, λέγει πρὸς θεόν, ἰσχυρόφωνος καὶ βραδύλογος
 σὸς ἐμὲ ἐγὼ. ταπεινοφρονεῖτε οὖν καὶ ἡμεῖς, ἵνα
 ὑψωθῆτε. ὁ ταπεινῶν γὰρ ἑαυτῶν, ὑψωθῆσεται. καὶ
 ὁ ὑψῶν ἑαυτῶν, ταπεινωθήσεται. ἀποδοῦτε οὖν
 βεβαιωθῆναι ἐν τοῖς δόγμασι τῷ κυρίῳ καὶ τῶν ἀπο-
 στόλων ἵνα πάντα, ὅσα ποιεῖτε, κατενοθευθῆσεται
 ἁρκί τε καὶ πνεύματι, πίστεα καὶ ἀγάπῃ, μετὰ τῷ
 ἀξίῳ προεπέστῳ ὑποσῶπῳ ὑμῶν, καὶ ἀξίῳ πλοῦσι
 καὶ πνευματικῷ σεφείῳ τῷ προεβυτέρῳ ὑμῶν, καὶ
 τῶν κατὰ θεὸν δεικνύων. ὑποτάσθε τῷ ὑποσῶπῳ
 καὶ ἀλλήλοις, ὡς ὁ χριστὸς τῷ πατρὶ ἵνα ἐνωσῇ ἡ κατὰ
 θεὸν ἐν ἑμῶν. εἰδὼς ἡμᾶς πεπληρωμένους παντὸς ἀ-
 γαθῆσθαι, σὺν τόμῳς πρὸς ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐν ἀγάπῃ ἰσο-
 χριστῶ. μνημονεύετε μου ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν,
 ἵνα θεὸς ὠθητῶν, καὶ εἰ ἐν συρία ἐκκλησίας ἡσ ἐκ ἀ-
 ξίῳ ἐμὴ καλεῖσθαι ἐπισκοπῶ. ὑποδέομαι γὰρ εἰ
 νομῶν ὑμῶν ἐν θεῷ προσευχῆς καὶ ἀγάπης, ἐσ ἡ
 ἀξίωθῆναι τῷ ἐν συρία ἐκκλησίῳ, δὲ εἰ δὲ ταξίῳ
 ὑμῶν ποιμανθῆναι ἐν χριστῶ. ἀσπάζονται ἡμᾶς ἐφῆ-
 σοι ἀπὸ σμύρνης, ὁδῶν καὶ γράφω ὑμῶν. πρὸντες ἐν
 δόξαν θεῶ, ὡς περὶ ἡμᾶς, ὅτι κατὰ πάντα με ἀνεπαύ-
 ατε ἅμα πολυκαρπῶν, καὶ οἱ λοιποὶ δὲ ἐκκλησίας
 ἐν τιμῇ ἰσοχριστῶ ἀσπάζονται ὑμᾶς. ἐρωθεῖτε ἐν ὁ-
 μονοίᾳ, πνεύμα κεντημῶν ἀδελφικῶν, ἐν χριστῶ
 ἰσοχριστῶ, δὲ θελήματῶ θεῶ.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟ- ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΑΡΧΙ- ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΠΟΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ πρὸς τοὺς ἐν Ταρσῶ. δ.

IGNATIUM BEATISSI- MUM MARTYRIS ET ARCHIEPI- SCOPI ANTIOCHENI, EPISTOLA *Ad Tarsenses. 4.*

Ιγνάτιος ὁ υἱὸς θεοφόρου, τῆς σωσμέ-
νης ἐν χριστῷ ἐκκλησίας, ἀξιωματικῶς,
καὶ ἀξιομνημονεύτου, ἀξιογαπιτῶ,
τῆ ὁμοῦ ἐν ταρσῶ· ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ
θεοῦ πατρὸς καὶ κυρίου ἰησοῦ χριστοῦ, πληθύνουσα ἕως
παντὸς. ἀπὸ συρίας μέχρι γαλιλαίας, ἀπὸ
ἀλύων θηριῶν ἐιβρωστικῶν (ταῦτα γὰρ, ὡς ἰσα-
δοῦς θελήσαντες, ἐφείσαντο τῷ δαυιδῶ) ἀπὸ τῶν ἀν-
θρωποπόρων· οἷς ὁ ἀνήμερος δὲρ ἐμφωλεῖται, ὅς
νῦν ἐμὲ ὁ σημεῖρα καὶ τιτρώσκει, ἀλλ' ἐδένος λό-
γου ποιῶμαι τῶν θείων, ὅδε ἔχω πλὴν ψυχῆς τιμί-
ου ἑμαυτοῦ, ὡς ἀγαπᾶμαι αὐτῶν μέλλον ἢ τῶν κν-
ριον. διό, τοιμὸς εἰμι πρὸς πᾶν, πρὸς θηρία, πρὸς ἰ-
φθ, πρὸς σαυροῦ. μόνον ἵνα χριστὸν ἴδω τὸν πατέρα
μου καὶ θεόν, τὸν ὡς ἐμὲ ἀποθανόντα. παρακαλῶ
οὐ ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος χριστοῦ, ὁ δὲ γὰρ ἐ δαλάτ-
της ἐλευθέρωσθε. σῆκετε ἐν τῇ πίστει, ἐσθραῖοι γίνε-
θε (ὅτι θύκατο ἐκ πίστεως ἵσεται) γίνεθε ἀκλι-
νῆς, ὅτι κύριος κατεκρίθη ἡμοτέρωτος ἐν οἴκῳ. ἐ-
γνωσθε ὅτι τινες τῶν τῶν ἀταξία ὑπερεταρῶν ἐβουλήθη-
σαν ὑμᾶς παραξῆ. οἱ μὲν, ὅτι ἰησοῦς δοκῆσαι ἐγενή-
θη, καὶ δοκῆσαι ἐσαυρώθη· οἱ δὲ, ὅτι ἐκείνῳ ἵος τῷ θ-
μῶσθε. οἱ δὲ, ὅτι αὐτὸς ἔστιν ὁ πᾶντων θεός· ἄλ-
λοι δὲ, ὅτι φίλος ἀνθρώπος ἔστιν. ἔτεροι δὲ, ὅτι ἡ σὰρξ
αὐτοῦ ἐκ γῆ γένηται, καὶ δὲ τὸν ἀπολαυσίον βίον
μετιέναι, τοῦτον γὰρ εἶναι πᾶν τῶν ἀγαθῶν
ταῖς μετ' ἐν πολλῷ φθαρσομύθοις. τοσούτων κακῶν
ἵσως ἀσεκώμασθ. ἀλλ' ὑμεῖς οὐδέ πρὸς ὄραμ' εἰξα-
τε τῇ ὑποστασῶ αὐτῶν. πάλιν γὰρ ἐσε πολίται καὶ
μαθηταί, τοῦ ἀπὸ ἱεροσολύμων καὶ κύκλου μέχρι
τοῦ ἰλλυρικῶν πεπεληρωθέντος τῷ δὲ ἀγγελίῳ,
καὶ τὰ στίγματα τῷ χριστοῦ ἐν τῇ σαρκὶ περιφερόντος.

S Eruate in Christo, omnique &
laude, & commendatione, &
amore dignissimæ Ecclesiæ
Tarsensi, Ignatius misericor-
diam, ac pacem à Deo Patre, &
Domino Iesu Christo perpetuam, pluri-
mamque precatur. Enimvero à Syria, us-
que Romam mihi cum belluis depugnan-
dum est. Non equidem à ferarum nunc me
uoracitate defendo (quæ, uti nostris, Da-
nieli pepercere, quum Deo ita placeret) sed
ab ijs, in quorum humana specie immanis-
sima bestia latet, totos dies lanior atque de-
ficerpor. Verum ego horum tantorum ma-
lorum nullum unquam moratus sum, uel
morabor: neque tanti facio animam, vitam
que meam, ut hanc amori meo erga Domi-
num uelim antepone. Quin imò ad i-
gnem, ad beluas, ad gladium, ad crucem ire
sum paratus: modò Christum ut uideam,
Deum meum ac patrem meum, qui pro me
est mortuus. Adhortor igitur ego uos uin-
ctus Christi, qui terra marique exagitor, ut
constantes in fide, firmique maneat: Fide
enim iustus, uiuet. Fugite mobilitatem ani-
mi: sedem enim bene conuenientis familiæ,
Dominus confirmat. Audiuī quosdam ex
miseris Satana, uos turbare uoluisse: alios,
quòd opinor Iesus sit natus, & opinione
crucifixus: alios quòd non sit filius archite-
cti Dei: alios, quòd is sua sola persona sit
Deus ille super omnia: alios, quòd nudè sit
homo: alios denique, quòd caro eius non

strefuscitata, ideoque uitam esse transigendam uoluptariam, hanc enim esse hominibus non potest longam interitum, finem bonorum. Tantumne gregem malorū, tā petulanter irrupisse? Horum uerò (moneo uos) ne horam quidem imperio cedatis. Pauli enim estis ciues, atq; discipuli: qui ab Hierosolymis locisq; illis circumiacentibus, usque in Illyricum, oia impleuit Euāgelio: quæq; accepta p̄ Christū stigmata, in sua carne circūferre nō pudet.

καὶ ὁ ἴσος αὐτῶν οὐκ ἔγνω· εἰς τὰ ἴδια ἦλθε,
καὶ οἱ ἴδιοι αὐτῶν οὐκ παρέλαβον· πῶς οὖν ὁ ποι-
οῦντος φίλος αὐθροῦσθ, καὶ ἐκ μαρίας ἔχον τὴν
ἀρχὴν πῶ ἔναι, ἀλλ' οὐχὶ θεὸς λόγος καὶ μονο-
γενὴς ἴσος γὰρ ὡς ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ὡς
πῶς ἴσος καὶ θεὸς ὡς ὁ λόγος, καὶ γὰρ ἀλλοις
κινεῖται ἐκτιστέ με ἀρχὴν ὁ δ' αὐτοῦ, εἰς ἔργα αὐ-
τοῦ πῶς τὸ αὐτῶν ἐδεμελίωσέ με, πῶς δὲ παύ-
ται τὸ βῆνῶν γεννᾷ με. ὅτι δὲ καὶ αἰσαται τὰς ὁ-
ματὰς ἡμῶν, λέγει αὐτῶν λέγω ἡμῶν, ὅτι ἔρχεται ὄρα,
γὰρ ἡ πάντες οἱ γὰρ τοῖς μνημείοις ἀκούσονται διὰ φῶ-
νός τοῦ ἰσὸς τοῦ θεοῦ, καὶ ἀκούσαντες ζήσονται.
καὶ ὁ ἀπόστολος· Δὲ γὰρ τὸ φθαρτῶν τούτο, γινώ-
σονται ἀφ' αὐθροῦσθ. καὶ ὅτι δὲ σαφῶνως ζῆμι καὶ
δικαίως, αὐτῶν ὁ παῦλος πάλιν λέγει. μὴ πα-
νῶδε· οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί οὔτε ἄρσενοκοί-
ται, οὔτε λοιδοροί, οὔτε μέθυσοι, οὔτε κλέπται
βασιλείαν θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν. καὶ εἰ νεκροὶ
οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ χριστὸς ἐγήγερται· κενὸν ἄρα
ἡ κηρυγμὰ ἡμῶν, κενὴ δὲ ἡ πίστις ἡμῶν. ἀρε-
καὶ οἱ κοιμηθέντες γὰρ χριστῶ, ἀπόλωντο, εἰ γὰρ τῆ ζωῆς
πύλης ἡλπίστες ἴσμεν γὰρ χριστῶ μόνον, ἔλεονότα-
ρι πάντων ἀνθρώπων ἴσμεν, εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγεί-
ρονται, φάραγμα καὶ πῶμα, αὐτοῦ γὰρ ἀπὸ θησο-
πολί. οὕτω δὲ διακείμενοι, τί διοίσουσι ὄντων καὶ
κινήτων, οἱ μὲν τῶν μέλλοντων φροντίζοντες, μὴ-
νη τῶν φανερῶν εἰσὶν ὀρεκτικοί, καὶ τῶν μετὰ τὸ φα-
νερῶν ἀνεπίστατα γὰρ εἰσὶ τῶν νοῶν, τὸ κινουῦντος γὰρ
ὁ δὲ θεὸς ἀνάμειν ἡμῶν γὰρ κυρία νήφετε. πᾶσαν ἐ-
κασθὲ κακίαν ἀπόδεδε, καὶ τῶν θηριῶν δὲ θυμῶν,
καταλαλαίαν, συνοφαντίαν, ἀισχρολογίαν, ἀντρα-
πίαν, ψιθυσισμόν, φουσίωσιν, μέθην, λαγυρίαν,
Φλαργυρίαν, Φιλοδοξίαν, φθόρον, καὶ πᾶν τὸ
πῶντοῖς σωφλόρ, γινώσκουσα δὲ τῶν κύριον ἡμῶν,
ἰσὸν καὶ τὸ σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιῆσαι
εἰς ἰδιθυμίας. οἱ πρεσβύτεροι, ὑποτάσσεσθε ἐπὶ
ἰσὸς τῶν διάνουσι, τοῖς πρεσβυτέροις ὁ λα-
ός, τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τοῖς διακόνουσι. ἀντίλυ-
χθὲ ἔγω τῶν φυλατῶν ταῦτων τῶν ἰσὸς τῶν
καὶ κύριος εἰ μετ' αὐτῶν διηνεκῶς. οἱ αὐθροῦσθ,
εργάζεσθε τὰς γαμετὰ ἡμῶν. αἱ γυναῖκες, τοὺς ὁ-
μιλῶντος. οἱ πατέρες, τοὺς γονεὺς ἀιδέσθε· οἱ γο-
νοῦσθ, τὰ τέκνα ἐκτρέφετε γὰρ πατρίαν καὶ νοουθε-
σίαν κυρίου. τὰς γὰρ παρθενίας πιάται, ὡς ἱερέας
χριστῶ τὰς γὰρ σιμόντι χίρας, ὡς θυσιαστέρας θεῶ.
οἱ δούλοι, μετὰ φόβου τοῖς κυρίοις θηρωκετέετε
οἱ κύνου, μετὰ φόβου τοῖς δούλοις ἀντάσσετε.

uenit, & sui ipsum non receperunt? Hic igitur, de quo ista tam multa, tam que præclara dicuntur, an ne solus homo existimandus? an ex Maria demum, quo esset, suscepisse principium? an non uero potius, Deus ille logos, & unigenitus filius? De hoc enim & illa sunt: In principio erat Logus, & Logus ille erat apud Deum, & Deus erat ille Logus. Item alio quodam loco: Constituit me Dominus principum uiarum suarum, ad progrediendum in opera sua: ante secula fundauit me, & ante omnes colles parturit me. De resurrectione porro corporum mortuorum, tale extat testimonium: Amen dico uobis, quod ueniet hora, in qua omnes qui in monumentis sunt, audient uocem filij Dei, & cum audierint, uiuent. Et Apostolus: Oportet, quis quid hic sub corruptionem cadit, induere naturam uitæ, quæ corruptionis est experta. De hac uita denique, modestè, temperanter, sancteque transigenda, idē ille Paulus hæc in suis scriptis reliquit: Ne eretis, inquit: neque adulteri, neque molles, neque pædico- nes, neque maledici, neque ebriosi, neque rapaces, regni Dei hæreditatem accipient. Item, si mortui non resurgunt, ne Christus quidem resurrexit, uanaq; nostra tum prædicatio, tum fides est, & qui in Christo obdormierunt, perierunt: sique, quæ in Christo speramus, sola hac uita terminatur, nemō nobis est omnium mortalium miserior. Imò ego & illud addam: Si mortui non resurgunt, edamus sanè & bibamus: cras enim forassemoriamur. Atq; profectò hac ratione, quid ab asinis, quid ab canibus differemus, quos præterque ea, quæ pabulum sequi solent, nulla tangit omnino futurorum cogitatio, nullum desiderium, quiq; nec illud quidē, quod ipsos mouet interius, animæ suæ stollidate aut possunt, aut curant perspicere? Vtinam uobis potiar in Domino. Quamobrem uigilate, diligenterq; attendite, ut omnē omnes deponatis malitiam, ut exuatis animum ferocem, ut fugiatis obrectare, calumniari, loqui turpiter, scurilia agitare, suspicari, inflari, potitare, deliciari, auere, superbire, inuidere, omniaq; que his similia & cõiona sunt: induite autē Dominū nostrum Iesum Christum,

cumq; amplexi tenete. Prudentiam carnis, ad explendas carnis cupiditates, ne exerceatis. Presbyteri, subditi sunt Episcopis: & Diaconi, Presbyteris: & Laici, his utrisque. Etenim qui hunc pulcherrimum ordinem sic obseruant, ac retinent, horum ego non dubitarim uices mea anima subire: quā certissimū habeā, talib. Dominū ppetuò affore. Qui coniugē habet, intimo eū ac ppetuo amore psequatur. Liberi, parètes uereāt: & hi illos disciplinis, ac pietate istituāt. Virgies honorate, ut sacerdotes Christi: & honestas uiduas, ut sacraria Dei. Serui, officio dominorū cū timore maneāt, hiq; in illos parce ac modestè exerceāt impiū.

Otiosus inter ups sit nemo : mater siquidem egestatis est, à labore uacuitas. Hæc ego uobis, non ut qui me putem esse aliquid, licet uincula Christi habeam, impero : sed ut frater, admoneo. Precor uobis adesse Dominum. Iuari me cupio uestris precibus : orate, ut Iesum consequar. Antiochenam uobis commendo Ecclesiam: Philippensis uos salutat, unde, hanc epistolam mitto. Philo quoque uester diaconus: cuius ego singulare studium, in omnibus mihi paratissimum, non possum non habere gratissimum. Agathopus item, Syriæ diaconus, meusque in Christo sectator. Salutate inuicem sancto osculo. Plurimum salutate cunctos, cunctaque in Christo iubeo. Valete animo & corpore, & unanimi spiritu. Ne uos mei capiat obliuio: Dominus sit uobiscum.

μηδεις γιν' υμιν αργος εσω μητης γαρ εστι φιλαιας, αργεια. ταυτα δε υδιτα ηω ως εμ τι, ει και δεδωμαι αλλ' ως αδελφος, υπομνησκω, εη κυριου μεθ' υμων, οναμην υμων ερωσ ουκωρ πωσ δλεγει η ισοσ υπν υχω. πρεσβιθεμαι υμιν τω γιν' αυταχ εα ει κλησιω. απασονται υμας αι εκκλησιαι Φιλωπωνσιων, οδην και γραφω γμιν. απασεται υμας ολωμ, ο εσκεινθ' υμων. η και εγω δυχαρισω, ωουδαως υπογραπτωτι μοι γιν' πασιν. απασεται υμας αγαθοπουσ ο διακονθ', ο εκσυελασ, οσ ακωλουθωμοι γιν' χριστω. απασεται δε αλληλους γιν' αγιω Φιληματι. απασεται και πωστας και πασας, πουσ γιν' χριστω. ερωσ δε σωματι και ψυχη, υγ' ανδματι ενι και εμοι μη απλαθε δε. ο κυριου μεθ' υμων.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΦΩΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ. 5.

BEATI IGNATII MARTYRIS ET ARCHIEPISCOPI ANTIOCHENSIS, EPISTOLA AD PHILIPPENSES. 5.

In Ratiā à Deo consequutur ad fidem, ad tolerantiam, ad dilectionem sinceram, Ecclesiæ Philippenſis, Ignatius à Deo Patre, & Domino Iesu Christo, Salvatore omnium, ac maximè fidelium, misericordiam, & pacem optat. Quum ego mecum animo dilectionem uestram, singulareque in Christo studium, quo usi erga nos estis, repeterem: oportere me existimaui, pro uestra erga omnes fratres in Deo amore, animique propensione, aliquid ad uos literarum dare, quo suscepti uobis in Christo cursus rationem reuocarem ad memoriam, hoc est, hortarer, ut ore, animo, mente & uoluntate ita sitis coniuncti, uti (quemadmodum uos Paulus monebat) eadem norma, iisdem uestigijs omnes procedatis. Etenim quum in hac tota totius mundi, rerumque omnium uniuersitate, unus sit Deus, hoc est unus Christi pater, à quo initium duxere omnia: unusque ite Dominus noster, Iesus Christus, reru uniuersarū Dominus p que sunt facta oia: unus quoque sanctus ille Spiritus, q suas i Mose, i Prophetis, in Apostolis actiones ostendit: iamque uerò in una electa Ecclesia, unum, quod in morte Christi tribuit, baptismū: fieri non potest, qn unica quoque sit & cōcors fides Christiana.

Ignatiου ο και θεοφοροθ, εκκλησια θεου ηλεμελην, γιν' πισε και υπομονη, και αγαπω αυ ηπεκριτω, πησση γιν' Φιλιππουσ, ελεθ', ειρηνη απ' θεου πατροσ, και κυρια ισοσ χριστου οσ δε σωσων παστων ανθρωπων, μελισα πιδω. μεμνημενοι ελι αγαποουσ υμων, και ελι εμ χριστω σπουδωσ, ησ γνεδ' εσταδε εις ημασ' περι πορ ηγνωσμεθα, γραφαι πρεσ τω Φιλωδλεφωρ υμων, κατ'α θεου ψυχικω αγαπω, υπομνησκω υμασ τω γιν' χριστω υμων ερωσ, ινα τ' αυτ' λεγεται παστες, συμψυχοι, τω γιν' φρονωυτες, τω αυτω νωνονι τ' πισεωσ σοιχοωισεσ, ωσ παστωσ υμασ γιν' θετη. ει γν' εισ δην ο τ' ολωμ θεοσ, ο πατηρ ετ' χριστω, δεσ πασ' αυτα εισ δε ηγ' ο κυριου ημων ισοσ χριστωσ, ο τωμ ολωμ κνεις ολι' ε τα πασ' αυτα. γιν' ηγ' ανδμα αγιωμ, τ' γνεργησιν γιν' μωσ ηγ' πεφωτωσ ηγ' απσολωσ: γιν' ηγ' τ' εσ' ησισμα, τ' εισ θαυαδωμ ετ' κυριασ διδωμενων. Omninoque

μία δε καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ἐκκλησία· μία ὁφείλει εἶναι καὶ ἡ κατὰ χριστὸν πίσις. εἰς γὰρ κύριον, μία πίσις, καὶ βαπτισμα. εἰς θεόν, καὶ πατέρα πάντων, καὶ ἡμεῖς πάντων, καὶ γὰρ πᾶσι. εἰς οὐκ εἶς θεὸς καὶ πατήρ, καὶ οὐ δύο, οὐδὲ τρεῖς. εἰς ὁ ὧν (καὶ οὐκ εἰς πλῆθος) ὁ μόνος ἀληθινός. κύριον γὰρ φησιν, ὁ θεὸς οὐκ εἶς, κύριον εἰς ἐσὶ. καὶ πάλιν, οὐκ εἰς θεὸς ἐπισυνήμας; οὐκ εἰς πατὴρ πάντων ἡμῶν; εἰς δὲ καὶ ἡμεῖς λόγον θεοῦ. ὁ μονογενὴς γὰρ φησιν, ὁ ὧν εἰς θεὸς κέλευσε τὸν πατέρα. καὶ πάλιν εἰς κύριον ἰσχυρῶς χριστὸν καὶ γὰρ ἑλλω· τί ὄνομα αὐτοῦ; ἢ τί ὄνομα τοῦ ἡίου, ἵνα γινώσκῃ; εἰς δὲ καὶ ὁ πῶς ἀκλυτὸς. καὶ γὰρ, φησιν, καὶ πνεῦμα· ἐπεὶ οὐκ ἐκκλησίαν καὶ γὰρ μὴ ἐκκλησίαν ἀλλ' ἐκκλησίαν ἡμῶν. καὶ πάλιν, καὶ πνεῦμα ἐποπιδιόμην. καὶ τὰ θεῖα. πάντα δὲ ταῦτα τὰ χαρίσματα, διήλωσεν ὅτι ἐνεργεῖ ὧν καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα. οὐτε οὐκ τρεῖς πατέρες, οὐτε τρεῖς υἱοί, οὐτε τρεῖς πατέρες ἐκκλησίαι, ἀλλ' εἰς πατήρ, καὶ εἰς υἱός, καὶ εἰς πατέρα κλητὸν. διὰ καὶ ἀποστόλων τοὺς ἀποστόλους μαρτυροῦντας πάντα τὰ ἐνθα, φησὶν ἑλάτο αὐτοῖς βαπτίζοντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. οὐτε εἰς ἕνα τριώνυμον, οὐτε εἰς τρεῖς ἰσχυρῶς πίστευσας· ἀλλ' εἰς τρεῖς ὁμοπίστους. εἰς γὰρ ὁ ἰσχυρῶς πίστευσας, οὐτε ὁ πατήρ, οὐτε ὁ πῶς ἀκλυτὸς, ἀλλ' ἡ μόνον ὁ υἱός, οὐ δοκῆσαι, οὐ φαντασάσαι, ἀλλ' ἀληθῶς, ὁ λόγος γὰρ, σὰρξ ἐγένετο. ἢ γὰρ σοφία ἀνώδυμα καὶ αὐτῶν οἶνον, καὶ ἐγενήθη ὡς ἀνθρώπος ὁ θεὸς λόγος μετὰ σώματος ἐκ τοῦ πνεύματος, ἀνδρὸς ὁμοιωσάμενος. ἢ πῶς ἀκλυτὸς γὰρ καὶ γὰρ ἡμεῖς λέγουσιν, ἡμεῖς ἀληθῶς οὐκ ἐγενήθη, ἀλλ' ὡς ἡμεῖς οὐκ ἀληθῶς ἐφαγῆν, καὶ ἐπίτην. ἀληθῶς ἐσαυρώθη καὶ ἀπέθανεν, καὶ αὐτῶν ὁ αὐτῶν, πιστεύσας, ὡς ἔχει, ὡς γεννητῶν, μαρτυροῦντες ὅτι ταῦτα μὴ πιστεύωμεν, γὰρ γὰρ, οὐκ ἔπληρον τῶν ἰσχυρῶν σαυρωσάντων. ὁ γὰρ ἀρχὸν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ εἰς ὅταν τις ἀρνείηται τὸν σαυρόν· ἢ λέγουσιν γὰρ ἑαυτοῦ γινώσκῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ σαυροῦ, τούτο γὰρ εἶναι τὸ τῶν πατέρων κατὰ τὸ αὐτοῦ δικαίωμα. ὡς παρὰ ὁρῶν, φησὶν, καὶ ἀκούων, φοβέται καὶ πρὸς μὴν γεννητῶν ὁ σαυρός, ἐπεὶ οὐδὲ γενεὴ αὐτοῦ, καὶ γὰρ γὰρ καὶ τοῖς υἱοῖς ἐκ ἀπειθείας, καὶ γὰρ, καὶ ἡμεῖς, καὶ φαρισαίοις, ἐν ἑσθλοῦ καίτοι, ἐν πρῶτον, ἐν νεοῖς, ἐν ἑσθλοῦ, μελόντες δὲ γενεῶν, ὁρῶν βεβαίως, καὶ μετὰ μὲν ἐμβάλλει τὸν προδοτήν, καὶ βεβαίως αὐτῶν λείκνυσι, καὶ ἀγγέλλοντες διδάσκῃ· φοβέται καὶ τὸ γινώσκῃ, ἐν ὁμοίῳ ἀποκαταστάτων.

Omninoque illud teneatur: Vnus Dominus, una fides, unum baptisma: unus Deus: & qui pater omnium, & qui pater omnia, & qui in omnibus. Vnum quippe Deum & Patrem sciamus, non duos, tresque: unum, inquam, illum existentem (præter eum autem nullum) ac solum verum. Sic enim scriptura: Dominus Deus tuus, Dominus unus est. Item: Nonne unus Deus creavit nos? Nonne unus est pater nostrum omnium? Et filium uerò, Verbum Patris, unum te neamus, unigenitus ille, (ait Scriptura) qui est in sinu Patris. & iterum: Vnus Dominus Iesus Christus. & alibi: Quod est nomen huic? aut quo nomine hunc filium appellandum sciamus? Vnum denique: Paracletum agnoscamus: Vnum enim (inquit Apollolus) Spiritus quoque est: siquidem uocati sumus in una spe uocationis nostræ. & rursus: omnes eodem Spiritu potati sunt: & quæ ibi sequuntur. Quæcunque autem dona existunt in Ecclesia, ea omnia intelligendum est ab uno eodemque Spiritu, efficiente, & operante esse perfecta. Quare neque Patres tres, neque Filij, neque Paracleti: sed unus Pater, unus Filius, unus Paracletus. Ideoque, cum ablegaret Apostolos, ut ad disciplinam Christianam omnes Gentes uocarent, baptizare eos iussit in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti: non autem in unum, qui tribus nominibus solum appellaretur: neque in tres, qui humanam naturam suscepissent: sed in tres, inquam, qui eiusdem essent præstantiæ, honoris, maiestatis, ac dignitatis. Vnus enim humanam sibi indidit naturam, non opinione, non imaginatione, sed re ipsa, ac ueritate: qui idem neque Pater est, neque Paracletus, sed solum Filius. Verbum, inquit, caro factum est: & natus est, ut homo, Deus ille λόγος, cum corpore, quod ex uirgine habuit, abfque omni commixtione uirili. Perspicua enim illa: Virgo concipiet, & pariet filium. Verè igitur natus est, uerè adoleuit, uerè comedit & bibit, uerè & crucifixus, & mortuus, & resuscitatus est. Hæc qui credit, ut ipsa habent, ut quæ facta sunt, felix & beatus: qui uerò non ita credit, infelix, & execratus non minus, quam qui ipsi crucifixerunt Dominum. Princeps huius mundi gaudet atque lætatur, cum quis negare ausus fuerit crucem Christi: sic enim suam perniciem esse, crucis confessionem. Crux enim, lætissimum & præclarissimum aduersum potentiam eius trophæum est: cuius ille & aspectu inhorrescit, & auditu contremiscit. Et quidem, dum confecta nondum esset, non opera, non studio eniti, quoad fieret, desistebat: agebat per homines desperatos & perfidos, per ludam, per Phariseos, per Saduceos, per Senatum, per plebem, per sacerdotes. Cum uerò hanc iam fieri uideret ac parari incœpisse, ibi tum perturbari miser, circumcursum, omnemque lapidè mouere: statim quæ poenitentiam iniicere proditori, laqueum ostendere, docere suspensum: mulierem

mulierem quoque in somnis sollicitare, detinere: quique omnia ante auxilia ad excitandam crucem commoverat, euocaueratque, nunc ad eam comprimendam impediendamque reflectere cuncta confatur: non quod poeniteret illum tanti tamque scelerati incepti, (sic enim aliquid boni in eo inuentum fuisset,) sed quia sentiebat pestem sibi interitumque parari. Principium enim condemnationis, illi, crux Christi: principium illi, mortis suae, sui que interitus. Necnulla igitur illi causa est, quam obrem tanto opere in nonnullis efficere contendat, quod crucem Christi pernegent: passionem dedecus, mortem opinionem uocitent: natiuitatem ex uirgine, praedicant: naturam ipsam, uel odiosam, traducant, & calumnientur. Iudaeis auxiliatur, quod crucem omnino pernegare: Gentilibus, quod saltem praefugias causari: & haereticis, quod phantasmam appellare possint. Quam uersutum hunc, siue istorum militiae ducem, siue malitiae nominare potius oportet, attamen quam uersutum uidemus? quam fallere hominum mentes, & occulte decipere, egregie peritum? quam minimum uero sibi constantem, imo aduersantem plurimum? Quam callide autem praetendit aliud, aliud ostendit? In malis instruendis, artifex summus est: bonum autem, ne tantillum quidem nouit efficere. Quin ex ambitiosa illa sua sapientia, impletus tandem est ignorantia. Quid enim? nonne uel hoc ipso suam ignorantiam stultitiamque prodit, quod sua se oratione propria impediri non uidet? Si enim nudè hominem esse Dominum, hoc est ex corpore & anima, humanae naturae partibus, constare solis affirmas: quae te tandem, Daemon, ad tollendam communem humanae conditionis natiuitatem ratio admittit? quid est, quod passionem, quasi ab homine aliena sit, opinionem: & mortem, quasi a morte aliena, persuasionem appellas? Sin & Deum & hominem concedis: qui committere aliquid, quod legibus sit prohibitum, audes insimulare eum, qui quum Dominus esset gloriae, naturaque immutabilis, humanam sibi animam ob eam causam assumpsit, quo legumlator inter mortales esse posset? (Verbusti, inquit caro factum est, itaque perfectus ipse homo factus est, non autem in homine, audes asserere eum, qui cum omnes quondam cum cogitationi tantum sensibus etiam obiectas creaturas, ex sui Patris ipse confecisset sententia, nunc in humanam demissus naturam, morbos omnes, omnesque infirmitates hominum curauit & propulsauit? Enim uero, cur Deus non esset, qui mortuos suscitauit? qui quos claudos exceperat, expeditos dimisit? qui leprosos puritati restituit, qui caecis illustrauit oculos? qui augere, aut mutare potuit naturas rerum? (ut in quinque panibus & duobus piscibus factum est, item in aqua ad uinum conuersa) qui quod tuum illum exercitum uerbo solo fugauit atque prostrauit? Quid uero culpae naturam uirginis audes? quid pudicissima castissimaque membra, propterea quod talia sunt foeda tu

καὶ πάσαι περιεῖται τὰ κατὰ τὴν σαυρὸν, ὁ παῖς
 τα καλῶν τε, καὶ κινῶ εἰς τὴν αὐτὴν κατα-
 κενῶν· οὐ μεταγινώσκων ἐπὶ τοσούτῳ κακῷ (ἢ
 γὰρ αὐτὸν οὐ πάντως ἦν πτηνός) ἀλλ' ἐκείνο τοῦ
 αὐτοῦ ἀποπέλας. ἀρχὴ γὰρ αὐτῶν ἡ καταδίκη, ὁ τοῦ
 χριστοῦ σαυρός, ἀρχὴ θανάτου, ἀρχὴ ἀποπέλας. διὰ
 καὶ γὰρ τισὶν γίνεταί ἀνεῖσθαι τὴν σαυρὸν, ὅτι πᾶσι
 ἐπωσιχῶμεθα, τὴν θανάτου δίκην καλῶν, τὴν
 ἐκ παρθένου γέννησιν πᾶσι πᾶσι, τὴν φύσιν αὐ-
 τῶν ἐμβαλλῶν ὡς μυστηρίον. ἰουδαίους συμμάχῳ
 εἰς γέννησιν τοῦ σαυροῦ· ἑλλήσι, εἰς συνοφαντίαν
 εἰς γέννησιν, εἰς φαντασίαν· ποιικίλῳ γὰρ
 ἔστιν ὁ τῆς κηκίας στρατηγός, κλεψίνους, ἀσπῶν,
 εἰς τὸ γινῶντι· καὶ ἄλλα μὲν προβαλλόμεθα,
 ἔτιρα δὲ δεικνύς, σοφὸς γὰρ ὄντι, τοῦ κηκοποῦ-
 σαι· ὅτι δὲ καλὸν, ὅτι ποτε ἔστιν, ἀγνοίας
 γὰρ περιήρωται, δὲ ἐνύσσην παραύσιον· πᾶσι
 γὰρ οὐκ ἐστὶ τοιοῦτος· ὅς μιντε πρὸ πειλῶν τὴν ἐπι-
 τὴν λόγον βλέπει. εἰ γὰρ φίλος ἀνθρώπου ὁ κύ-
 ρῳ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος μόνου, τί πᾶσι πᾶσι
 τὴν γέννησιν τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως;
 τί δὲ ὡς παραδόξον τι ἐπὶ ἀνθρώπου γενόμενον.
 ὅτι πᾶσι δόκωσι καλῶν, καὶ τὴν θανάτου τοῦ
 θνητοῦ δόξαν νομίζεις; εἰ δὲ θεὸς καὶ ἀνθρώπου,
 τί παραύσιον καλῶν τὴν τῆς δόξης κῆριον, τὴν
 τῆ φύσει ἀνθρώπου; τί παραύσιον λέγεις τὴν νο-
 μοθέτην, τὴν ἀνθρώπιαν ψυχὴν ἔχοντα; ὁ λόγος
 σὰρξ ἐγένετο, καὶ τέλει ἀνθρώπου, οὐκ ἐν ἀν-
 θρώπῳ κηκοίκατος. πᾶσι δὲ καὶ μόνῳ οὐτῷ, ὁ
 πᾶσι μὲν πᾶσι ἀδελφῶν καὶ νεοτῶν φύσιν κα-
 τασκευάσας γινώμεν πατὴρ, ἐν τῇ γέννησιν
 πᾶσι; πᾶσι δὲ, ὅχι οὐτῷ θεῷ, ὁ νεκρῶν ἐπι-
 σῶν, καὶ ἁλῶν ἐρπίους ἀποπέλας, λεπρῶν κα-
 ταρσίτων, τυφλῶν ὀμμάτων, τὰ ὄντα ἢ ἀνθρώπων ἢ
 μεταβάλλων (ὡς τοὺς πᾶσι ἄφροντας καὶ τοὺς δι-
 ἐθνας, καὶ τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον) τὸν δὲ σὺν στρατῶν,
 ἔρηματι μόνῳ φυγεδένον; τί δὲ κακίκατος τὴν φύσιν
 τῆς παρθένου, καὶ τὰ μέγιστα ἀποκαλῶν ἀνοχῶν.

πάλαι πάντα πομπήν, καὶ γυμνοῦσθαι κελύων, καὶ ἰσχυρὰς ἰδέσθαι θηλείων, θηλείας δὲ εἰς ἀνόλησιν ἰδιθυμίας ἀφρένων. νῦν αἰσχρόσι ταῦτα νενομίσαι, καὶ σεμνός εἶναι προσώποις, σὺ τῆς πορνείας πονήμα· ἔγνω δὲ ὅτι τότε γίνεται αἰσχρόν, ὅταν παρανομία ῥυπαρῶν ἀμαρτίας δὲ ἀπούσης, ὁδὸν τῶν γνομόνων αἰσχρόν, ὁδὸν φούρον, ἀλλὰ πάντα καλὰ λίαν. καὶ σὺ μὴ βλέπων, κακίους αὐτῶν. πῶς δὲ πάλιν οὐκ ἐπιστολαὶ ὁ χριστὸς εἶναι ἐκ τῆς παρθένου, ἀλλ' ὁ ὑπὸ πονηρῶν θεός, ὁ ὧν, ὁ πονηρῶν τῶν, τίς οὐδὲ τῶν ἀποστασίας, εἴπερ, τίς ὁ τούτου κυριεύων; γνώμη δὲ τίνος οὗτος ἐπιστάχθην; νόμον δὲ πῶς πληρωτὴς γέγονεν; ὁ μὲν γνῶμην ἰσχυρῶν, καὶ τῶν χριστὸν ἀναστῆναι τῆς γεννήσεως. τῶν ἐγγενῶν, νομιθετῆς γεννηθῆναι, καὶ σαυρῶν προσηλασθῆναι τῶν ἀναρχῶν. τίνος συγχωρήσαντος, οὐκ ἐχρῆσθαι; ἀλλὰ γὰρ οὐ λέλειπας με τοῦ παλιμβόλου ὁδοῦ ἀνοῶ, ὅτε ἴδω λοξὰ καὶ διδύμα βαίνεις. ἀγνοῖς δὲ σὺ, τίς ὁ γεννηθεὶς, ὁ πᾶν εἶδέναι προσπινοῦμενος. πολλὰ γὰρ σε λαυθάνει ἡ παρθενία μαρτίας ἢ παράδοξος τοκετός, ὅς τις ὁ ἐν τῷ σώματι ὁ γινόμενος ἀσὴρ τῶν ἐν ἀνατολῇ, τῶν τὰ δὴ ἴδω νομισάντων μάγων ἀρχαγγέλου ἀσασμός προς παρθένου· παρθένου παράδοξος σύλληψις· πησιθυμῆναι παρθένου προδρομῶν κυρτικῶν ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς παρθένου, καὶ γὰρ ἰσχυρὰ σκίρτησις ἐκ τῶν προθεωρημένων ἀγγέλων ὕμνοι ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν. ποιμένων διὰ γὰρ ἡρώδου φόβος ὑπὸ ἀφαίρεσι βασιλείας· νηπιόκτονον πρόσαγμα εἰς ἀγνωστον μεταστάσεις, ἐκείθεν ἡδὲ τῆς ἐπαύσεως· ἀσχυρὰν παιδικῶν ἀρχαφῶν ἀνδρωπίνης γαλακτοπρωσίας ἰσομα πατρὸς ἀσχυρῶν φάτναι, ἴδω τῶν μὴ εἶναι τόπον, οὐ δὲ μία παρασιθυμῆναι ἀνδρωπίνης αἰξήσεως προσηύχθη ἀνδρωπίνης ῥήματα· πίνης ἴδω ὁδοῦ πορείας ὁδὸς θυσίῶν προσσηύχθη ἐπὶ τῆς καὶ ποδιτομῆς. βάπτισμα φωνῆ θεοῦ ἐπὶ τῶν βαπτισθῆναι, ὅς τις, καὶ ὁδὸν, μαρτυρία πονημάτων καὶ πατρὸς ὑπεραύωδον· φωνῆ ἰωάννου προφήτου, σημαίνουσα πᾶσι, ἴδω τῶν ἀμνῶν τῶν πᾶσι, ἴδω τῆς τῶν ἀμνῶν προσσηύχθη. σημείων ἀσχυρῶν γνέριαι· ἴδωσι ποικίλαι· ἐπιτήρησις δεσποτικῆς, προσάττουσα θαλάσῃ καὶ ἀέμοις·

fæda tu ac turpia appellas? quum tu iam pridem & nudare ea, & prostituere, & ostentare docueris: itaque mares, fæminarum incendere aspectum, & fæminas indomitam uirorum incitare libidinem. Nunc hæc scilicet tibi, hæc inquam in uirgine, inhonesta uidentur, & scitè pudicitiam simulas: tu, qui impudicitia, scortationisquæ spiritus es. Quasi nescias, tum demum rebus accedere turpitudinem, si uiolata lege contrahatur: peccatum autem quandiu ab his absit, nihil turpe, nihil malitiosum adesse: omnia enim, creata esse ualde bona. Quorum tu bonitatem quum tuis oculis ferre non possis, mala profectò per id ipsum appellas. Age uerò, qua ratione curium eo confugis, aut tibi iam Christus non ex uirgine natus, sed Deus uideatur. Existens ille, qui sit super omnia, & dominator omnium? quis igitur is erit, qui misit illum? edicito. quis is erit, qui illius dicitur Dominus? quis is erit, cuius uoluntati ille obtemperauit? quis is erit, cuius ille leges impleuit? Tu qui eius & uoluntati & legi & potentia repugnas, Christum à natiuitate, cuius propria est, exclusis: & eum, qui ipse nunquam genitus est, genitum ut agnoscamus imperas, ac principium qui nullum unquam habuit, ut cruci affixum credamus, præcipis. En tibi: nonne me nunc uides, & quo hæc concedente facias, explicare possis; & fallacem illam tuam, ac uersipellem naturam minimè ignorare: & quàm obliqua & ambigua ratione ad decipiendum accedas, facillimè apprehendere? te uerò quem scire omnia simulas, ignorare quam plurima: eum, qui homo est natus: uirginitatem Mariæ: mirabilem ex eius corpore partum: stellam, Orientalium sapientum, & dona ferentium, duccem: salutationem Archangeli: mirificam in uirgine conceptionem: creditam à præcursore puero. de nato ex uirgine, nuntium, exultationemquæ in utero ob præuisum Dominum: centenus Angelorum de uirginis partu:

pastorum euangelia: Herodis metum de de ansione regni: iugulandi pueros edictum: in Aegyptum abitum, reditumquæ in patriam: facias, incunabulaquæ infantuli: censum, descriptionemquæ familiarum lactatum pueri: paternum nomen in eo à quo satus tamen haud erat: præsepia, quòd locorum nihil, nihilquæ aliud parati ad humanitatem esset: profectum, incrementumquæ adolescentiæ: uoces, & sermones humanos: famem, sitim, profectiones, defatigationes: oblationes sacras, circuncisionem: Baptismum, uocemquæ Dei supra baptizatum, hoc est quis esset, & unde, Patris & Spiritus sancti de cælo testimonium: uocem Ioannis Prophetæ, quæ passionem Christi futuram innuebat, appellando eum agnum: uariorum signorum operationes, curationes multiplices, herilem increpationem, mare, uentosquæ domantem.

totmalog

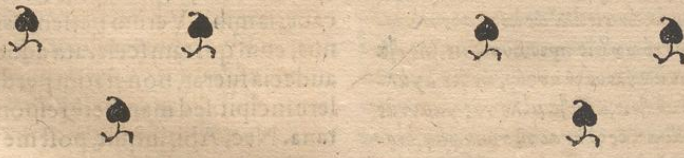
tot malos fugatos spiritus, teq̄ ipsum, contortum, eq̄ apparētis tibi uirtute Domini affictū, miserrimeq̄ uexatū, icertū qd ageres? Hęc in quā, nōn nūc uidēs? nōpne eo rigere, atq̄ rūpis illa? Ain uerō tu: q̄ pepererat, an ignorabas uirginē? quem hymni Angelorū, sapientum supplicatio, astriq̄ue terrebat ortus tantopere. Scilicet tuum errorem, nunc iterum in alia parte, rerum excusat humilitas: Humilia quippe hęc tibi uidentur, in cubulorum miserīe passionum acerbitates, Circuncisionis dolores, lacte nutritio: indigna hęc apud te, Deo apparent. At eundem te hominem uidisse memineris, quadraginta dies noctesq̄ue, omni humano cibo carentem, perpetuo in ieiunio constanterq̄ue mansisse: memineris Angelos illi seruijsse, ministrasseq̄ue, quorum tu aspectum horruisti, & contremuisti. Prius enim, cū, ut simplicem & communem hominem, baptizari uideres, causam autem cur ita fieret, ignorares: itemq̄ue, cū ieiunijs, fameq̄ue confectum conspiceres, necdum quis esset, cognitum haberes: facildē tum tuā audaciam prodebas, facildē, ut communi sorte hominem, tentabas. Hic enim aggrediebare: Si filius es Dei, dic ut hi lapides panes fiant. Illud uerō, si es: planē ignorantiam arguit. Ad hoc, si reuēta nouisses, scisses etiam procul dubio, quōd creatori omnium, & id quod nōdum est, efficere ut sit, & id q̄ est, efficere ut aliud sit, quā quod est, perēq̄ue sit & promptum ac facile: nunc uerō hunc uentris sollicitudine tentas, qui omnes ipse alit ac pascit. Dominum gloriā, uentris sollicitudine tentas: oblitus ex tua ista prauissimā mentis meditatione, quōd homo nōn solū pane, sed omni uerbo quod egreditur ex ore Dei, uicturus est. Si nouisses filium esse Dei, scisses etiam, quum quadraginta diebus, totidemq̄ue noctibus sine alimento corpus sustentasset, id posse perpetuō quoque sustentare. Quare igitur inquis, esuriebat? Quia ostendere uoluit, uerum se corpus, & humanis subiectum passionibus, suscepisse. Igitur & ieiunij & ueritate, Deum se esse probauit: & famis necessitate, hominem se esse declarauit. Tu autem, qui ex altissima gloria, tanquam fulgur decidisti: Domino audes dicere, Præcipita te hinc deorsum: nihil reputans, quis, aut qualis uerque sit. Et inani gloria prolicere eum machinans, qui nullam tum ostentationis nunquam tangitur cupiditate. Et scripturam te de eo lectitasse simulas: Angelis suis de te præcipiet, ut te in manibus ferant, ne offendas in lapide pedem tuum. reliqua autem, quæ ibi aduntur, facis quasi nescias, furtimq̄ue suppressis, quæ de te tuisq̄ue dudum prædicta sunt: Superaspide & basilisco incedes, & conculcabis leonem atque draconem. Quum igitur tu pedibus sis conculcandus Domini, quomodo tentare eum audebas inferior? an hunc tuis tētationib. superari nō posse, ignorabas? an legislatoris edictū, de nō tētādo Domino Deo tuo,

πνδύματα πωνηρά φηγαδ δυόμολα, σεαυτ̄ εριβόθ
 μλου, κ̄ εκ τ̄ης τ̄ο φαινομ̄λιου διωκόμεω αιμ̄ζ
 μλου, εκ̄ έχοντ̄α, ε̄, u ποιούεις, τ̄ωδ' ε̄ρω, ιδιγ̄η, κ̄
 κ̄ ο̄τι παρ̄βιν̄θ' η̄ κ̄ κ̄ ε̄, η̄ γ̄νοεις, αλλ' ε̄β̄επ̄η̄
 σε η̄ τ̄ωρ̄ ἀγγ̄λων ὑμολογία, η̄ τ̄ μ̄άτωρ̄ π̄θεσκ̄ω
 σ̄ς, η̄ τ̄ο ἀσ̄ε̄ρ̄θ' ὑπ̄ τ̄λ̄η. ε̄ς ἀγ̄νοιω σ̄υ π̄άλιν ε̄ρω
 μ̄εις, ε̄β̄ε τ̄α δ̄υτελ̄η μ̄ικρ̄α ἴσ̄οι δ̄οκ̄ε, ἀπ̄άργ̄α, ε̄,
 π̄άθ̄η, π̄οδ̄ολ̄η, γαλακτοτροφία. ἀνάξ̄ια σοι τ̄ωτα
 η̄ τ̄ θε̄ο κατεφάνετο. π̄άλιν ε̄δες ἀδ̄ρωπ̄ωρ̄ ποσα
 ε̄κόντα η̄μέρας, κ̄ νύκτας ἀγ̄ουσορ̄ μ̄ενάυτα τ̄ρο
 φ̄η̄ ἀδ̄ρωπ̄ιν̄ς ἀγγ̄λων διακ̄ηνοῦντας, ε̄ς κ̄ ε̄
 φ̄ρη̄τες ἰδ̄ωρ̄ π̄ρόδ̄ωρ̄, ὡς κοιν̄ορ̄ ἀδ̄ρωπ̄ωρ̄ βαπ̄τ̄ιζ̄ο
 μ̄λου, η̄ τ̄λω ᾱιτ̄ιω ἀγ̄ουδ̄ωρ̄. μετ̄ὰ δ̄ε τ̄ η̄ γ̄νεσ̄ειω π̄ε
 νδ̄ητ̄η κατεδάροεις π̄άλιν, η̄ ε̄π̄εράσεις ὡς κοιν̄ορ̄ ἀδ̄
 ρωπ̄ωρ̄, ἀγ̄ουδ̄ωρ̄ ὡς ε̄ιν. ε̄λεγεε γ̄ρ̄. ε̄ ἦος ε̄ τ̄ θε̄ο,
 ε̄ π̄ε ἴνα οἱ λίθοι ε̄τοιοι γ̄γ̄ωνται. τ̄ο γ̄ρ̄, ε̄ ἦος
 ε̄, ἀγ̄νοίας ε̄σ̄ιν. ε̄ γ̄ρ̄ ὄντως ε̄γ̄νώσκεις, η̄ π̄ίτω ὅτι
 δημιουργ̄ω κ̄ ε̄ τ̄ μ̄ ὄμ, ποιῆσαι, ε̄ τ̄ ὄμ μεταβάλλ
 λει, ε̄φ' ἰσ̄ης διωκ̄τόρ̄. η̄ ε̄β̄ε γαστ̄ρ̄ς π̄εράσεις, τ̄ω
 τ̄ροφ̄οντ̄α πάντας τ̄ας τ̄ροφ̄ης διακ̄ηλ̄ους, κ̄ π̄ε
 ε̄ράσεις τ̄ωρ̄ ε̄ δ̄εξ̄ης κ̄ν̄ειορ̄, ὑπ̄λαθ̄όμ̄ολ̄θ' εκ̄κακο
 νοίας, ὅτι ἐκ̄ ε̄ π̄ ἄτ̄ω μόνω ἔσ̄ετα: ἀδ̄ρωπ̄ωρ̄, ἀλλ'
 ε̄ π̄ τ̄αντ̄η ε̄γ̄μᾱτ̄α δ̄υπορευομ̄ην̄ ε̄β̄ε ε̄ομ̄ατ̄θ' β̄ε̄.
 ε̄ γ̄ρ̄ ε̄γ̄νώσκεις ὅτι ἦος θε̄ο ἴω, ε̄γ̄νώσκεις, ὅτι ὁ
 τ̄ροσαε̄κόντα η̄μέρας κ̄ ε̄ β̄ε ε̄β̄ε μ̄οις νυξ̄ιν ἀγ̄ου
 δ̄εις ποιούσ̄ες τ̄ο σ̄άμα, κ̄ ε̄ς ε̄ τ̄ο δ̄ιαν̄κ̄εις ε̄δ̄ιωθ̄
 τ̄ο ε̄ ποιῆσαι, διατι οὐ μ̄εν̄ε; ἴνα ε̄λεξ̄η, ὅτι κατ̄
 ἀλ̄θ̄ειω ἀν̄ελαβε σ̄άμα, ὁμοιοπαθ̄εις ἀδ̄ρωπ̄ωρ̄.
 ε̄β̄ε μ̄δ̄ τ̄ο π̄ρώτου, ε̄δειξ̄η ὅτι θε̄ο. ε̄β̄ε δ̄ε τ̄ο δ̄ευ
 τέρου, ὅτι κ̄ ε̄ ἀδ̄ρωπ̄ωρ̄. σ̄υ οὐδ' ε̄ π̄εποσ̄ωμ̄ ε̄ κ̄ ε̄
 ἴν' ἠλοκ̄ετ̄ης ε̄β̄ε ε̄ς ἀσ̄ραπ̄η̄, ε̄ λ̄μ̄ε̄ς λ̄εγ̄η τ̄ο κ̄
 ε̄β̄ε ε̄λλ̄ε σ̄εω τ̄ωρ̄ η̄ τ̄ο δ̄υθ̄ωρ̄ κ̄άτω (ε̄ τ̄α ε̄όντα λα
 λόγισαι ὡς μ̄ ὄντα) ε̄ ε̄ς κ̄ η̄μ̄ ε̄β̄ε ε̄β̄ε π̄εκαλ̄ησε
 τ̄ωρ̄ ὄνκ̄ ὑπ̄ δ̄ε κ̄ ε̄ κ̄άδ̄ντα, κ̄ ε̄ π̄εσ̄ωμ̄ τ̄ω γ̄ραφ̄ω
 ἀλαγ̄νώσκ̄ειω π̄ε κ̄ αὐτοῦ ὅτι β̄ε ε̄ κ̄ κ̄ ε̄ κ̄ ε̄ κ̄ ε̄ κ̄
 τελεῖται π̄ορ̄ί σου, κ̄ ε̄ ὑπ̄ χ̄ερ̄ῶν ἀεθ̄οσι σε, τ̄οῦ μ̄
 π̄εσ̄ωμ̄ ε̄ π̄ε ε̄ λ̄ίθωρ̄ τ̄ωρ̄ π̄όδ̄ωσ̄. κ̄ ε̄ τ̄α λ̄ετ̄ω
 π̄εσ̄ωμ̄ ἄγ̄ουδ̄ωρ̄, κ̄ ε̄ τ̄ωρ̄ ἄ π̄ορ̄ί σου η̄ τ̄ωρ̄ σ̄ωρ̄
 π̄εσ̄ωμ̄ ε̄ π̄ε ε̄ φ̄η̄τευσ̄η ὑπ̄ ἀσ̄αίδια κ̄ ε̄ βασι
 λ̄ισκορ̄ ὑπ̄ β̄άση, κ̄ ε̄ κ̄ ε̄ τ̄α π̄ατ̄ήσ̄εις λ̄εωντα κ̄ ε̄
 ε̄ β̄ε ε̄ β̄ε ε̄. ε̄ τοῖνω σ̄υ π̄άτημα τ̄ π̄οδ̄ωρ̄ τ̄ ε̄ ο̄ρ̄ιτ̄,
 π̄ε ε̄ π̄ ε̄ β̄ε ε̄ τ̄ ἀπ̄ ε̄ ρ̄ατορ̄; ὑπ̄λαθ̄όμ̄ερος τ̄ νομ̄ε
 τ̄ο τ̄εκακ̄ελυομ̄ην̄, ὅτι ε̄ κ̄ ε̄ π̄ε ε̄ β̄ε ε̄ κ̄ ε̄ κ̄ ε̄ κ̄ ε̄ κ̄ ε̄
 Ego
 scilicet
 titu.
 lam q̄
 te, p̄
 Nō q̄
 teris,
 q̄ ma
 estis,
 quoc
 opā
 Qua

Et Passionis hebdomadem, ne despiciat: quarto, quintoque die (qui Parasceus est) ieiunijs uacate, & pauperibus istas distribui te reliquias. Qui ullum diem Dominicum, aut ullum sabbatum, excepto uno Paschatis sabbato, ieiunijs dicauerit: socium is se, atque fautorem esse parricidarum Christi prodidit. Preces uestras ad Antiochenam usque Ecclesiam, unde Romam uinctus abducor, extendatis uelim. Sanctissimum Episcopum Vitalium, sanctissimumque presbiterium, & conseruos meos uirtute mihi imitandos Diaconos, plurimum saluto. Et, quod penè oblitus eram, Episcopo, Presbiterisq; prescribo: Si quis cum Iudæis Pascha peragit, aut solennitatis eorum ceremonias recipit, is se participem eorum fecisse intelligatur, qui Dominum interfecerunt & eius Apostolos. Vobis salutem dicunt Philo, & Agathopus diaconi. Plurima salute impertio, gregem uirginum, ordinemque uiduarum: de quibus quidem spero quam optimè. Omnes denique Laicos, hoc est Dominicum populum, à minimo usque ad maximum, etiam atque etiam saluere iubeo. Misi uobis hanc meam epistolam per Euphanium anagnostam, uirum

sanè religiosum atque fidelem: cum forte fortuitò in eum incidissem, ubi iam retinacula soluerentur, pergeremque ad meam in Christo consummationem. Valetet corpore, animo, & Spiritu. Aspirate ad perfectionem: auersamini eos, qui operantur iniquitatem, & corrumpunt sermonem ueritatis. Corroboramini in gratia Domini nostri Iesu Christi.

καὶ τῶν τῶν πένθους εβδομάδα μὴ παύσασθε, τετάρτη καὶ παρασκευὴ νηστεύοντες, πένθην ἡμέρας ὑποκαταλείψετε τὴν πόλιν ἵνα εἰς τὴν κωνσταντινὴν ἡ σάββατον νηστεύετε, ἀλλὰ ἐν τῷ σαββάτῳ τοῦ πάσχα οὐτὸ χριστόν οὐδέ τι. αἱ προσευχαί ὑμῶν ἐκταθέντες εἰς τὴν ἀντιοχείαν ἐκκλησίαν. ἴδου καὶ δεσμίῳ ἀπαγγεῖλαι εἰς ῥώμην. ἀσπάζομαι τὸν ἀγίου πνεύματος βιτάλιον, καὶ τὸν ἱερεῖον πρεσβυτέρων, καὶ τοὺς συναδουλοῦν μου τοὺς δακτύλους, ὡς ἐγὼ ἀντίψυχον γενόμενος. ἐπισωτάσθητε ἐπισηπῶν, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις, καὶ κληρῶν. εἰ τις μετὰ ἰουδαίων ἐπιτελεῖ τὸ πάσχα, ἢ τὰ σύμβολα ἐν ἱερῶν αὐτῶν δέχεται, κοινωνῶν ὄντων αὐτοῦ. ἀσπάζονται ὑμῶν φίλων καὶ ἀγαθῶν, οἱ διακονοῦντες ἀσπάζομαι τὸ σῆμα τῶν παρθένων, τὸ τάγμα τῶν χηρῶν, ὡς ἡ ὀνάμην. ἀσπάζομαι τὸν λαὸν κυρίου, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου. ἀπέσειλα ὑμῖν ταῦτα μου τὰ γράμματα ὅσα διφανίου τοῦ ἀναγνώστη, ἀνδρὸς θεοσιμητότου πρὸς ὑμᾶς, σωτηριῶν πρὸς ὑμᾶς τῶν δεσμιῶν, ἵνα τελειώθῃ ἡ χριστιανία ἐξέλιξις σαρκὸς, ψυχῆς, πνευματικῆς τελεῖαι φρονουήσεως, ἀποστρέφοντες τοὺς ἐργασίας ἐν ἀνομίαις καὶ τοῦ λόγου ἐν ἀληθείας φθέραις, γινώσκοντες ὅτι τὴν χάριτι τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ.

T
B
T
πᾶσα
ἀνεστ
(ὡς ἂν
αἰώνι
πῶς
θεοσε
εἶναι
βίβλ
πῶς
μοι, κ
αἰδᾷ
νεμία
εἶναι
γῶν
νεμία
ἐξ
πῶς
πῶς
τῶν
λαῖς
δὲ
ως. δ
μῶν,
αὐτῶ
τίκ
ἐν
τῶν
ἑσ
δὲ
ἀδ
app
q
ne
gau
cōc
runt
oue

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥ-
 ΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟ-
 ΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ
 πρὸς Φιλαδέφειους. 5.

BEATI IGNATII MAR-
 TYRIS. ET ARCHIEPISCOPI AN-
 TIOCHENSIS, EPISTOLA AD
 Philadelphios. 6.

ΕΙΠΑΤΙΘ' ὁ καὶ θεοφόρος ἐκκλη-
 σία θεῶ πατρὸς καὶ κυρίου ἰησοῦ χρι-
 στῶ, τῆ ἑσθνη Φιλαδέφεια, ἧ ἀγά-
 πη ἡλεηλιθία, καὶ ἡ εὐφρασιμία ἧ ὁ-
 μοιοίᾳ θεῶ, καὶ ἀγαλλομλίᾳ ἧ ἁγ-
 πάδα τὸ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ ἀδριακρίτως, καὶ ἧ τῆ
 αἰσπία αὐτῆ ὡς πληροφόρημλίᾳ, ἧ παντὶ ἑλεεί-
 (ὡ ἀσπάρζομαι ἧ ἀμαρτίᾳ ἰησοῦ χριστοῦ. ἧτις ἐστὶ χαρὰ
 αἰώνιου, καὶ παρὰ μόνου) μέλισσα ἧ ἐν ἑοσιωμ ἁγ-
 ἁποκώπω καὶ ἑὶς πρεσβυτέρους καὶ ἐπισκόπους ἀπ-
 δεδαιγμλίους ἧ θελήματι θεοῦ πατρὸς, εἷς ἧ κύ-
 ριο ἰησοῦ χριστοῦ, ὅς ἡγῆ τὸ ἴδιον βάλωμα ἐσήειξεν αὐτῶ
 βιβλίους τῶν ἐκκλησίων ὑπὲρ τῆ πατέρα, οἰκοδομή
 πανδυματικῆ ἀχειροποιήτω, ἥ συγκλιῦσαντες οὐ αἰε-
 ραι, καὶ οἱ ποταμοὶ ἀκίχουσαν αὐτῶ ἀνατρέφει,
 ἀλλὰ μὴ δὲ ἰχθύσιαι ποτε τὰ πανδυματικὰ εἰ πο-
 κρηίας, ἀλλ' ἴσταδρήσειεν διώματι ἰησοῦ χριστοῦ ἧ κυ-
 ρίου ἡμῶν. Θεοσάμλιου ἡμῶν τὸν ἐπίσκοπον, ἔ-
 γνων ὅτι ἀνὰ τὸ ἑωυτῶ, ὅδε δὲ ἀλύδω ἡξιώθη τῶν εἰσ-
 κρηϊαν τῶν εἰς τὸ κυριόν ἀνίστασιν ἐρχασειδῆσαι, ὅ-
 δε ἡγῆ κενοδοξίαν, ἀλλ' ἧ ἀγάπῃ ἰησοῦ χριστοῦ καὶ θεῶ
 πατρὸς, ἧ εὐγεραντῶ αὐτῶν ἐκ νεκρῶν ὅ κατὰ πᾶ-
 πλουγμαί τῶν ὠδέκων, ὅς σιγῶν πλείον διώματα
 τῶν πλείον λαλουωτων. σινηήρμοςαι γὰρ ταῦς ἧ πᾶ-
 ναὶς κυρίου καὶ ταῦς δικαιομασιμ, ὡς χορδῶ τῆ κι-
 θάρᾳ ἧ ἐστὶν ἀμεμπτῶ, ὅχ ἧ τῶν ζαχαρίου ἧ ἱερε-
 ὡς. διὰ μακαρίζει μου ἧ ψυχή τῶν εἰς θεόν αὐτῶ γνώ-
 μων, ὅλωνδς ἧ ἀρετῶν ἧ τελείαν ἔσαν. τὸ ἀκίνητον
 αὐτῶ ἧ τὸ ἀόργητον, ἧ πᾶση ὠδέκῃα θεῶ ὡντος. ὡς
 τῆνα οὐ φωτός, ἀλληδέας, φλύγετε τῶν μεισιμόν
 εἰνώτιδς, ἧ τῶν κακοδιδασκαλίαν τῶν ἀρεσιω
 τῶν, ἧ τῶν μολισμῶς ἐξυλλθῶν εἰς πᾶσαν τῶν γῆν.
 ἔπειν δὲ ὁ ποιμὴν ἔστιν, ἧ καὶ ὡς πρόβατα ἀνοου-
 θεῖτε. πολλοὶ γὰρ λύκοι καθέως ἧμθεισμῶνοι,
 ἧ δὸν κακῶ ἀχμαλωτίζουσι τοὺς θεοφόρους.

EI Patris & Domini Iesu Chri-
 sti Ecclesiæ Philadelphicæ, I-
 gnatius in sanguine Iesu Chri-
 sti æternam perpetuamq̄ salu-
 tem dicit. Ego quum uniuers-
 o uetro cœtui scribo, qui in dilectione mi-
 sericordiam, in concordia sancta constan-
 tiam adepti, cum fiducia exultatis in passio-
 ne Domini Iesu, de spe resurrectionis eius p-
 gratiam suam facti certissimi: tum ijs maxi-
 mē, qui consentiunt cum episcopo, presby-
 teris, & diaconis, qui cōsilio Dei Patris sunt
 ad hæc munera declarati, per Dominum Ie-
 sum Christum, qui pro sua propria uolunta-
 te sibi confirmavit stabiliuitq̄ suam Eccle-
 siam super petra, structura spirituali, sine ho-
 minum manibus confecta, quam euertere
 nulli uentorum turbines, nulla torrentum
 flumina potuêre, imò nec ulla uis malorum
 Spirituum, quæ uirtute Iesu Christi nō Do-
 mini nostri debilitatur. Vidi uestrum Epi-
 scopum: in eoq̄ facile perspexi, quàm non
 ipse sese, aut ipsum ulli homines ad hanc pu-
 blici ministerij dignitatem promouerit: ad
 quam capescendam non glorię cupiditate,
 sed amore Iesu Christi, Deiq̄ Patris, qui illū
 à mortuis excitauit, adductus est. Sanè mo-
 destiam eius admirari sctis non potui: qui
 temperata sua taciturnitate plus equidem,
 quàm quidam plus nimia loquacitate, effi-
 cit. Omnia sua dicta factaq̄ ad præceptum
 Domini, institutionemq̄ tam appositē, tāq̄
 aptē comparat, ut quasi citharæ quidā chor-
 darumque concentus spectari suauissimus
 possit: Et, ut breuiter dicam, irreprehensus

appellari potest nō minus, quàm Zacharias sacerdos. Quare nō possum nō beatū ducere
 q̄ tali animo erga Deū sit affectus. Perfectū. n. q̄ddā, & summa cū uirtute cōiūctū in eo homi-
 ne animaduerti. Lenitas. n. ipsa, & māfuetudo animi, iucūdā quādā ac uiuīdā refert diuinæ
 grauitatis tēpiem. Vos igitur, q̄ in lucē estis ueritatis renati, fugite q̄cquid dissoluere uestrā
 cōcordiam potest: fugite pniciosam doctrinā eorū, q̄ spargēdo hæreses, totū iā ferè coiḡna-
 runt orbem. Vbi pastor est, ibi uos (ceu oues) sequimini. Multi enim lupi uellere assumpto,
 oues simulant: compositisque suæ prauatis illecebris, eas ex cursu Dei intercipiunt.

C 2

Qui tamē inter uos, quoad cōcordia manebit, locum aōn habebunt. Cauete à nocētifimis herbis, quas Iesus Christus non produxit, sed humanæ uitæ infidiatrix Bestia: hi, n. non sunt plantatio Patris Dei, sed sementis Mali. Non autē hæc eō scribo, quòd discordiam inter uos aut diffensionem ullā cōgnouerim: sed quia uobis, ceu filijs Dei, iam antea uelim hac admonitione mea p̄caueri. Quotquot enim, Christi sunt, hi cū suo se episcopo coniungūt: quotquot autē ab hoc declināt, & execratarū plantarū cōmunionem amplexātur, hi simul cū ipsis excidentur. Non, n. sunt cultura Dei, sed semen Inimici. A quo quidem Inimico, uos precibus uestri pastoris fidissimi, mansuetissimiq; liberatū iri ōni tēpore, & spero & opto. Hortor autē uos in Domino: quicunq; p̄cēnites in unitatē uenire Ecclesiæ uolūt, uti eos suscipiatis cum omni lenitate & mansuetudine, quòd ita benignitate uestra tolerātiaq; ex causibus Diaboli auersi, & ad uitam Christiano dignam reducti, salutem æternam in regno Christi consequantur. Ne errate, mei fratres: Qui ueritatis desertorem schismaticumq; sequitur, in hæreditatem regni Dei is minimè ueniet: uicq; , quem falsa docentem sequitur, nō deserit, ab hocq; ipse fit apostata, ad gehennam is cōdēnabitur quōq;. Nā neq; a pijs discedēdū est, neq; cū impijs p̄manendum. Qui in aliena doctrina perisistit, is non est Christi, neq; p̄sionis eius fit particeps: sed est uulpes, & uastator uinæ Christi. Tali uos ne admisceatis (unā. n. p̄eundū esset:) etiamsi pater, aut filius, aut frater, aut familiaris sit. Ne parcat enim, inquit Scriptura, oculus tuus in tali homine. Qui Deum oderunt, eosdem & nos odisse oportet: imò p̄pter inimicos Dei, extabescere cōuenit. Non utiq; pulsemus eos, aut persequamur, quemadmodum istos Gentiles persequunt, qui Dominum ignorant: sed pro inimicis quod dem habeamus, ab ijsq; nos separemus, interrim tamen hortari eos & admonere, ad p̄cēnitentiamq; modis omnibus uocare nō desistamus. si forte aliquando audiant, seq; dant in obedientiam ac disciplinam fidei. Deus enim noster, qua est erga homines beneuolentia, omnes uult saluos fieri, inq; agnitionem uenire ueritatis. Nam quòd & serenitatem Solis tam malis quam bonis communem facit, & foecunditatem pluuiæ tam iustis quam iniustis æquale imp̄t: huius nos sua benignitatis imitatores esse uult Dominus, dicitq;. Perfecti fiat, quemadmodū Pater uester cælestis p̄fectus est. Ego sanè mihi de uobis p̄suadeo, nulli uos alienæ doctrinæ adherere: quo cōfusus, sanctā uestrā charitatē p̄ literas admonēdā de eo tātū existimaui, ut hac eiusdē fidei, p̄dicationis, & Eucharistiæ unitate p̄petuò p̄frui amini. Caro, n. Domini Iesu, una est caro, & sanguinis eius p̄ nobis effusus, unus est sanguis: idē. n. panis fractus est omnibus, & idē poculū distributū uniueris. Vna domus p̄cationis

ἀλλ' ὅτι τῆ ἐνοτήτι ὑμῶν, οὐχ' ἐξέσι τόπος. ἀπὲρ
 χεθε οὐ τῶν κακῶν βοτανῶν, ἀς πινασίνος χριστὸς
 ὁ χρωργεῖ, ἀλλ' ὁ ἀνθρώποκτόνος θῆρ, ὅστις μὴ ἐπι
 τος φυτεῖαν πατροσ, ἀλλὰ ἀπέριμα, πονηρῶ, ἐχ
 ἰ. τῆ ὑμῶν μερισμῶν ἐνερῶν τῶντα γράφα, ἀλλὰ πῶ
 ασφαλίζομαι ὑμᾶς ὡς τέκνα θεῶ. ὅσοι γὰρ χριστὸς ἐπι
 ὅτοι μετὰ τῶ ἀποστόλοσ ἐῖδῃ. ὅσοι δ' αὐ ἐκκλινῶσι
 αὐτῶ, ἢ τῆ κωνωνίαν ἀπατάσονται μετὰ τῆ κατη
 ραμγῶν, ὅτι σὺ αὐτοῖσ ἐκκοπήσονται. ὁ γὰρ ἐστὶ
 γὰρ γινῶν χριστὸς, ἀλλ' ἐχθρῶσ ἀπορεῖ ὁ ἄνθρωπος πᾶν.
 Ἐξέσθ' ἡμᾶς τῆ πνευματικῆσ ὑμῶν ποιμνίος, τῆ π
 σοτάτασ ἐπὶ πρῶτα. τῆρα καλῶ οὐ ὑμᾶς ὅτι κυ
 ρίω. ὅσοι αὐ μείνωσ' ἀπὲρ ἐλθῶσι ὑπὲρ τῆς ἐνοτήτισ
 ἐκκλυσίας, πῶσ δέξεται αὐτοῖσ μετὰ πῶσ πρῶτον
 ἴωσ, ἵνα ἴσῃ τῆ χριστότητοσ. τῆ ἀνεξικετίας ἀναήσαν
 τῆσ ἐκ τῆ τῆ ἀβέλοσ παγίλοσ, ἀξίω ἰσοῦ χριστὸ γνῶ
 μνοι, σωτηρίας αἰωνίωσ τύχῶσιν ὅτι τῆ βασιλείασ τῆ
 χριστὸσ, ἀδελφοί, μὴ πλανᾶσθε: εἰ ἴωσ χίρον πᾶσ τῆ ἀλη
 θείασ, ἀπολαθῆ, βασιλείαν θεῶ κληρονομήσει. καὶ εἰ
 ἴωσ οὐκ ἀφίσταται τῆ ἀδουλόγοσ κήρυκοσ, ἀς γενη
 ναι κατὰ κριθῆσεται. ὅτι γὰρ ὁ ἴωσ βῶν ἀπιστεῖσ χρι
 ὅτι δὲ δῦοσ βῆσι σὺν κείδοσ δ' εἰ. εἰ ἴωσ ὅτι ἀλλοθῆσ τῶ
 μὴ πῶσ πατῆσ, ὅτοσ ὅτι ἐστὶ χριστὸ, ὅτι τῆ πᾶσ αὐτῆ
 κωνωνίωσ. ἀλλ' ἐστὶν ἀλάπηξ, φθορεὺσ ἀμπελῶνοσ χρι
 στὸσ. Ἐξέσθ' ἡμᾶσ μὴ σωματικῶσ γινῶσθε, ἵνα μὴ σωματικῶ
 σ ὑπὲρ αὐτῶ, κατὰ πατῆρ ἡ, κατὰ ἴωσ, κατὰ ἀδελφοσ, κατὰ
 ὀικείοσ, ὁ φέσεται γὰρ, σὺ (φρην) ὁ σφθαλιμῶσ ἐπὶ αὐ
 τῶ. τὸσ μισῶσασ οὐ ἴωσ τῆσ θεῶ, μισῶσ χρῆ ἢ ὑμᾶσ. Ἐ
 ἴωσ τῆσ ἐθεοῖσ αὐτῶ, ἐκτετῆκεσ, ὁ μὲν ἢ τῆσ ἡμῶν
 τῶσ ἢ δ' ἴωσ, καθῶσ τῶ ἐθνη τῶ μὴ εἰδῶσ τῆ κύριον
 Ἐ θεῶν ἀλλ' ἐχθρῶσ μὲν ἡγεῖσθ', Ἐ χρωργεῖσ ἀπ' αὐτῶ,
 νοθετῶσ δὲ αὐτοσ, ἢ ὑπὲρ μετῶνοισ τῆρα καλῶσ, ἐὰν
 ἀρα ἀκῶσσωσιν, ἐὰν ἀρα γῆλοσσι. Φιλανθρώποσ γὰρ ἐ
 σὶν ὁ θεοσ ἡμῶν, ἢ πᾶσασ ἀνθρώποσσ θελεσ σῶθῆ
 ναι. Ἐ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείασ ἐλθέμ. διὸ τῆ ἡμῶν
 αὐτῶ ἀνατέλλει ὑπὲρ πονηροσ ἢ γὰρ ἀδοσ, καὶ βρεθε
 τῆ ὑπὲρ αὐτῶ δικαιοσ. Ἐ ἀδικησ. ὅτι χριστόσ τοσ θε
 λῶν ἢ ἡμᾶσ. Ἐ μνηστῶσ ὁ κύριοσ, λέγει, γίνεσθε τι
 λῶσ, καθῶσ ἢ ὁ πατῆρ ὑμῶν ὁ οὐρανίωσ τελεῶσ ἐ
 σιν. ἐγὼ πῶσ ποιῶσ εἰσ ὑμᾶσ ὅτι κύριω, ὅτι οὐδὲμ ἀλλο
 φρονήσῃσ. διὸ ἢ θερῶν γράφα τῆ ἀξίω θῶσ. γὰρ π
 ὑμῶν, παρακαλῶν ὑμᾶσ, μὴ πίσει, καὶ ἐνὶ κρηνη
 ματι, καὶ μὴ διχαρισίῶσ χρῆσθε. μὴ γὰρ ὅτι ἢ σῶσ
 ἐκρυθῆσ' εἰσ τοῦ κυριοσ ἰησοῦ, καὶ ὅτι αὐτοῦ τῆ αἵμα
 τῶσ ἡμῶν γὰρ ἀφῆτοσ τοῖσ πᾶσιν ἡδονῶσ, καὶ ὅτι
 ποτήριον τοῖσ ὅλοισ διενεμήθη. ὅτι θυσιατήριον

communi

πάντη ἐκκλησίᾳ, καὶ εἰς ἐπίσημους ἅμα ἑὸν
 πρῶτον καὶ τῶν ἁγίων τοῖς συνδούλοις
 μου, ἐπεὶ πόρ καὶ εἰς ἐγγίνους ὁ θεὸς, καὶ πατήρ,
 καὶ εἰς μονογενῆ υἱὸς, θεὸς λόγος, καὶ ἀνθρώ-
 πος, καὶ εἰς ὁ παρὰ κλητῶν, ἡ πανθῶμα ἐκ
 δόξας, ἡ δὲ καὶ ἡ κήρυγμα, καὶ ἡ πίστις μία, καὶ
 ἡ βασιλεία ἡν, καὶ μία ἡ ἐκκλησία· ἡ ἰδύσαν-
 τῶν ἁγίων ἀπόστολοι, ἀπὸ περὶ τῶν ἑως πρῶτων,
 ἡ ἑαματι τοῦ χριστοῦ, οἰκίαις ἰδύσαντι καὶ πό-
 νησι, καὶ ὑμᾶς οὐκ ἐχθρῶν, ὡς λαὸν πειρασίου, καὶ ἐθνοῦ
 ἁγίου, ἡ ἡμονία πάντα ἡν χριστῶ ἠντελεῖται, αἰ ἰδύσαν-
 τῶν, ποῖς ἀνθρώπων ἑποτάγητε ἡν φάβου δι' ἡ αἰ
 δόξαι, ἡ χριστῶ ἡ ἀφθαρσία, ὡν βδελυσομέναι γὰρ
 μαρ, ἀλλὰ τῶ κρείσσονος ἐπιμέναι, ὡν ἡδὲ ἡσβολῆ
 σωαφείας, ἀλλ' ἐνεκα ἐκ τῶν νόμων μελέτης. τὰ τέ-
 να, παθιαρχεῖτε τῶν γονόντων ὑμῶν, καὶ ἐξεργα-
 αῖτας, ὡς σωεργῶς θεὸς εἰς τῶν ὑμετέρων γέννησην.
 οἱ δούλοι, ἡποτάγητε τοῖς κυρίοις ἡν θεῶν, ἡνα χριστοῦ
 ἀπελθῶν γέννηται, οἱ ἀνθρώπων, ἀγαπᾶτε τὰς γη-
 νῆας ὑμῶν ὡς ὁμοδούλους θεῶν, ὡς οἰκίαν σῶμα,
 ὡς ἡνωμένους εἶναι, καὶ σωεργῶς τεκνογονίας αἰ τῶν
 δόξαι, μόνον τῶν χριστῶν πῶν ὀφθαλμῶν ἐχετε καὶ τῶν
 αἰνῶν πατέρων ἡν τῶν ἀγαθῶν, φιλίᾳ μὲν καὶ ἡδὲ τῶ
 πανθῶματῶν. ὡν ἡμεῖς ὑμῶν ἐκ ἀγιοσύνης ὡς ἡ-
 λια, ὡς ἡσὸς τοῦ ναυῆ, ὡς μελίσσι δεικ, ὡς ἐλισαῖος,
 ὡς ἡερμίου, ὡς τοῦ βασιτοῦ ἰωάννου, ὡς τοῦ ἡγα-
 πηθῶν μαθητῶν, ὡς τιμοθέου, ὡς τίτου, ὡς ἡν-
 ἡν, ὡς κλήματῶν, τῶν ἡν ἀγνεία ἡδὲ δόντων τῶν
 βίω, ὡν ἡερω δὲ τοῖς λοιπῶν μακαρίων, ὅτι γὰρ οἱ
 πτωμίλῆσιν ὡν ἡενύδῳ ἀρτη· ἡυχομαι γὰρ ἡ-
 ἡερω θεοῦ εὐεργεῖς, πῶς τοῖς ἡγνῶν αὐτῶν εὐεργε-
 νῆσι ἡν τῶ βασιλεία, ὡς ἡβραῶν, καὶ ἡεραῖ, καὶ ἡε-
 κῶβ, καὶ ἡεραῖ, ὡς ἡεραῖ καὶ τῶν ἡλλῶν πτωφι-
 τῶν, ὡς τῶν καὶ τῶν αἰνῶν καὶ τῶν ἡλλῶν ἀρ-
 εῖων, τῶν γὰρ οἱ προσομιλησάντων. ὡν ἡερω πῶ
 θυμῶν δὲ ἐκ τῶν πρῶτων, ἀλλ' ἡερω ἡν οἱ αἰνῶν
 τῶν τοῦ γένους ἡερω ἡερω. οἱ πατέρες ἐκτερέσει
 πῶς ἡερω πῶ αἰνῶν ἡν πααδεία, ἡν ἡερω αἰνῶν καὶ
 ἡν ἡερω αἰνῶν τῶν αἰνῶν ἡερω ἡερω, καὶ τῶν
 ἡν ἡερω αἰνῶν ἡερω ἡερω, ἡερω αἰνῶν ἡερω
 ἡερω, ἀλλ' ἡερω σωεργῶν ἡερω αἰνῶν ἡερω
 αἰνῶν, οἱ κύριοι, ἡν ἡερω τῶν οἰκίαις πῶσῆτε,
 ὡς ὁ ἡερω ἡερω ἡερω. μία γὰρ φύσις, καὶ ἡν
 ἡερω τῶν αἰνῶν πῶ ἡερω. ἡν γὰρ χριστῶ, οὔτε δ' οἱ
 ἡερω, οὔτε ἐλευθεροῖ. οἱ ἀρχόντες, πααρχεῖται ἡερω
 ἡερω καίσαρι ἡερω αἰνῶν τῶν ἀρχόντων· οἱ δὲ αἰνῶν
 ἡερω, τοῖς πρῶτων. ἀρχεργῶν, οἱ πρῶτων, ἡερω
 ἡερω, propagandi cupiditate, Ergo parentes, alite uestros liberos, ad disciplinas, institu-
 tionemque Domini: id est, docendos curate sacris literis, artibusque quibus ab otio sal-
 tem abhorreere affuecant. Pius enim Pater (inquit scriptura) bene educat: deque filio
 sapiente latatur cor suum. Domini, adhibete curam uestris seruis, eosque clementer tra-
 ctate, ut docuit sanctus Hiob: eandem enim omnes homines naturæ, generisque nostri duci-
 mus originem, siquidem in Christo neque seruus neque liber. Principes sese summittant Ca-
 sari, & duces militares Principibus: diaconi presbyteris, & presbyteri summis sacerdotib.

communis est uniuerso cœcui: & unus Epi-
 scopus, simul cum Presbyterio, conferuisque
 meis diaconis. quæadmodum & unus Deus,
 hoc est unus Pater ille nunquam genitus: u-
 nusque Filius Patris unigenitus, Deus logos, ac
 homo: unus item Paracletus, ueritatis Spiri-
 tus. itaque & una prædicatio, & fides una, u-
 num baptisma: una quoque Ecclesia, quam
 per totum terrarum orbem sancti Apostoli
 suis laboribus, suoque sudore, in Christi san-
 guine fundauerunt. Idcirco uos qui popu-
 lus peculiaris, gensque sancta estis, omnia de-
 betis magno consensu, concordiaque in Chri-
 sto peragere, Vxorēs, estote subditæ uiris ue-
 stris in timore Dei. Virgines, estote subditæ
 Christo, incorrupto saluoque pudicitia deo-
 re: non quia turpe sit nubere, sed quia com-
 modius quiddam appetatis: hoc est, non cul-
 pandi reiiciendi que coniugij gratia, sed medi-
 tationis execrationisque legum diuinarum
 causa. Liberi, estote subditi parentum ue-
 strum imperio: eosque ita amate atque colite,
 ut quorum, ad generationem uestri, opera,
 Deus pinstrumento sit usus. Serui, estote sub-
 diti uestris dominis, propter Deum: ut liberti fia-
 tis Christo. Mariti, in amore habete uxores
 uestras, ut conferuas in Domino, ut corpus
 proprium, ut uitæ prolisque socias. Cæcibes,
 in solo Christo, eiusque patre, inuocando per-
 petuo oculos pascite, in luce splendoreque
 sancti Spiritus: a quibus ego sanctitatem He-
 liæ flagito, Iehosue filij Nun, Melchisedeci,
 Helisei, Ieremiæ, Ioannis Baptistæ, dilecti di-
 scipuli, Timothei, Titi, Euhodij, Clementis,
 qui omnes suam uitam castissimè transege-
 runt. Neque ego uitupero reliquos homines
 sanctissimos, quotquot unquam ad nuptias
 eas accesserunt, de quibus antea feceram
 mentionem: imò uerò in iisdem me istorum
 hominum uestigijs ingressum, ad tantamque
 in regno Dei prouectum dignitatem, reperi-
 ri peropto, ad quantam peruenere Abraha-
 mus, Isaacus, Iacobus, Iosephus, Esaias alijque
 Prophetæ, Petrus, Paulus ceterique Aposto-
 li, qui omnes uel matrimonio fuerunt: non
 tam quidem ipsius, quod delectat, perfruen-
 di libidine, quam generis sui, quod deside-
 rant, propagandi cupiditate, Ergo parentes, alite uestros liberos, ad disciplinas, institu-
 tionemque Domini: id est, docendos curate sacris literis, artibusque quibus ab otio sal-
 tem abhorreere affuecant. Pius enim Pater (inquit scriptura) bene educat: deque filio
 sapiente latatur cor suum. Domini, adhibete curam uestris seruis, eosque clementer tra-
 ctate, ut docuit sanctus Hiob: eandem enim omnes homines naturæ, generisque nostri duci-
 mus originem, siquidem in Christo neque seruus neque liber. Principes sese summittant Ca-
 sari, & duces militares Principibus: diaconi presbyteris, & presbyteri summis sacerdotib.

Et diaconi uero, totusq; clerus reliquus, un-
 na cum laicos ordine militari, Principibus, i-
 psoq; Casare, subditi sint Episcopo: Episco-
 pus autem Christo, quemadmodum Concor-
 diaq; per omnia conferuabitur. Vidua, ne
 sint lasciuia, gulosa, uaga: sed honestate gra-
 uitateq; Iuditham imitentur, sobrietate con-
 tinentiaq; Annam amulentur. Verum hæc
 ego non, ut Apostolus, impero (quis enim e-
 go sum, aut que domus parentis mei, ut
 meam cum illorum dignitate compa-
 rem) sed tanquam unus ex commilitoni-
 bus uestris, acclamantis exhortantisq; mun-
 us obeo. Mei fratres, quam ego in amore
 uestri totus effundor! quam in salute uestra
 gestio! quam exulto! ideo consultum stu-
 deo: non ego tamen, sed per me Dominus Ie-
 sus. Qui quanuis suis me uinculis est digna-
 tus, tamen tantum abest uti meipsum effe-
 ram, ut potius timore curaque contineam:
 ualde enim me adhuc ad uoluntatem Dei
 ineptum uideo, nisi quod preces me uestra
 efficiunt in Deo aptiorem, ita ut in quo uo-
 catus sum, eum consequar, ad Euageliumq;
 confugiam tanquam ad corpus Iesu Chri-
 sti, & ad Apostolos tanquam Ecclesie Pres-
 byterium: amem autem Prophetas etiam,
 tanquam prænuntios Christi, eiusdemque
 Spiritus cum Apostolis participes. Quem-
 admodum enim pseudopropheta, pseudoa-
 postolusq; unum, eundemque trahunt pra-
 uum, dolosum, populiq; deceptorem Spiri-
 tum: ita Prophetæ & Apostoli unum eun-
 demque Spiritum, sanctitatis bonitatisque
 autorem, uitæ ducem, doctoremque ueri-
 tatis ab ipso Deo per Iesum Christum acce-
 perunt. Vnus enim est Deus ueteris & noui
 Testamenti: Vnus Mediator Dei ac ho-
 minum, per quem & condita sunt intelli-
 gibilia, sensibiliaq; omnia, & regunt eadem
 quam comodissimis, aptissimisq; suæ pui-
 detiæ uicissitudinibus. Vnus ite Paracletus,
 q; est sua uirtute in Mose, in Prophetis, in Apo-
 stolis operatus. Oes itaq; sancti, quotquot
 unquam fuere, hoc est & qui olim in eum
 sperabant eumque expectabant, & qui nunc
 in eo spe perfrauntur, inque præfiteo Euang-
 elio sunt illustres: per solum Christum sunt sa-
 lutem consequuti, in eoque sanctificati, amore sunt admirationeque facti quam dignissi-
 mi. Quod si quis unum quod Legis Prophetarumq; Deum esse prædicat Christum autem filium esse Dei per
 negat: hic mendax est, quemadmodum pater eius Diabolus: & est inferioris circuncisionis, quemad-
 modum pseudoiudeus. Si quis uero fateatur Christum Iesum Dominum, Deum autem Legis & Prophetarum
 abnegat, affirmatq; terræ coeliq; conditorum Patrem non esse Christi: in ueritate non stetit, quemad-
 modum pater quocumque eius Diabolus, estq; non Spiritus sancti, sed Simonis magi discipulus. Si quis
 unum quod esse Deum asserit, Christumq; Iesum confitetur, nudum tamen hominem esse ret Dominum,
 non etiam

καὶ οἱ διάκονοι, καὶ ὁ λοιπὸς κλήρῳ, ἅμα παντὶ
 τῷ λαῷ ἰσὺ τοῖς στρατιωτικῶν καὶ τοῖς ἀρχαῖοι καὶ τοῖς
 καίσαρι, τῷ ὑποστρώτω ὁ ἐπίσκοπος, τῷ χριστῷ, ὡς
 ὁ χριστὸς τῷ πατρὶ. καὶ ἅπαντας ἡ ἐνοτία, ἕτα πάντων
 σώζεται. ἕσωσαν δὲ καὶ αἱ χεῖραι, καὶ βίμβοι, καὶ λι-
 ναὶ, καὶ ποδῖ προχάδες· ἀλλ' ὡς ἰουδαὶ ἡ σεμνοτάτη,
 ὡς ἡ ἀννα ἡ σωφρονεστῆρ. Ἰουδαὶ οὐχ ὡς ἀπόστολος
 ἐστατάσομαι (τίς γὰρ εἰμι ἐγὼ; ἢ τίς ὁ οἶκος τοῦ
 πατρὸς μου; ἵνα ἰσότημον ἑμαυτῶν ἐκείνων ἐπὼ)
 ἀλλ' ὡς συστρατιώτης ὑμῶν, ἡποφαινετοῦ τὰς ἐ-
 πὶ ψυχῶν. ἀδελφοί μου, λίαν ἐκέχυμαι ἀγαπᾶν ὑ-
 μᾶς· καὶ ὁπρὸς ἀγαλλόμενος, ἀσφαλιζομαι ὑμᾶς,
 οὐκ ἐγὼ δὲ, ἀλλὰ δὴ ἐμὸν ὁ κύριος ἰησοῦς. γινώσκω δὲ
 μέλι, φοβοῦμαι μάλιστ' ἐτι γὰρ εἰμι ἀναπαύτι-
 στος, ἀλλ' ἡ προσδοχὴ ὑμῶν, εἰς θεὸν με ἀπαρτίσει,
 ἵνα γινώσκῃ ἐκλήθην, πάντῃ, προσφυγῶν τῷ δια-
 γηλίῳ, ὡς σαρκὶ ἰησοῦ χριστοῦ, καὶ τῷ ἀπόστολῳ,
 ὡς πρεσβυτέρῳ ἐκκλησίας, καὶ τοῖς προφήταις δὲ
 ἀγαπᾶ, ὡς χριστὸν κατὰ γέλωτας, ὡς τῷ αὐτοῦ
 πνεύματι μετὰ τῶν ἁγίων, οὐ καὶ οἱ ἀπόστολοι. ὡς
 γὰρ οἱ ψευδοπροφῆται καὶ οἱ ψευδοαπόστολοι, οἱ
 καὶ τὸ αὐτὸ ἐκλύσαν πονηρῶν καὶ ἀπατηλῶν καὶ
 λαοφιλῶν πνεύματι οὕτω καὶ οἱ προφῆται καὶ οἱ ἀ-
 πόστολοι, οἱ καὶ τὸ αὐτὸ ἅγιον πνεῦμα, ἀγαπᾶν, καὶ
 μονικῶν, ἀληθῆς ἴσῃ διδασκαλῶν ἐλαβόντες ἀπὸ
 τοῦ ἰησοῦ χριστοῦ. εἰς γινώσκω θεὸς παλαιῶν, καὶ καινῶν διαθή-
 κης· εἰς ὁμοίως θεὸς, καὶ εὐδρωπῶν, εἰς τὸν δημιουργὸν
 αὐτοῦ καὶ αἰθῆ τῶν, καὶ πρόνοιαν πρὸς φρον καὶ κα-
 τὰ λαλῶν· εἰς δὲ καὶ ὁ παρὰ κλητῶν, ὁ φησὶ ἴσως οἱ
 μωσὴ καὶ προφῆταις τῶ ἀποστόλων, πάντες οὐ οἱ ἅ-
 γιοι, καὶ χριστῷ ἐσώθησαν, ἐλπίσαντες εἰς αὐτὸν, καὶ
 αὐτῶν ἀναμένοντες, καὶ δι' αὐτοῦ σωτηρίας ἐπι-
 χον, ὄντες ἀξιαγάπητοι θαύματα, ἅγιοι ἐπὶ ἰησοῦ
 χριστοῦ, μεμαρτυρημένοι καὶ τῷ διαγηλίῳ ἐπι-
 κληθῆναι, καὶ τῷ νόμῳ καὶ προφητῶν κα-
 ρύττει ἕνα, χριστὸν δὲ ἀρνέται ἵδον εἶναι θεοῦ, ψευ-
 δος εἶναι, ὡς καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ ὁ διάβολος καὶ ἔστω
 ὁ ποιῶν τὸ κατὰ πόδευμάς, ψευδοῦσιν δὲ αὐτῶν
 αὐτὸς ὁμοίως χριστὸν ἰησοῦν κύριον, ἀρνέται δὲ τὸν
 θεὸν τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν, οὐκ εἶναι λέγων
 τὸν οὐρανὸν καὶ γῆν ποιητῶν πατέρα τοῦ χριστοῦ ὁ ποι-
 ῶν τὸν πᾶν ἀληθεῖα οὐκ ἔσκη, ὡς καὶ ὁ πατήρ αὐ-
 τοῦ ὁ διάβολος καὶ ἔστω ὁ ποιῶν τὸν σίμων τὸν
 μάγον, ἀλλ' οὐ τοῦ ἁγίου πνεύματος μαθητής.
 καὶ τίς λέγει μὴ ἕνα θεὸν ὁμοίως ἐμὸν καὶ χριστὸν ἰη-
 σοῦ· ψιλῶν δὲ ἀδρωπῶν εἶναι νομίζει τὸν κύριον,

καὶ οἱ
 χριστῷ
 εἶναι
 θεοῦ
 ἰησοῦ
 καὶ τῷ
 ἀπόστολῳ
 ὡς πρεσβυτέρῳ
 ἐκκλησίας
 καὶ τοῖς
 προφήταις
 ἀγαπᾶν
 ὡς χριστὸν
 κατὰ γέλωτας
 ὡς τῷ αὐτοῦ
 πνεύματι
 μετὰ τῶν
 ἁγίων
 οὐ καὶ οἱ
 ἀπόστολοι
 ὡς γὰρ οἱ
 ψευδοπροφῆται
 καὶ οἱ
 ψευδοαπόστολοι
 οἱ καὶ τὸ
 αὐτὸ ἐκλύσαν
 πονηρῶν
 καὶ ἀπατηλῶν
 καὶ λαοφιλῶν
 πνεύματι
 οὕτω καὶ οἱ
 προφῆται
 καὶ οἱ ἀπόστολοι
 οἱ καὶ τὸ
 αὐτὸ ἅγιον
 πνεῦμα
 ἀγαπᾶν
 καὶ μονικῶν
 ἀληθῆς ἴσῃ
 διδασκαλῶν
 ἐλαβόντες
 ἀπὸ τοῦ
 ἰησοῦ
 χριστοῦ
 εἰς γινώσκω
 θεὸς παλαιῶν
 καὶ καινῶν
 διαθήκης
 εἰς ὁμοίως
 θεὸς καὶ
 εὐδρωπῶν
 εἰς τὸν
 δημιουργὸν
 αὐτοῦ καὶ
 αἰθῆ τῶν
 καὶ πρόνοιαν
 πρὸς φρον
 καὶ κατὰ
 λαλῶν
 εἰς δὲ καὶ
 ὁ παρὰ
 κλητῶν
 ὁ φησὶ ἴσως
 οἱ μωσὴ
 καὶ προφῆταις
 τῶ ἀποστόλων
 πάντες οὐ οἱ
 ἅγιοι
 καὶ χριστῷ
 ἐσώθησαν
 ἐλπίσαντες
 εἰς αὐτὸν
 καὶ αὐτῶν
 ἀναμένοντες
 καὶ δι' αὐτοῦ
 σωτηρίας
 ἐπιχον
 ὄντες
 ἀξιαγάπητοι
 θαύματα
 ἅγιοι ἐπὶ
 ἰησοῦ
 χριστοῦ
 μεμαρτυρημένοι
 καὶ τῷ
 διαγηλίῳ
 ἐπικληθῆναι
 καὶ τῷ νόμῳ
 καὶ προφητῶν
 καρύττει ἕνα
 χριστὸν
 δὲ ἀρνέται
 ἵδον εἶναι
 θεοῦ
 ψευδός
 εἶναι ὡς
 καὶ ὁ πατήρ
 αὐτοῦ ὁ
 διάβολος
 καὶ ἔστω
 ὁ ποιῶν
 τὸ κατὰ
 πόδευμάς
 ψευδοῦσιν
 δὲ αὐτῶν
 αὐτὸς ὁμοίως
 χριστὸν
 ἰησοῦν
 κύριον
 ἀρνέται δὲ
 τὸν θεὸν
 τοῦ νόμου
 καὶ τῶν
 προφητῶν
 οὐκ εἶναι
 λέγων τὸν
 οὐρανὸν
 καὶ γῆν
 ποιητῶν
 πατέρα
 τοῦ χριστοῦ
 ὁ ποιῶν
 τὸν πᾶν
 ἀληθεῖα
 οὐκ ἔσκη
 ὡς καὶ ὁ
 πατήρ
 αὐτοῦ ὁ
 διάβολος
 καὶ ἔστω
 ὁ ποιῶν
 τὸν σίμων
 τὸν μάγον
 ἀλλ' οὐ τοῦ
 ἁγίου
 πνεύματος
 μαθητής
 καὶ τίς
 λέγει μὴ
 ἕνα θεὸν
 ὁμοίως
 ἐμὸν
 καὶ χριστὸν
 ἰησοῦ
 ψιλῶν
 δὲ ἀδρωπῶν
 εἶναι
 νομίζει
 τὸν κύριον

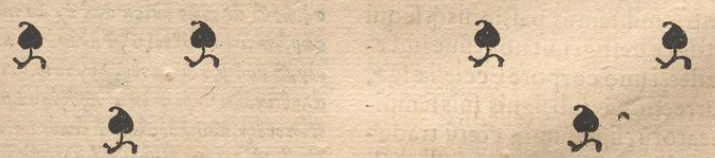
cuius causa sanguinctus, me à nullo homine id unquam, uisuisse: uerum Spiritus, quem ego prædicantē audiebam, sic loquebat, & sic dictitabat. Sine episcopo nihil agite, Car nem igitur uestram, ut eodem Dei, custodite. Vnitatem amate: disidia fugite. Imitamini Paulum, ac reliquos Apostolos, ut ipsi Christum. Ego quidem, quod meum est, feci: ad unitatem me, ut homo, coniunxi: in super quod sum uoce testatus, quod ubi rixæ sint sententiarum, iurgia odiaque, ibi neutiquam Deus habitat. Omnibus autem Pœnitētibus ignoscit Deus, atque remittit: si ad unitatem sese Christi, communionemque episcopi recipiat. Confido gratiæ Iesu Christi, quod liberabit nos ab omni coniunctione conspirationeque nequitia. Hortor igitur uos, ne quid agatis priuata contentione, sed omnia Christi institutione. Talem enim uocem quorūdam audiui: Nisi in antiquitate inuenero Euangeliū, non credam. His autem ego dico: Mihi antiquitas Christus est, cui non obedire, præsentissimum sit exitium. mihi summa uerissimā que antiquitas, crux Christi, & mors, & resurrectio, atque, quæ in hæc defigitur, fides: quibus iustificari me, uestris precibus impetrare cupio. Qui Euangelio diffidit, simul à niuersis diffidit: de antiquitate enim, Spiritus se nondum habere iudicatum, ostendit. Durum est, aduersum stimulos calcitrare: durum, Christo difidere: durum, repudiare Apostolorum prædicationes. Præclara antiquitas sacerdotum erat autoritas, præclara Verbi ministrorum dignitas: uerum præclarior multo atque illustrior, summi Sacerdotis, cui Sancta sanctorum tradebantur, cui soli Adyta Dei concredebantur. Magnifici diuinæ potentia ministratorij exercitus: sanctus autem Paracletus, sanctus Dei filius λόγος, per quem Pater res cunctas creauit, creatisque prouidet, qui quæ uia ad Patrē est, est, petra, clauisque claudēs & aperies, pastor, sacerdotiū, ianua cognitionis, qua ingressi fuere Abraham, Isaacus, Iacob, Moyses, totusque Prophetarū chorus, & ipsi colūne mundi Apostoli, adeoque et ipsa Christi, per qua sibi redimēda, ac tam muneris coniugalīs nomine propriū sanguinē effudit. Omnia quæ ista ad unitatē spectat unī, soliusque ueri Dei: eximii tamē quædam, atque peculiare sibi Euangeliū uēdicat, aduentū uidelicet Saluatoris nostri Iesu Christi, passionem, atque ipsam à mortuis resurrectionem. Quod enim Prophetæ dixerunt, Donec ille uenerit, cui reseruatur: & Qui est expectatio Gentium: id in Euangelicæ hac prædicationis institutione completum est. Ite, meosque discipulos facite omnes gentes, ac baptizate eos in nomen Patris, Filij, & Spiritus sancti. Bona igitur pariter sunt omnia, & : lex, & Prophetæ, & Apostoli, totaque, quæ per illa credit, multitudo: modò, uti diligamus in uicē.

Quandoquidem

δι' οὐδέ εμευ, ἀλλ' ἀπὸ σώματος ἀνθρώπου ἐκείνου, τὸ
 δε πνεύμα ἐκέρυξέ μοι, λέγων τάδε χάρις ὑποσώψα
 μηδὲν ποιῆτε, τὴν σάρκα ὑμῶν, ὡς ναὸν θεοῦ τηρεῖτε,
 τὴν ἐνωσιν ἀγαπάτε, πρὸς μελισμὸς φέρτε. μιμήσαι
 γίνεσθε πάντες τὸν ἄλλον ἀποστόλων, ὡς ἐπίστοι τὸν
 εὐαγγέλιον. ἐγὼ οὖν τὸ ἴδιον ἐποίησα, ὡς ἀνθρώπος εἰς ἐνω
 σιν κατηρησε μόνος, ἀλλ' ἕγω μόνον, ὅτι ἐδίδαξα
 σις γνώμης, καὶ ὄργη, καὶ μίσος, ἐκείνους δὲ καὶ οὐκ ἐπα
 σιν οὐκ οἶσι μετανοῶσιν ἀλλοίωσιν ὁ θεός, καὶ σωθῆναι
 μωσιν εἰς ἐνότησιν χριστὸν, καὶ σωθῆναι τὸν ὁδοῦσιν.
 πρὸς οὖν τὴν χάριν ἐπιστῆσθε, ὅτι λόγος ἐστὶ ἡμῶν πα
 τα σωθῆσθαι ἀδικίας. τῆς αἰσθητῆς οὐκ ἔστις· μηδὲν
 κατ' ἐστῆσαν πρῶτητε, ἀλλὰ κατὰ χριστομαθίαν. ἀκα
 λα γὰρ ἄνω μὴ λεγόντων, ὅτι ἐὰν μὴ γινώσκῃτε ἀρχαίους ἐνω
 ρω τὸ δὲ ἀγγέλιον, δὲ πιστεύσῃτε δὲ τοῖς οἰσιν ἐγὼ λέγω,
 ὅτι ἐμοὶ ἀρχαίαι δὲ ἐπιστῆσθε ὁ χριστός, δὲ τῆς αἰσθητῆς, πρῶ
 δηλος ὄλεθρος· αὐθιγνικὸν μοι δὲ ἐπι ἀρχαίους ὁ σαυρός
 αὐτὸ καὶ ὁ θανάτος, καὶ ἡ αἰάσασις αὐτῶν, καὶ ἡ πίστις ἡ
 πρὸς τὸ τῶν ὄντων θεῶν ἡ τῆς πρὸς οὐρανῶν ὑμῶν δικαιο
 σωθῆναι, ὁ ἀποστόλων τῶ δὲ ἀγγελίῳ, πάντων ὁμῶν ἀπιστῆ
 δὲ γὰρ πενήτηται τὰ ἀρχαίαι τὸ πνεύματός. σκλη
 ρὸν τὸ πρὸς κέντρα λακτίζον· σκληρὸν τὸ πρὸς ἀπι
 στῆν· σκληρὸν τὸ ἀθετῆν τὸ κήρυγμα τὸ ἀποστόλων.
 Καλοὶ μὴ οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ τὸ λόγος διδάσκοντες· κρείττων ὁ
 ἀρχιερεὺς ὁ πρὸς οὐρανῶν τὰ ἀγαθὰ τῶν ἀγίων, ἐκ
 μόνος πιστεύσῃ τὰ κρητῆτα τὸ θεῶν, καὶ αἱ εὐλα
 τουργίαι τὸ θεῶν διδάσκει, ἅγιος δὲ ὁ πρὸς οὐρανῶν, καὶ
 ἅγιος ὁ λόγος ὁ τὸ πατὴρ ὁ θεός, δι' ὃ ὁ πατὴρ τὰ πάντα
 τα πεποίηκε, καὶ τῶν ὄλων πεποίηκε ἑσὸς δὲ τὸν ἡ πρὸς
 τῶν πατέρων ἄγουσα ὁ θεός, ἡ πέτρα, ὁ φραγμός, ἡ
 κλεις ὁ ποιμὴν, τὸ ἱερεῖον, ἡ θύρα τῆς γνώσεως, δι' ἧς
 εἰσέλθομεν ἀβραὰμ καὶ ἰσαὰκ καὶ ἰακώβ, μωσῆς, καὶ ὁ
 σύμπας τῶν προφητῶν χορός, καὶ οἱ ἐς οὐρανὸν τῶν ἡσυχῶν
 οἱ ἀπόστολοι, καὶ ἡ νύμφη τὸ χριστὸν, ὡς ἡς (φερένης λό
 γω) εἰχε τὸ δικαίον αἵμα, ἵνα αὐτῶν ἀγαγοῦσθαι.
 πάντα ταῦτα εἰς ἐνότησιν τὸν ἵόν, καὶ μόνου ἀληθι
 νῶ θεοῦ· ἀλλ' ἕγω τὸν δι' ἐμοὶ τὸ δὲ ἀγγέλιον, τῶν πρὸς οὐ
 ρανῶν τῶ σωτῆρος ἡμῶν ἱσοῦ χριστὸν, τὸ πάθος, αὐτῶν
 τῶ ἀνάστασιν. ἀ γὰρ οἱ προφήται κατ' ἐγγύτητον, λέ
 γοντες ἕως αὐτῶν ὁ ἀποπέταται, καὶ αὐτὸς προσ
 δοκίαι ἐθνῶν. ταῦτα γὰρ ἐστὶν ἐυαγγέλιον περὶ ἡ
 ἁθνή, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός,
 καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. πάν
 τα οὗ ὁμοῦ καλὰ, ὁ νόμος, οἱ προφῆται, οἱ ἀ
 πόστολοι, τὸ πᾶν σωθῆσθαι τὰ δι' αὐτῶν
 πισθῆσαν· μόνον ἐὰν ἀγαπαῖμεν ἀλλήλους.

ἐπεὶ δὲ ἤδη τῆς πρὸς δουλῶν ὑμῶν, καὶ τὰ ἀλλάχρα
 ἔχετε γι' ἰησοῦ χριστοῦ, ἀποκηλέθ μοι εἰρηδύειν τὴν
 ἐκκλησίαν τὴν γι' αὐτιοχίαν ἐν Συρίᾳ· πρὸς τοὺς δὲ
 ὑμῖν, ὡς ἐκκλησίαν θεοῦ, χριστοῦ τὸν υἱὸν ἐπίσκοπον,
 εἰς τὸ πρὸς βόσκειν αὐτὴν θεὸς πρὸς βίαν, εἰς τὸ συγχω
 ρῶσθαι αὐτοῖς ὑπὸ τῶν γεννηθῆναι. δοξάσαι τὸ ὄ
 νμα τοῦ θεοῦ, μακάριον γι' ἰησοῦ χριστοῦ, ὃς κρηξίω
 θη ἐν ταύτης διακονίας· ἡ ὑμῖν δὲ, ἀποδοῦσαν
 τας, γι' ἰησοῦ δοξαδοῦσε δε. θέλουσι δὲ ὑμῖν, ὡς πα
 σιν (ἀδελφῶν γὰρ) ὑπὲρ ὀνόματος θεοῦ (ὡς ἡ ἀεὶ αἰ
 ἰμασία ἐκκλησίας) ἕτοιμασαν ὑποκόπος, αἱ δὲ πρὸς
 ἀντιόχειαν ἡ ἐφ' ἡσάνους. πῶς ἡ Ζιλωνος τοῦ Ἰστανῶσ.
 αὐτὸς ἀπὸ κοιτίας μεμαρτυρημένος, ὃς ἡνῶν γι' λόγον
 ὑπαρτεῖ μοι, ἅμα γαίῳ, ὃ ἀγαθὸ ποδοῖ αὐτῶν ἐκλεκ
 τῶν, ὃς ἀπὸ Συρίας μοι ἀνολοθεῖ· ἀπὸ ἀξίμων ὡς εἶπα,
 αἱ καὶ μαρτυροῦσιν ὑμῖν· καὶ γὰρ ὡς θεὸς ὁ χαρισθῶ
 πρὸς ὑμῶν, ὑπὲρ ὧν ἐδέξαδε αὐτὸς· πρὸς δὲ ἐξ
 ἡμῶν καὶ ὑμῶν ὁ κύριος. οἱ δὲ ἀτιμάσαντες αὐτοὺς,
 λυτρωθέντων γι' τῆς χάριτος ἰησοῦ χριστοῦ, τοῦ μη βου
 λουμένου τῶν θαύματων τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὴν με
 τάνοιαν· ἀσφαλῆται ὑμῶν ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν τῶν
 γι' ἡμῶν δὲ ὄθον καὶ γράφω ὑμῖν εἰς Βούργου, πεμ
 φθῶν τῶν ἅμα ἀπὸ ἐφεσίων καὶ σμυρναίων, ἐπὶ λό
 γον τιμῆς· οὗς ἀμείβεταὶ ὁ κύριος ἰησοῦς χριστός, εἰς
 ὃν ἐλπίζουσι, σαρκί, ψυχῇ, πνεύματι, πίσει, ἀγά
 πῃ, ἡμονοίᾳ ἐξῆρῶ δε, γι' κυρίου ἰησοῦ χριστοῦ, τῆς ἡνῶν
 ἐλπίδι ἡμῶν, γι' ἀγίας πνευματι.

Quandoquidem mihi narratum est, Eccle
 siam, quæ Antiochiæ in Syria est, cum preci
 bus uesttris, tum charitatis, quam in Domi
 no habetis, fauore pacem habere: decero
 uos nunc etiam, tanquam Ecclesiam Dei,
 existimo, eligere aliquem Episcopum, qui
 mittatur illò, ad obeundam Dei legatio
 nem, ut queant conuentus agere ac cœtus,
 in quibus laude gloriâque illustretur no
 men Dei. Felix in Christo, qui tanti fue
 rit adeptus ministerij dignitatem: uòsque,
 quibus hæc curæ erunt, amplissimam in
 Christo gloriam consequemini. Antea qui
 dem uobis (nam omnibus haud poterant)
 cum peteretis, Episcopum (quemadmo
 dum ea semper, quæ proximæ sunt, Ecce
 siæ solent, ppter nomen gloriâque Dei mi
 serunt: quum aliæ Presbyteros, Diaconòs
 que mitterent. De Philone autem Diaco
 no, uiro ab ineunte ætate laudatissimo, qui
 nunc in Verbo mihi ministrat unà cum Ga
 io, & Agathopo, homine electo, meque ex
 Syria sequuto: Ambo quidem uitæ renun
 tiarunt, uobisq; egregium præbent testi
 monium, quo ego quoq; Deo gratias uestro
 nomine habeo, quòd susceperitis eos, precór
 que ut & uos suscipiat Dominus, reliquos
 autem, qui eos inhonestius tractarunt, ex
 piet sua gratia, qui non uult mortem peccatoris, sed poenitentiam. Salu
 tem uobis dicit di
 lectio fratrum, qui sunt in Troade: unde hæc uobis scribo, per Burgum, qui commu
 ni legatione Ephesiorum, & Smyrnæorum, in honorem uestrum mittitur, quos
 remunerabit Dominus Christus, in quo spem suam habent collocatam.
 Carne, animo, Spiritu, fide dilectione, concordia etiam atque etiam
 ualete, in Domino Iesu Christo, communi spe omnium
 nostrum, atque in sancto Spiritu.

34
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟ-
ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΑΡΧΙ-
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΦΟΡΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ

πρὸς σμυρναίους. 7.

ΙΓΝΑΤΙΙ ΒΕΑΤΙΣΣΙ-
ΜΙ ΜΑΡΤΥΡΙΣ ΕΤ ΑΡΧΙΕΠΙ-
ΣΚΟΠΙ ΑΝΤΙΟΧΕΝΙ, ΕΠΙΣΤΟΛΑ

Ad Smyrnos. 7.

Misericordiam consequuta in omni genere donorum, repleta fide & charitate, ornata omnibus gratia dotibus, beata ac sancta Dei Patris altissimi, & ducti filij sui Iesu Christi Ecclesiae Smyrnesi in Asia: Ignatius in innocetia Spiritus, Deiq; uerbo S. P. D. Grates ago Deo, ac Patri Domini nostri Iesu Christi, q̄ tāta p̄hūc uos sapiētia donarit. Intellexi enim uos, & in immota fide ita stabilitos esse atq; cōfirmatos, ut quasi clauis quibusdam tenacissimē affixi cruci Domini nostri Iesu Christi uideamini: & fundatos ī dilectione, q̄ est in sanguine Christi: & innoxos spe plenissima certitudinis in Dominū nostrū Iesum Christū Dei filiū, primogenitū q̄dem omnis creatura, Deū Verbū, unigenitū filiū, oriundum uerē secundū carnē de Dauidico genere, ex Maria uirgine, baptizatum à Ioanne p̄terea, ut omniab eo satisfieret iustitia, cōuersatū in terris sanctē sine q̄ peccato, atq; sub Pontio Pilato, et tetrarcha Herode uerē pro nobis suspēsum in carne ad crucē: cuius etiam in castris militamus, passionisq; sequi mur sanctissimā uestigia, ut nos, siue Iudaeos, siue Gētiles, ī uno corpore Ecclesiae suae, p̄ suam resurrectionē, sub signis suis sempiternis ad beatorū, fideliumq; coetū traducat. Omnia. n. haec, nostra caussa p̄fessus est. Et uerē qdē passus est, nō opinione: sicut & uerē resurrexit. Neq; n. ferendū est, q̄ qd̄ in fideles, quos humanae natiuitatis, crucis, mortisq; pudet, opinione aiūt esse, nō reuera susceptū corpus Christi ex uirgine, atq; opinione tantū esse passum. Quali non meminert illa: Verbum caro factum est. & Soluite hoc templum, & per tres dies erigam. & Quando eleuatus à terra fuero, omnes ad me pertraham. Itaque Verbum, in carnem uenit habitatum: secundū illud, Sapientia sibi ipsa edificauit domum. Verbumque suum à Iudaeis parricidis dissolutum templum, tertio die denuo extruxit: Verbum, inquam, sua à parricidis Iudaeis carne suspensa, eam tertio die resuscitauit à mortuis: atque instar ahenei serpentis in deserto, ad salutem sempiternam in sese pertraxit uniuersos.

Ignatius ὁ Θεοφόρος, ἐκκλησία θεοῦ πατρὸς ὑψίστου, καὶ ἡγαπημένου ἰησοῦ αὐτοῦ ἰησοῦ χριστοῦ, ἡλεημένου καὶ τιμημένου χάρισματι, πεπληρωμένου καὶ πίστεως ἀγάπης, ἀνσερτητῆς οὐσῶν παντὸς χάρισματος, θεοπροπρεπέστατος ὁ Θεοφόρος, τῆς οὐκ ἐπισημῆς ἀσίας ἐξ ἡμῶν πνευματικῆς, καὶ λόγου θεοῦ πλείστα χαρίζομαι. Δοξάζω τὸ θεὸν καὶ κυρίως τὸν κύριον ἡμῶν ἰησοῦν χριστόν, ὅτι αὐτὸς οὗτος ἡμᾶς σοφίσαντα, γένοντα γὰρ ἡμᾶς καὶ τῆρ πρῶτον καὶ ἀκινήτου πίστεως, ὡς περὶ καθελωμένων καὶ τῶ σαυρῶν τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ, σαρκί τε καὶ πνεύματι. Ὁ Θεοσώμνος καὶ ἀγάπη, καὶ τὸ ἀγαπᾶν τοῦ χριστοῦ πεπληρωφορημένους, ὡς ἀληθῶς, εἰς τὸ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ καὶ τοῦ θεοῦ ἰησοῦ, καὶ πρῶτον τοῦ πατρὸς πάντων ἡμετέρων, τὸ θεὸν λόγον, τὸ μνησθέν ἡμῶν, ὅτι τὰ ἕκτερος διαβήδων ἡμετέρας ἐκμαρίας τὸ πῶθός, βεβαπισμένην ἑαδὶ ἰωάννου, ἵνα πληρωθῆναι πᾶσα δικαιοσύνη καὶ αὐτῶ. πολυτευσάμενον ὅστις ἀνεῖν ἡμαρτίας, καὶ ὑμῶν πονηρίας πλεονεξίας καὶ ἡρώδης τὸ ἱερέως χριστοκαθηλωμένου ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σαρκί ἀληθῶς, ἀφ' ὃ ἡμᾶς ἰσοῦ, ἀφ' ὃ θεομακάριστος αὐτὸς πάθους, ἵνα ἡμετέρας ὁσὸν εἰς τὸς αἰῶνας, ὅτι ἀνασπίστος, εἰς τὸς ἀγίους καὶ πίστεως αὐτῶ, εἴτε καὶ ἰσοῦ αἰῶνι, εἴτε καὶ ἐν νεκρῶν, καὶ ἐν σαμασί, ἢ ἐκκλησίας αὐτῶ. ταῦτα γὰρ πάντα ἔπαθε δι' ἡμᾶς. Ὁ ἀληθῶς ἔπαθε, καὶ ὁ δολησθεὶς ὡς ἀληθῶς ἀνίστη ἀπὸ τῶν νεκρῶν τῶν ἀπίστων, ἐπαρχωμένων τῶν ἀνθρώπων πλάσμων, ὁ τσαυρόν, ὁ αὐτὸν τὸ θανάτου, λέγουσιν, ὅτι δοκῶς, ὁ ἔπαθε ἀληθῶς ἀνέστη τὸ ἐκ τῶ πῶθός σαμασί, καὶ τὸ δοληρῶν πέπονθεν, ἀδελφάμενοι τὸ εἰπόντος. ὁ λόγος ὁ σαρκί γενεθῶς, ὁ λύσασθαι τὸ νεκρῶν, καὶ ὅτι τῶν ἡμετέρων ἔπαθε αὐτὸν. Ὁ ἰαν ὑψώθῶς ἀφ' ὃ γῆς, πάντας ἐκλύσασθαι ἡμαυτῶν. ἀπὸ οὗ ὁ λόγος καὶ σαρκί ὡκνησεν. ἡ σοφία γὰρ ἑαυτῆ ὡκνησάμενον οἶον ὁπλόγος, καὶ αὐτῶ νεκρῶν λυθῆναι καὶ τῶν χριστομάχων ἰσοδάλων, ἀνέσσει τῆ τρίτη ἡμέρᾳ ὁ λόγος, ὑψώθῶς αὐτοῦ ἢ σαρκί καὶ τῶν χριστομάχων ἰσοδάλων, ἀνέσσει τῆ τρίτη ἡμέρᾳ. κατὰ τὸν γὰρ τῆ ἐρήμου χαλκοῦ ὄφιν, πάντας ἐκλύσασθαι πρὸς ἑαυτὸν εἰς σωτηρίαν αἰώνιον.

Nec

ἔγωγε ἐκ γινώσκω αὐ-
 τὸν ὡς σωματικὸν γεγενῆσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν
 αἰχμασίαν γινώσκω αὐτὸν διὰ τῶν πειρασμῶν ὅτι ὁ
 πῶς τὸς πῶς, πῶς τὸν ἡλθὲν, ἔφη αὐτοῖς· λάβε-
 τε, λαλαφέσατέ με, καὶ ἴδετε, ὅτι ἐκ εἰμὶ δαι-
 μόνιον ἀσώματον, πνεῦμα γὰρ σάρκα καὶ οὐσία ἐκεί-
 η καὶ ὡς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα καὶ τὸ δωματὶ λέγει.
 φέρε τὸν δάκτυλον σου ὡς ἐς τὸν τύπον τοῦ ἡ-
 λωμ, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλη-
 γή μου, καὶ ἴδεις ἐπίστυλας, ὡς αὐτὸς εἶναι ὁ χριστός.
 διὰ καὶ δωματὸς φησὶν αὐτῷ, ὁ κύριός μου, καὶ ὁ θεός
 μου· ἔσα γὰρ τοῦτο καὶ θανάτου κατεφρόνι-
 σαν, μηδὲν γὰρ ἐπισημαίνω ὑβρεῶν, καὶ πληγῶν, ὅμη-
 ρος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ ὑπὸ δόξαι αὐτὸν αὐτοῖς ὅτι ἀ-
 ληθῶς ἀλλ' ὅ τῷ δοκῆν ἐγινεργεῖται. καὶ σωτέρας γὰρ
 αὐτοῖς, καὶ σωτέρας, ἄλλοις ἡμερῶν ὅλων τὸς ἀρ-
 κῶντα, καὶ ὅτι σὺ τῆ σαρκί, βλεπόντων αὐτῶν,
 ἀνελήφθαι πῶς τὸν ἀρσεύσαντα αὐτὸν· σὺ αὐτῆ
 πύλιν ἰσχυροῦσθαι, μετὰ δόξης καὶ δωματὸς. φασὶ
 γὰρ τὰ λόγια· ὅτι ὁ ἰησοῦς, ὁ ἀναληφθεὶς ἀπ' ὑμῶν
 ὡς τὸν ἄρανον, ὅπως ἐλθόντα, ὅμ τὸν ἔθεά (α-
 δεῖ αὐτὸν πρὸ δόξαι εἰς τὸν ἄρανον, εἰ δὲ ἄνδρ' ὡ
 ματῶ φασὶν ἐρχομένη ὑπὸ σωτέρας τ' αἰώνου,
 πῶς αὐτὸν καὶ ἴδονταί οἱ ἐκκνητέραντες, καὶ ὑπογ-
 νήντες, καὶ ἴδονταί ἐφ' ἐαυτοῖς ἀσωμάτωμα γὰρ ὅτι εἶ-
 ναι, ὅτι χαρακτηριστὸν ἔστιν, ἢ σήμα ζωῆς μορφῆς ἔχον-
 τῶ, ὅτι τὸ ἀπλοῦς φησὶν ὡς. ταῦτα δὲ τῶν αὐτῶ
 ἡμῶν ἀγαπῶν, εἰδὼς ὅτι καὶ ὑμεῖς ὅπως ἔχετε, πῶ
 φιλοῦσα δὲ ὑμῶν ἀπ' τῶν θηρίων τῶν ἀνθρώπων πο-
 μορφῶν, οὗς ὁ μόνον ἀποσρέφεται καὶ, ἀλλὰ καὶ φέ-
 ρει, μόνον δὲ πῶς ἐγγεῖστα ὑπὲρ αὐτῶν ἔαν πῶς
 μετανοήσωσιν. εἰ γὰρ ἔσθαι δοκῆν γινώσκω αὐτὸν
 ἐκείνου, καὶ ἔσθαι δόξαι ἐσαυρώδην καὶ γὰρ ἔσθαι δοκῆν
 ἀδέμα. τί δὲ καὶ ἐμαυτὸν ἐκδοτὸν δέδωκα ἔσθαι θε-
 κῶν, πῶς τῶν, πῶς μάχαυραν, πῶς θηρία; ἀλλ' ὅ
 ἔσθαι δοκῆν, ἀλλὰ τῶ ὄντι πάντα ἔσομαι, ἔσθαι χρι-
 στός, εἰς τὸ συμπάθειν αὐτῶ, αὐτῶ με γινώσκω αὐτῶ
 τῶ· ὅ γὰρ μοι ἔσθαι τὸν δόξαι, ὅν τινες ἀγνοοῦντες,
 ἀρνήσαντο, καὶ σωκοροῦσι τῶ ψεύδαι μάλλον ἢ
 τῶ ἀληθείας, οὗς ἐκ ἐπειθεῖν οἱ πεφνηταί, ὅ δ' ὁ νό-
 μος ἑκαστοῦ, ἀλλ' ὅ ἢ μέχρι νῦν τὸ διαγγέλιον, ἀλλ'
 ὅ δὲ τὰ ἡμέτερα τὰ καὶ αὐτῶ παθήματα, καὶ γὰρ
 πῶς ἡμῶν τὸ αὐτῶ φρονέσι. τί γὰρ ὠφελεί, εἰ ἐμὲ ἐπαι-
 νῶντες, τὸν δὲ κύριόν μου βλασφημῶν, καὶ ὁμολογῶν,
 αὐτῶν σαρκῶν φέρον θεῶν; ὅ δὲ τοῦτο μὴ λέγων
 τελείως αὐτὸν ἀπῆρνηται, ὡν νεκροφῶν.

Nec uerò eum, dum natus essetque crucifi-
 xus, solummodo in corpore fuisse affir-
 mo: sed & post resurrectionem, in carne etiám
 num esse, & scio, atque credo. Etenim cum
 ad eos, qui cum Petro erant, peruenisset: Tan-
 gite me: inquit, contrectate, contemplamini,
 non enim sum genius incorporeus, quum
 Spiritus nec ossa nec carnem habeat, quæ ad-
 modum me habere cernitis. Et ad Thomam:
 Huc age, inquit, digitum colloca in cicatri-
 cem clauorum, & manum huc accomoda
 in latus meum. Quo quidem fides illis sta-
 tim est facta, eum esse Christum: ideo quæ sic
 Thomas erumpit, Dominus meus & Deus
 meus. atque ex hac ipsa fide, non dicam con-
 tumelias omnes, omnisquæ generis tormen-
 ta ac uerbera pro nihilo habuerūt, uerùm &
 mortem ipsam contemnendam esse duxe-
 runt. Enimuero post tantam, tamquæ cla-
 ram uerissimæ suæ, certissimæquæ resurre-
 ctionis demonstrationem: totos præterea
 quadraginta dies cum illis edit, ac bibit: sicquæ
 demum, intuentibus ipsis, cum carne sua as-
 sumptus est ad eum, à quo missus fuerat: cum
 eadem denuo uenturus, in gloria & poten-
 tia. Sic enim reddidère oracula: Hic Iesus
 qui assumptus est à uobis in cælum, sic ue-
 niat quemadmodum uidistis eum proficisci
 in cælum. Jam uerò illorum oratio, qui sine
 corpore eum in fine mundi rediturum affir-
 mant, si uera est: quomodo uidebunt, qui fo-
 derunt eum, uisiquæ plangent de seipsis?
 quum earum rerum, quas sine corpore esse
 dicimus, neque forma ulla sit uisibilis, neque
 figura, neque effigies omnino alicuius ani-
 malis, in quo spectari extrema species po-
 test: simplex enim earum natura, ac pura est.
 Hæc autem uos moneo, fratres, non quod
 ita uos sentire nesciam: sed quia caueri uobis
 ab ijs uelim, qui sub humana forma bellui-
 num gerunt animum. Hos enim non decli-
 nare modo, sed fugere quoque necesse est: so-
 lumquæ orandum pro ijs, si forte ad pœni-
 tentiam aliquando conuertantur. Profectò,
 si opinione Dominus in corpore fuit, opini-
 onequæ crucifixus est: quid est, quò minus
 non me quoque nunc credam opinione uinctum esse?
 quum tamen me ad omne genus
 mortis exposuerim, ad ignem, ad gladium, ad beluas.
 Huiusmodi autem omnia, quæ non
 opinione mihi, sed re ipsa accidunt, in Christo sustineo,
 eandem cum Christo passionem
 experior, Christi uirtute ac robore induor: non enim utique meæ, hæc tantæ sunt uires. Sed
 ignorantia Christi, hæc cuncta pernegant: falsumquæ pro uero tuentur. Non enim eos ad
 ita sentiendū, aut Prophetæ impulerunt, aut lex Mosaica, aut, quæ hactenus prædicatum est,
 Euangeliū, aut omnino cuiusquæ nostrum passionem. nam idem de nobis sentiant necesse
 est: quum meam nec quicquæ passionem quis pbauerit, quæ interī Dominū meū, incarnatū esse
 Deum impiè perneget, hoc autē qui perneget, totum illum abnegat, seque morti adiudicat.

Nomina

noret uinctum Ie. Christi, accepturum esse mercedem martyrum. Philonem, Gaium, atq; Agathopodem, qui me sequuti sunt ad praedicationem Verbi Dei, factique sunt ministri Ie. Christi, bene fecistis, quod non suscepistis ut ministros Christi: & ipsi ualde quidem de uobis Domino gratias agunt, quod omnibus sibi adiumento fuistis. Certe nihil erit, quod in eos contulistis: cuius nominationem Dominus sit habiturus. Ego sane Dominum precor, ut inueniatis in illa die misericordiam. Similem me uobis euafurum spero, Spiritu meo, ac uinculis meis: quorum quia uos non puduit, non pudet faciet uos perfectissima illa spes, Christus Iesus. Preces uestrae ad Ecclesiam Antiochenam pertigerunt: & sane nunc pace fruitur. Inde uinctus ego, omnes uos saluto: indignus, qui inde, omnium enim, qui ibi sunt, infimus sum: sed hoc ipsum me ita conficit, qui Deus uoluit. non enim me hoc ex conscientia recte factorum consequutum uideo, sed ex gratia Dei: quam & precor augeri ab ipso, in meque perfici, ut per preces uestras tandem omnino Deum consequar. Ut igitur opus uestrum, quod bene coepistis, tam in terra quam in caelo absoluitur: decet Ecclesiam uestram, ut in honorem Dei eligat aliquem, qui Dei nomine legationem in Syria obeat, ad congratulandum eis de recuperata pace, pristinaeque corpusculi restituta magnitudine. Ego, quod decere me existimaui, effeci. ut mitterem de nostris aliquem ad uos cum epistola, qui hoc gaudium uobis afferret, & quod illi in re diuina tranquillitatem sint adepti, egoque iam nunc commodissimum portum in Christo inuenerim, per precationes uestras. Si perfecti estis, cogitate perfecta: etenim si uultis bene agere promptus acciparatus est Deus ad suppeditandum uires. Salutatio uos dilectio fratrum uestrorum, qui sunt in Troade: unde scribo haec uobis per Burgum, quem misistis mecum & uos, & Ephesij fratres uestri, qui in omnibus rebus mihi adiumento fuit, quemque uelim omnes imitentur ut exemplar diuini ministri: precorque, ut in omnibus ipsum remuneret gratia Dei. Plurimum salutis mitto, sanctissimo uestro Episcopo Polycarpo, grauissimo Presbyterio, studiosissimis conferuis meis Diaconis, uirumque simul singulis, in nomine Christi Iesu, suoque corpore ac sanguine, passione & resurrectione cum carnali tum spirituali, unitateque Dei ac uestri Gratiam uobis, misericordiam, pacem, patientiamque precor in omnibus, per Christum Iesum. Salutem mitto familijs meorum fratrum, uxoribus, liberis, castissimisque uirginibus, ac uidiuis. Valete mihi, in uirtute Spiritus. Salutatio uos Philo, conferuus meus: qui est mecum.

Salute

μῶν δέσμιον ἴσοθ' χριστῶ, μαρτύρων λήξεται μετ' αὐτοῦ, φίλων καὶ γάμων καὶ ἐγκαθάρσεων, οἱ ἐπινοοῦντες, καὶ ἐπινοοῦντες ἡσυχαστῶν, ὡς ἐπινοοῦντες χριστῶ οἱ καὶ σφόδρα ἐχαριστοῦντες κυρίου ἡμῶν, ὅτι αὐτοὺς ἀνεπαύσατε κατὰ πάντα τῶν ἔργων, οὐδὲν ἡμῶν παραλογισθῆσεται, ὡς εἰς αὐτοὺς ἐποιήσατε. Δὴν ἡμῶν ὁ κύριος ἡμεῶν ἐλεῖται παρα κυρίου, ἣν ἐκέντη ἡμέρα. ἀντίψυχον ἡμῶν ἢ πνεῦμα μου, καὶ τὰ δεσμά μου ἂν οὐκ ἔπειρη φανῆσεται οὐδὲ ἐπιχωριώθητε, διὰ οὐδὲ ἡμῶν ἐπαχλωθήσεται ἢ τελεία ἐλπίς ἰησοῦς ὁ χριστός. αἱ προσευχαί ἡμῶν, ἤγγισαν εἰς πλὴν ἀντιστήσιν ἐκκλησίαν, καὶ εἰρηνεύεται. ὅθεν δεδωμένον, πάντας ἀσπάζομαι. οὐκ ὡς ἀξιοῦν ἐκείνην, ἔχαστα αὐτῶν ὡς κατὰ δέδημα τοῦ θεοῦ καταξιάδην, οὐκ ἐκ σωμαθίσεως ἡμῶν, ἀλλ' ἐκ χάριτος τοῦ θεοῦ, ἡ ἐνχομαι τελείαν μοι δοθῆναι, ἵνα ἡμῶν προσευχαίς ἡμῶν θεοῦ ἡδιστάτω. ὅπως οὖν ἡμῶν ἔργον τελείον γήνηται ἠδὲ τῆς γῆς καὶ οὐρανόθεν, πρέπει εἰς θεοῦ τιμῆν, χρονοποιῆσαι πλὴν ἐκκλησίαν ἡμῶν, θεοπροσβύτιον, εἰς τὸ γεννηθῆναι ἡμῶν ἐν ἐκκλησίᾳ αὐτοῖς, ὅτι εἰρηνεύεται, καὶ ἀποκαταβῶν τῶν ἰδίων μέγεθος, καὶ ἀποκαταβῶν αὐτοῖς τῶν ἰδίων σωμαθίων. ὁ φανῆσται ἡμῶν, τοῦτο δὲ, ὡς τε πῶν τινὰ τῶν μετέφρων μετ' ἐπίσολης, ἵνα σωδοξείσιν πλὴν κατὰ θεοῦ ἀφ' ἑσθ' ἡμῶν ἡμῶν, καὶ ὅτι λιμνὴ ἐν ὄρμῳ τετύχηται χριστοῦ ἑσθ' ἡμῶν προσευχῶν ἡμῶν. τέλει οὖν, τέλει καὶ φρονέτε. θέλουσι γὰρ ἡμῶν ἔμπροσθεν, καὶ ἐτοιμῶς δὴν ὁ θεὸς εἰς τὸ παραχρῆν. ἀσπάζεται ἡμῶν ἢ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν κατὰ δέδημα. ὅθεν καὶ γράφω ἡμῶν ἑσθ' βούργου, ὅπως ἀπέσεται μετ' ἡμῶν ἡμῶν φροσίν τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ὅς κατὰ πάντα με ἀνεπαύσατε καὶ ὅθεν πάντες αὐτῶν ἐμμύωτο, ὅνα ἔμεγαλῆριον θεοῦ εἰρηνοποιῶν. ἀσπάζεται αὐτῶν ἡ χάρις τοῦ κυρίου κατὰ πάντα. ἀσπάζομαι τῶν ἀξιοῦν ἐπίσολον ἡμῶν πνευματικῶν, καὶ τὸ θεοπροσβύτιον, καὶ τοὺς χριστοφόρους εἰρηνοποιῶν τοὺς σωδοξίλους μου, καὶ τοὺς κατὰ εὐδοκίαν κοινῆς πάντας, ἣν ἐνόματι χριστοῦ ἰησοῦ καὶ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ἑσθ' αἱματι, πάθει τε, καὶ ἀσπάζεται σαρκικήν τε καὶ πνευματικήν ἐνότην θεοῦ καὶ ἡμῶν χάρις ἡμῶν, ἐλεῖται, εἰρήνην, ἡσυχαστῶν, διαπαντός ἣν χριστῶ ἀσπάζομαι τοὺς ἄδικους τῶν ἀδελφῶν μου, σὺ γυναιξὶ καὶ τέκνοις καὶ ἀειπαροθροῖς, καὶ τὰς χήρας. ἔξω δέ μοι ἣν δὴ ἡμῶν πνευματικῶν ἀσπάζεται ἡμῶν εὐλογοῦ ὁ σωδοξίλων, ὁ ἡμῶν σὺ μοι.

ἀσπάζομαι τῶν οἰκτρῶν γυναικῶν· ἡ δὲ ἄνθρωποι δὲ ῥα-
δαίσι, καὶ ἀγάπῃ σαρκικῇ τε καὶ πνευ-
ματικῇ· ἀσπάζομαι ἀλλήλους τὸ ποθῆντόν μοι ὀνο-
μα· καὶ δὲ ἀφρονῶν τῶν ἀσύγκριτων, καὶ δὲ τεκνον· ἐν
παντὶ κατ' ὄνομα ἐξῆραδε ἐν χάριτι θεοῦ, καὶ
κρητὸν ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ· πεπληρωμένοι πάντων
ματῶν ἁγίου, καὶ σοφίας θείας καὶ ἱεράς.

Satute impertio Gaviæ domam : quam fun-
dari precor fide, dilectione q̄ carnali ac spiri-
tuali. Alcen quoq̄ saluto, mihi desiderabile
nomen: & Daphnum, hominem incompara-
bilem, liberisq̄ felicissimum : ac, ut breui di-
cam, omnes nominatim. Etiam atque etiam
in gratia Dei, ac Domini nostri Iesu Christi:
pleni Spiritu sancto, & diuina sapientia.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟ-

ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΑΡΧΙ-

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΠΟΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ

πρὸς Πολύκαρπον ἐπίσκοπον σμύρνης. θ.

IGNATII BEATISSI-

MIMARTYRIS ET ARCHIEPI-

SCOPI ANTIOCHENI, EPISTOLA

Ad Polycarpum. 8.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ἐπίσκοπος ἁγιο-
χέας, ὁ καὶ μάρτυς ἰησοῦ χριστοῦ πο-
λυκάρπῳ ἁδισιῶτῳ ἐκκλησίας
σμυρναίων, μᾶλλον ἀποστολῆς ἡ-
μῶν ὑπὸ θεοῦ πατρὸς καὶ ἰησοῦ χρι-
στοῦ, πῆσαι χαίρειν. ἀποδοξολογῶ τῷ θεῷ σε γνώ-
μιον ἡ δρασμῶν ἡμῶν ὡς ὑπὸ πέτρῳ ἀκίνητον, ὑπὲρ
δοξολογῶ καὶ ἐξομῶς τῷ πατρὶ ὡς σε τῷ ἀμείμωτον
ἀνίμῳ, ἐν θεῷ. τῷ ἀκαλῶ σε ἐν χάριτι, ἢ ἐν δέδου-
σαι, πρὸ δὲ ἡμῶν σε, ἐν παντὶ τῷ ἀκα-
λίῳ, ἵνα σώζωνται ἐκ δίκης τὸ πᾶν, ἐν ᾧ ὡς ἐν
ἐπιμελείᾳ σαρκικῇ τε καὶ πνευματικῇ. ἐν ἐνώσει
φρόντι· ἢ δὲ ἁμῶν πάντας βάσαζε, ὡς ἐν
σε ὁ κύριος πάντων ἀνέχου ἐν ἀγάπῃ, ὡς πρὸς ἐν
ποιῆς. πρὸς δὲ ἡμῶν ἀγάρα ἐδὲ ἀδελφείοις· αὐτῶν
πᾶσι πλείονα ἢς ἔχεις. χρηγῶρα, ἀνεύμῳ τῶν
πνεύμα κερτημῶν. τῶν κατὰ ἀνδρα, ἢ ἡμῶν
θεῶν λάλας δεῖ. πάντων τὰς νόσους βάσαζε (ὡς
τέλειος ἀδελφός) ὡς ἐν κύριος πάντων· αὐτὸς
ἐγὼ φησι, τὰς ἀδελφείας ἡμῶν ἔλαβε. καὶ τὰς νό-
σους ἡμῶν ἐβάσασε. ὅπου πλείων ἴσπῳ, πολλὸν
κέρδιον καλλῶ μαθητῶν καὶ φίλων, χάρις σοι ἐκ
ἐσσι· μᾶλλον δὲ τὰς λοιμοτέρων, ἐν πρᾶσιν τῶν
πᾶσι, ὅτι πᾶν τρεῖς, τῶ ἀνδρῶν ἐμπλάσσω θερα
πᾶσιν. ὡς παροφισμούς, ἐμβροχῶς πάντε.

MYRNEAE Ecclesie Episco-
po (uel potius episcopemeno,
Dei Patris, ac Iesu Christi) Poly-
carpo: Ignatius, Antiochiæ Epi-
scopus, ac martyr Iesu Christi, S. P. D.

Cum intellexissem te immotam habere fi-
xamq̄ de Deo sententiam, non secus ac si su-
per petra esset stabilita, non potui sanè non
id mihi summe gloriæ ducere, qui talem et ho-
minem ex sententiâ inuenerim: qua utinam
mihi perfrui gloria in Deo semper liceat. Hor-
tor autem te pro ea gratia qua ornatus es, ut
in cursu atq̄ in cœpto tuo etiam atque etiam
proficere studeas: idemq̄ ut faciât omnes ad-
moneas, ut ad salutis metam perueniât. Tu
locû, carnali spiritualiq̄ industria tuere. Uni-
tatis rationem in primis habeas: hac enim ni-
hil melius est, neque præstantius. Omnes suf-
feras, ut te suffert Dominus. Tolcrare omnes
per dilectione, sicut facis, pergit. Oratio-
nibus uaca perpetuis: intellectum tibi auge-
ri, flagita. Vigili, atque indefesso semper Spi-
ritu permane. Cum singulis loquaris, quæ ad
uitæ morumq̄ sanctam faciant concordiam.
Omnium debilitates patienter feras: perfecti
enim id athletæ officium est, quo modo &

Dominus, nostras infirmitates in se suscepisse, nostrasque imbecillitates sustinuisse le-
gitur. Vbi plus laboris est, ibi plus lucri esse solet. Si dociles ames facilesque discipu-
los, non tanta tibi laus habebitur ac gratia, quanta, si eos moderari ac regere clemen-
tia & mansuetudine possis, qui corrupto sunt, prauoque ingenio. Non quouis em-
plastro, quod uis uulnus curatur. Incendia morborum, leni oleorum affusione mitiga-

In omnia opus est, serpentina prudentia, & columbina simplicitas. Idcirco ex corpore & anima, carneq; & Spiritu constas ut quæ sensibus occurrunt, quantum sentiuntur ipse corrigas: quæ uerò à sensib. remota sunt à Deo petas, ut is tibi patefaciat: quo modo nil tibi deesse possit, quin omni genere donorum cumulatifsimè utaris. ac id eo tempus datur atq; occasio, ut petamus, ut flagitemus. Quantum enim & ad nauigandum feliciter, uentus secundus nauæ conducit, & ad appellendum prosperè, afflictæ nauis portus inferuit: tatum tibi, ad consequendum Deum, fidelis prodest oratio. Sobrietatem cole, ut athleta Dei: cuius propositum sit, immortalitas, ac uita æterna, quam tu credidisti. Opto mihi felicitatem tuæ animæ, etiam in uinculis meis: quæ tu amoris es officio prosequutus. Nil te illorum moueat autoritas, qui in aliena doctrina magnam sibi fidem atq; existimationem conciliant: sed animo inconcusso ac firmo, omnes aduersariorum uerbera acictus, instar durissimæ incudis fortiter excipito. Magni utriusq; gladiatoris est, & cædi, & uincere. In primis autem, omnia nobis sunt æquo animo ferenda grauisissima, quoniam Dei causa nobis ferenda imponantur, qui nos in suum regnum suis numeris pertulit. Sæper adde aliquid ad diligentiam tuam: intende cursum tuum uehementius. Tempus atq; oportunitatem, diligenter explora: in ipso cum te articulo esse uideris ad uictoriam perrumpe. In hac uita, stadium est dimensum: in futura, coronæ posite. Expecta filium Dei, qui quum nullo tempore fit comprehensus, certo tamen aduentus sui tempore est expectandus: quiq; quum natura sit inuisibilis, uisibilis tamè factus est in carne humana: & quum, ut incorporea natura, tactus expers esset, propter nos attingi palpariq; in corpore uoluit: & qui pati nequiuerat (utpote Deus,) nostra causa passus est, ut homo, profususque naturam nostram suscepit. Viduæ ne negligantur: sed tu illorum primus post Deum curam rationemque suscipias. Sine tua uoluntate nihil geratur: neque tu uerò (ut solitus es) inconsulto Deo quicquam agendum statuas. Costanter Conciones frequentèrque habeas: in quibus singulorum præsentiam, singulos nominando requiras. In seruos, seruasue fastu nullo aut superbia utere: neque tamen ipsi extollantur propterea, sed præstantiorem libertatem, quæ à Deo tribuitur, humiliter sectentur: neque quærant à seruitute Dei liberari, ut in tyrannidem cupiditatis incidant. Malas artes fugito: imò uerò nihil omnino tibi cum huiusmodi rei sit. Sorores meas hortare, ut ament Dominum, suisque maritis animo & corpore sint contentæ. Pari uerò ratione, meis fratribus, præcipias in nomine Iesu Christi, ut diligant suas uxores, ut diligit Dominus suam Ecclesiam. Si quis castitatem, in honorem carnis Domini, possit conseruare: is se à gloriatione abstineat, aut fructum perdiderit.

Qui

φρόνιμοι γίνεσθε, ὡς ὁ ὄφις, ὃν πᾶσι καὶ ἀκέραιον ὡς ἄσπετος, ὡς ἡ περιστερά. ἡ δὲ ἐκφυγίς ἐσθλαματῶν ἐστίν, ἡρεμῆς καὶ πνύματιος, ἵνα τὰ φαινόμενά σοι, εἰς πρόσωπον ἐπαυροῦσῃ: τὰ δὲ ἄορατα, αἰτήσῃ, ἵνα σοι φανερωθῶν. ἵνα μηδὲν σοι λάτῃ, καὶ πᾶν τὸς χαρίσματῶν περιουσίας. ὁ καιρὸς ἀπαυτῆσαι, ἀρχεδα. ὡς περὶ γὰρ κυβερνήτη ἀνεμῶν συμβάλλεται, καὶ ὡς νηχεμαζοῦντες λιμῶν ἀδίδεται εἰς σωτηρίαν. ὄντα καὶ σοὶ ἡ δὴ πῶς τῶ ἐπιτυχῆν θεοῦ. νῆφε, ὡς θεοῦ ἀβλήτης. ὅτι ἡ δὲ λημα, ἀφθαρσία καὶ ζωὴ αἰώνιος, περὶ ἧς καὶ σὺ πίπτεσαι. κατὰ πάντα σοῦ ἀντήφυχθῆν ἔγω, καὶ τὰ δεισμά μου, ἀ γνάπηςτας. οἱ δοκῶντες ἀξίους εἶναι, καὶ ἕτεροδιδασκαλοῦντες, μή σε καταπλοσῆτωσαν. εἴδι δὲ ἐδραῖον, ὡς ἀκμων τυπῶ μνη. μεγάλου ἐστὶν ἀδλητοῦ, ἀρεδα καὶ νικη. μάλιστὰ δὲ ἐνεκεν θεῶ πάντα ὑπερμένει ἡμᾶς δὲ, ἵνα καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ἀλαμῆν εἰς τὴν βασιλείαν. πλεον πρόσθε, τῆ προσωδῆ, οὐ εἰ σωτονῶτερον δραμέ. τοὺς καιροὺς καταμαύθαι. ὡς γιτῶθα εἰ νίκησον. ὡδ γὰρ ἐστὶ τὸ σιεδιον. ἐκεί δὲ εἰ εἰφρανοι. προσδὸκα χριστὸν τῶν ἡμῶν τοῦ θεοῦ, ἡμῶν ἡμεῶν, ὡς ἡρόν. ἡμῶν ἡμῶν τῆ φύσει, ἡρατῆρ ὡς σαρκί. ἡμῶν ἀφλαφρητοῦ καὶ ἀναφῆ (ὡς ἀσώματων) δὲ ἡμᾶς δὲ ἀπῶν ἡμῶν φηλαφρητῆρ ὡς σώματι ἡμῶν ἀπαθῆ (ὡς θεῶν) δὲ ἡμᾶς δὲ παθητῆρ ὡς ἀδρωπομ. ἡμῶν κατὰ πάντα τῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν. ἀε γῆραι, μὴ ἀμελεῖδωσαν. μετὰ ἡμῶν κνριον, σὺ αὐτῶν φροντισῆς ἔσο. μηδὲν αὐδὲ φη γῆραι μῆς σου γινέδω, μὴ δὲ σὺ αὐδὲ θεοῦ γῆραι τι πῆρασε. ὡς περὶ ὡδὲ πρῶτῆς. ὡς ἀδα: πικνέτερον σωμαγωγῆ γινέδωσαν. ὡς ὀνοματῶ πάντας ζῆται δούλους καὶ δάλας μὴ ὑπερφῶναι. ἀλλὰ μὴ αὐτοὶ φυσιοῦδωσαν, ἵνα κρείττονθῶν ἐλδθρίας τίχῃσι παρὰ θεοῦ. μὴ ἀρεδωσαν ἀπὸ τοῦ κνρίου ἐλδθροῦδαι, ἵνα μὴ δούλοι ἐνρεδῶσιν ἐπιθυμίας. τὰς κατοχίας φῶγε. μάλλον δὲ περὶ τούτων ὀμιλίαν μὴ ποιού. τὰς ὀδελφῶς μου προσλάλει, ἀγαπᾶν ἡμῶν κνριον, καὶ τοῖς συμβίοις ἀρκῆδαι, σαρκί καὶ πνύματι. ὁμοίως καὶ τοῖς ἀδελφοῖς μου παραγγελλε ὡς ὀνοματι ἡσοῦ χριστοῦ, ἀγαπᾶν τὰς συμβίους, ὡς ὁ κνριος τὴν ἐκκλησίαν, εἰ τις δύναται ὡς ἀγνῶα μῆναι, εἰς τιμῶν φη σαρκὸς τοῦ κνρίου, ὡς ἀκαυχῆσαι μῆναι. εἰ καὶ καυχῆσθαι, ἀπῶαίτο.

πρὸς τοὺς γαμοῦσι καὶ ταῖς γαμοῦσαις,
 κατὰ γνώμης τοῦ ὑποστόχου τῶν φωνῶν ποιήσ-
 θαι· ἵνα ὁ γάμος ἢ κατὰ κύριον, ἢ μὴ κατὰ ἐπι-
 θυμίαν. πάντας αὖτις τιμῶν θεοῦ γινέσθω. ἕξ ἐπισ-
 τῶν πρὸς ἕχεται· ἵνα ἢ ὁ θεὸς ἡμῶν. ἀντίφυχον
 ἔγωγε, τῶν ὑποτασσόμενων ἐπιστῶν πρὸς βυ-
 τρίας, ἰσχυροῖς μετ' αὐτῶν μοι τὸ μέγεθος γένοιτο
 ἔχειν παρὰ θεῷ. συγκοπιᾶτε ἀλλήλοις, σωμαθλάτε,
 σὺν τῷ ἔργῳ, συμπαύετε, συγκαταμίθετε, συναγάγετε
 διὰ τὸ θεῷ οἰκονόμοι, ἢ παρὰ θεῷ, ἢ ὑπὸ κρείττω ἀφ' ἑ-
 καστοῦ, ὡς στρατὸν ἔχει, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ὀφθαλμῶν κομίσ-
 θη, μὴ τις ἡμῶν, ἰσχυροῦς ἢ τὸ ἔκτισμα ἡμῶν,
 μενετα ὡς ὄπλα ἢ ὡς ἰσχυροί, ὡς περιεκεφαλῶν. ἢ ἄ-
 γάπη, ὡς δόρυ· ἢ ὑπομονή, ὡς περὶ σπῆλαια. πᾶ-
 ρα δὲ πολυμῶν ἡμῶν, τὰ ἔργα ἡμῶν ἵνα τὰ ἀδ-
 ῶν ἡμῶν ἀξία θεοῦ κομίσθητε. μακροθυμεῖτε
 αὐτῶν μετ' ἀλλήλων, ὅτι πρὸς τῆς καὶ τοῦ θεοῦ μετ' ἡ-
 μῶν. ἰσχυροῦς ἡμῶν ἰσχυροῦς πάντων. ἐπειδὴ ἢ ἐκκλη-
 σία ἢ ἢ ἐκκλησία ἐκκλησία ἐκκλησία, ὡς ἐκκλησία
 ἡμῶν, ἢ ἐκκλησία ἡμῶν· καὶ γὰρ οὐδὲν ἡμῶν
 ἔγωγε ἐκκλησία ἐκκλησία θεοῦ, ἐκκλησία τοῦ
 πατρὸς, θεοῦ ὑποστόχου, εἰς τὸ εὐρεθῆναι μετ' ἡμῶν
 τῆς ἡμῶν μακροθυμίας. πρὸς τῆς, πολυμῶν πρὸς θεο-
 μακαριστότατε, συμβούλιον ἀγαγεῖν θεοπρε-
 πῆτον, καὶ χειροτονήσασαι, εἴτινα ἀγαγεῖν τὸν λίαν ἑ-
 χεται καὶ ἀκονοῦ, ὃς διωθήσεται θεοῦ ἰσχυροῦ καλεῖ-
 θηαι τούτου κατὰ ξιῶσαι πορδύθῆναι εἰς συρίαν,
 ἵνα πορδύθῆς εἰς συρίαν, διαξῶν ἡμῶν τῶν ἀκ-
 ονη ἀγαγεῖν, εἰς δόξαν θεοῦ. ὁ χριστιανὸς, ἐξουσίαν
 αὐτοῦ οὐκ ἔχει· ἀλλὰ θεῷ χολαζῆς. τοῦτο τὸ ἔρ-
 γον, θεοῦ δὲ καὶ ἡμῶν, ὅτι ἂν αὐτῶν ἀγαγεῖν ἡμῶν.
 πρὸς τῆς γὰρ τῆς ἡμῶν, ὅτι ἐτοιμοὶ εἰς εὐπορί-
 αν, θεῷ ἀνέκασαν. εἰδὼς ἡμῶν τὸ σῶντομον τὸ ἀ-
 λυθῆσαι, δὲ ὀλίγων ἡμῶν γραμμῶν παρὰ κἀλε-
 σαι, ἐπειδὴ πᾶσαι ταῖς ἐκκλησίαις ἐκκλησία
 ἡμῶν γράφει, ἢ τὸ βλαφῆναι πλεῖν μετ' ἡμῶν τρωάδου
 εἰς νεάπολιν, ὡς τὸ θεῷ θέλημα πρὸς τῶν. γρά-
 φεις σὺ ταῖς ἐμπροσθεν ἐκκλησίαις, ὡς θεοῦ
 γνώμην κεκτημένης, εἰς τὸ καὶ αὐτοὺς πᾶσι
 ποιῆσαι, οἱ μὲν διωκόμενοι, περὶ τῶν πρὸς ἡμῶν,
 οἱ δὲ ὑποστόχου ἐκκλησίαι ὑπὸ σοῦ πεμπομένων·
 ἵνα διασταθῆτε ἐν αἰωνίῳ ἔργῳ, ὡς ἀξίον ἡμῶν, ἀ-
 σπῆσαι πάντας ἐκκλησίαις καὶ τῶν τοῦ ἐ-
 πιτροπῆτος σὺ ὅλων ἕξ ὀκτώ αὐτῶν ἢ τῶν τέκνων.

Qui uerò sponsalia contrahunt, approbante
 Episcopo coniugium faciant: ut secundum
 Dominum fiant nuptiæ, non secundum cupi-
 ditatem. Omnia enim ad honoré Dei debent
 fieri. Rationem habete Episcopi: ut Deus ha-
 beat uestri. Talem meæ salutem animæ opto,
 qualis est eorum, qui Episcopo obtemperât,
 Presbyterio, & Diaconis: eandemq; fortem
 mihi cum illis uolo apud Deum obtingere.
 Pariter laborate, pariter certate, pariter cur-
 rite, pariter tolerate, pariter dormite, pariter
 fuggite: ut œconomi, ut intimi, ut ministri dei
 Huic placere, ad huius uos nutum compo-
 nere studete, cuius auctoramento militatis, cu-
 ius stipendio meretis. Nemo se uestrum to-
 tum excuti, aut spoliari patiatur: ad baptis-
 mi sui memoriam, uelut ad arma, cõfugiat: fidẽ,
 tanquam galeam arripiat: amorem, ceu hastã,
 capiat: tolerantiam, ut panopliam, usurpet.
 Militarem autem uirtutem: uestris operibus
 declarate: ut diuino certamine digna munera
 reportetis. Lõganimitate erga uos inuicem,
 mansuetudineq; utimini: & Deus erit uobiscũ.
 Vtinam ego uobis perpetuò gaudeam. Post-
 eãquam Ecclesia, quæ Antiochiæ in Syria est,
 uestris (quemadmodum mihi nuntiatum est,
 precibus, habere pacem occipit, sanè perquã
 magna sum sollicitudina, curaq; leuatus mo-
 doq; id nunc unicum specto, ut, deprecanti-
 bus pro me uobis, patiedo afflictionẽ, Deum
 cõsequar, reddarq; indies eruditior ac melior
 Iesu Christi discipulus. Te uerò, beatissimẽ Po-
 lycarpe, decet, ut sanctum habeas Conuentũ,
 cuius consilio atq; suffragijs eligatur, qui cha-
 ritatis apud uos officijq; studiosissimus ha-
 beatur, possitq; iure Legatus Dei appellari:
 huic id muneris iniungatur, ut iter suscipiat
 in Syriam, ubi, in honorem Dei, uestram dile-
 ctionem, ac promptitudinem animi exponat
 ac declaret. Christianus, sui ipse potestatem
 non habeat: sed uacare debet rebus, ac nego-
 tijs Dei: hoc uerò, negotium Dei est: quare, si
 hunc diligitis, & uestrum esse debet. Confido
 autẽ gratiæ Dei, quòd omnino ad beneficentiam
 (præsertim quæ Dei nomine suscipiatur)
 futuri sitis paratissimi. Pluribus hoc per lite-

ras uos hortari, nolo: noui enim uos quàm amare ueritatis simplicitatem, breuitatemq;
 soleatis. Ego autem, quoniam, ut Dei mihi uoluntas imperat, propter subitam meam
 nauigationem ex Troade Neapolim, omnibus ipse Ecclesijs scribere haud potui, te ro-
 go, ut cum primarijs Ecclesijs, quæ in diuina doctrina magis profecerunt, agas per lite-
 ras, ut eadem, quæ ego uos hortatus sum, faciant. facere autem poterunt, aut mittendo
 proprios legatos, aut per literas, quas uestra legatio perferat. Hoc si feceritis, facti
 præclarissimi immortalem gloriam consequemini. Liceat mihi quæso, omnibus fa-
 lutem uobis nominatim ascribere, atque uxori Epitropi, totiq; eius familiae, ac liberis.

Attalum salutem, mihi charissimum. Qui munus proficiscendi in Syriam consequetur, huic salutem plurimam dico, precorq; huic, simul & Polycarpo, qui mittet eum, ut omni tempore, atq; in eternum diuina gratia perfruantur. Etiam atq; etiã uos ualere opto, in Domino nostro Ie. Christo: in quo permanete uos per diuinam, atque episcopalem concordia. Alcen, mihi desiderabile nomen, plurimum saluto. Gratia uobiscum: Amen.
Valet in Domino.

ἀσπάζομαι ἄλλων τῶν ἀγαπητῶν μου. ἀσπάζομαι τὴν μέλλοντα καταβῆναι εἰς συρίαν πορεύεσθαι. ἔσαι ἢ χάρις μετ' αὐτοῦ διαπαντός, καὶ τοῦ πρῶτον αὐτῶν πολυκαρπῶν, ἐξῆδδα ὑμᾶς δευτεροντος γι' δεῖν ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ διχοματεῖν ἡμεμετατε γι' ἐξοστῆ θεοῦ, καὶ ἀδιστηπῆ. ἀσπάζομαι ἀλλήν, τὸ ποθητόν μοι ὄνομα. ἢ χάρις μεθ' ἡμῶν ἀμιμή. ἐξῆω δε γι' κυρίῳ.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΦΟΔΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ πρὸς Ἀντιοχείας. Θ.

BEATI IGNATII MARTYRIS, ET ARCHIEPISCOPI ANTIOCHENSIS, EPISTOLA ad Antiochanos. 9.

MISERICORDIAM à Deo consequuta, electaq; in Christo Ecclesiae Antiochanae in Syria, quae prima est cognomen Christianorum adeptae: Ignatius in Deo patre, & Domino Ie. Christo S. D.

Leuiora mihi tolerabilioraque mea uincula effecit Dominus, posteaquam pacem habere uos, in omniq; cum spirituali, tum carnali uitam agere concordia. Hortor igitur ego uos uinctus in Domino, ut uocatione uestra, qua uocati estis, dignè ambuletis: uitetisq; omnes Diaboli irrepentes haereses, quae ad decipiendos eos perdendosq; fabricantur, qui ab illo persuaderi sibi atque imponi patientur: in illud autem incumbatis, qui Apostolorum doctrinae, Legi, atque Prophetis fidem habeatis. Omnes Iudaeorum, Gentiumq; opinioniones falsas eijcite: ac neque multitudinem deorum introducite, neq; ut unum esse deum statuatis, diuinam in Christo naturam pernegate. Idem enim ille fidelis Dei seruus, Moses, qui dixerat, Dominus Deus tuus, Dominus unus est: quo unum esse deum ac solum praedicauerat: idem, inquam, Moses, mox tamen alio loco Dominum quoque nostrum confitetur, Dominus (inquiens,) pluit à Domino, super Sodoma & Gomorra, igne atque sulphure. Item alibi: Et dixit Dominus, Faciamus hominem ad imaginem nostri: fecitque Deus hominem, ad similitudinem (inquam) Dei fecit

IGNATIOΣ, ὁ καὶ θεοφόρος, ἐκκλησία ἡλεμμένη ὑποθεοῦ, ἐκκλησία ἡλεμμένη ἡσυχίου, παροικουσι γι' συρία, καὶ πρῶτα χριστοῦ ἑωυμῆσαν λαβουσα, τῆ γι' ἀντιοχεια, γι' δεῖν πατρὶ καὶ κυρίῳ ἰησοῦ χριστῷ χαίρειν. ἐλαφροί μοι καὶ κοῦφα τὰ δεσμά ὁ κύριος ἔπεισέν με, μαδόντα ἐρηθισαί ὑμᾶς, καὶ γι' πάσαι ἀνομίας σαρκικῆς καὶ πνευματικῆς διάγειν. παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δεσμιός γι' κυρίῳ, ἀξίως περιπατεῖσαι ἐκκλησίας ἡς ἐκλήθητε, φυλατῆμενοι τὰς εἰρημισίας ἀρεσίας τοῦ ποιητοῦ, ἐπὶ ἀπάτη καὶ ἀπαλαί τῶν πειθομένων αὐτῶν. πρὸς ἑαυτὸν δὲ, ἵνα τῆ τῶν ἀρεσιολῶν διδασχῆ, καὶ νόμου, καὶ προφητῶν πισθῶμεν. πᾶσαν ἰσθ' αἰνέειν ἢ ἐλλογιέμεν ἀρεθῆσαι πλουτέων καὶ μὴ τε πλῆθος θεῶν ἐπεισάγειν, μὴ τε τῶν χριστῶν ἀφῆσθαι πρὸς φάσει τῶ ἐνὸς θεοῦ. μωσῆς τε γὰρ ὁ ποιητὸς δευτεροντος τῶ θεοῦ, ἐπὶ ὧν, κύριος ὁ θεὸς σου κύριός ἐστι. καὶ τῶ ἑνα καὶ μόνου κυρίου θεοῦ ἀμολόγησεν διδασχῆ καὶ τῶν κύριων ἡμῶν, λεγῶν, κύριός ἐστι βρεξεν ὑπὸ σόδομα καὶ γομορρα παρὰ κυρίου, τῶν καὶ θεῶν. καὶ πάλιν ἐπὶ τῶ θεοῦ, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέρου, καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τῶν ἀνθρώπων, κατ' εἰκόνα θεοῦ

ἐπιπέσειν αὐτόν. καὶ τὰ ἕξαι. καὶ ὅτι γινώσκεται
 αὐθροασθῶ, φησὶν· προφήτην ὑμῶν ἀναστήσει κν-
 ρῖον ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, ὡς ἐμεῖ. οἱ δὲ προ-
 φῆται ἐπόντες, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ θεοῦ· ἐγὼ
 θεὸς προφῆτῶν, καὶ ἐγὼ μετὰ ταῦτα, καὶ πληρῆ-
 μεῖ ὁκῆσι θεός· περὶ τοῦ πατρὸς τῶν ὄλων λέ-
 γουσι, καὶ πρὸς τοῦ κυρίου ὑμῶν ἰησοῦ χριστοῦ· ἡ-
 ἄς, φησὶν, ἐδόθη ἡμῖν, οὐ ἂν ἀρχὴ ἐπι τοῦ ὁμοῦ αὐ-
 τοῦ ἐσμὲν αὐθροασθῶ, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ
 μεγάλου βουλῆς ἀγγελῶν, δαυμασῶς, σύμβου-
 λῶν, θεός, ἰσχυρός, ἰθουσιασῆς. καὶ πρὸς τῆς ἐ-
 κκλησιαστικῆς αὐτοῦ· ἰδοὺ ἡ παρεβῆν ἡ γῆ γα-
 ρεὶ λήφεται, καὶ τέξεται, ἡ γῆ, καὶ καλέσουσι τὰ
 ὄνομα αὐτοῦ ἑμμανουήλ. καὶ πρὸς τῶν πᾶθους· ἵς
 πρὸς τῶν ἐπι σφαγῶν ἡ γῆ, ἡ ὡς ἀνὴρος γίνου-
 σι καὶ κέρατος αὐτοῦ, ἀφῶν ἡ ὡς ἀνὴρος ἀκα-
 κῶν ἀγῶνιστῶν τῶν θύεσσιν, οἱ τε εὐαγγελισαί, ἐ-
 πόντες ἡρῆνα πατέρα μόνον ἀληθινὸν θεόν, καὶ
 τὰ κατὰ τῶν κύριον ἡμῶν ὄν παρελιπον, ἀλλ' ἐ-
 γράψαν· ἡ ἀρχὴ ἡ ὡς λόγῶν, καὶ ὡς λόγῶν ἡ
 πρὸς τῶν θεόν, καὶ θεὸς ἡ ὡς λόγῶν. οὗτῶν ἡ ἡ
 ἀρχὴ πρὸς τῶν θεόν, πάντα δ' αὐτῶν ἐγενήτο, καὶ
 χριστοῖς αὐτοῦ ἐγενήτο ὄν δὲ ἡ ὡς γενόνε. καὶ πρὸς τῶν
 κληρονομίας· ὡς λόγῶν, φησὶ, σὰρξ ἐγενήτο, καὶ
 ἐκλήρωσεν ἡ ἡμῖν. καὶ βίβλῶν γενεσεως ἰησοῦ
 χριστοῦ, ἡ δὲ βίβλῶν, ἡ δὲ ἀβραάμ. οἱ δὲ ἀπόστολοι, ἐ-
 πόντες ὅτι θεὸς ἐστὶν θεὸς, ἐπομ οἱ αὐτοῖ, ὅτι ἐστὶν ἡ ἡ
 σίτης θεὸς καὶ ἀνθρώπων. καὶ τῶν γινώσκων ἡ
 καὶ τῶν πᾶθῶν, ἐκ ἐπι κληρονομίας, τί γὰρ φησὶν; ἀ-
 θεοπῶν ἡ ἡσῶς χριστοῦ, ὁ δὲ οὐκ ἐκ αὐτοῦ ὑπερ τῶν
 κῶσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας. πᾶς οὐκ ὄν τις ἐστὶν καὶ
 μόνον καταγγέλλει θεόν, ἐπ' ἀναίρεσις τῶν χρι-
 στῶν θεότητῶν, ἐστὶν διὰ βολῶν, καὶ ἐχθρὸς πᾶσις δι-
 καιοσῶν. δ, τε ὁ μολογῶν χριστοῦ ὄν τῶ ποιήσαν-
 τῶν τῶν κόσμου ἡ γῆ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν τινὸς ἐγνώσου,
 πᾶς ὄν ἐκ ἡμεῶν ὄνομα καὶ οἱ προφῆται· οὗτῶν
 ἡ γῆ τῶν δὲ αὐτῶ τῶν δὲ βόλου, δ, τε τῶν γινώσκων
 πᾶσις παρατῶ μὲν, καὶ τῶν σαυροῦ ἐπαι κληρο-
 μῶν, δ' ὄν δι' ἐδέμα· οὗτος δὲ αὐτῶν ἡ
 σῶς, δ, τε φίλων ἀνθρώπων λέγων τῶν χριστοῦ, ἐπὶ πα-
 τῶς δὲ, ἡ τῶν πᾶθῶν, ἐκ ὑπὸ θεῶ πεποιθῶς,
 ἀλλ' ὑπὸ ἀνθρώπων, δὲ καὶ ἀκαρπῶς δὲ, παραπλη-
 σίως τῶν ἀχρημονείκων, ταῦτα γράφω ὑμῖν, ὡς τῶν χρι-
 στῶν νεολαία ὄσω εἰδῶς ὑμῶν τῶν τοιῶν φρόνημα,
 ἀλλὰ πᾶσις κληρονομῶν ὑμῶν ὡς πατῆρ τὰ ἐκ
 τῶν τῶν κλη. βλέπετε οὐκ τῶν κληρονομῶν ἐργάτας,

fecit hominem: & quæ ibi sequuntur. Ac quoddam
 in carnem uenturū intelligeret, sic quodam
 loco effatus est: Prophetam uobis excitabit
 Dominus ex fratribus uestris, quemadmodū
 me. Prophetæ autem, quando in persona Dei
 dicunt: Ego deus sum ab initio, ac postea sem-
 piternis temporibus, neque præter me ullus
 est Deus: id de patre eos uniuersorum dicere,
 par est intelligamus. illa uerò, quæ sequuntur,
 de Domino nostro Iesu Christo sunt accipiē-
 da: Filius, inquit, datus est nobis, qui sublimè
 imperium suis humeris torquet, qui uocabi-
 tur Magni consilij legatus. Mirabilis, Consilia-
 rius, Deus, Fortis, Dominator. Ac de incarna-
 tione eius: Ecce concipiet uirgo, & pariet fil-
 lium, quem nominabunt Emmanuel. De pas-
 sione autè: Ad necem, ut ouis, deductus est:
 utq; agnus coram suo tonsore, uoce haud re-
 pugnavit: aut ueluti hædus placidus, ad e-
 dem pertractus est. Euāgelistæ quoq; quæ
 unum Patrem, solumq; uerū deum perhibēt:
 non tamè, quæ de natura ac conditione Do-
 mini nostri dici oportuit, ullo modo præter-
 miserunt. sic enim suis scriptis reliquerunt: In
 principio erat Verbum, & Verbum erat apud
 Deum, ac Verbum erat Deus: hoc Verbum, in-
 quam initio erat apud Deum, per idq; omnia
 sunt creata, neq; sine eo, earum rerū quæ exi-
 stunt, factum est quicquā. Et, quod ad assump-
 tionem humanæ naturæ pertinet: Verbum,
 inquit, caro factum est, & habitauit in nobis.
 quorsum & illud pertinet: Liber generationis
 Iesu Christi, filij Dauid, filij Abrahæ. Nec
 non iidem Apostoli, qui unum Deum effusa
 feruerunt: interim et Mediatorem quoq; unū
 Dei ac hominum docuerunt: enim uerò nec
 incarnationis, nec passionis eos puduit: dum
 Christū Iesum hominē appellat qui semetipse
 pro mundi uita saluteq; exposuerit. Ex quib.
 omnibus illud fit manifestū, & quoddam qui unū
 ac solū esse deū ita annūtiat, ut tollatur Chri-
 sti diuina natura, homo sit diabolicus, hostisq;
 omnis iustitiæ: & qui Christū non mundi opi-
 ficem esse filiū, sed alterius cuiusdā ignoti, quē
 nō Lex atque Prophetæ predicauerint, affir-
 met, instrumentum habeatur Diaboli: & qui
 neget Christo humanam assumptam naturā,
 quæq; crucis pudeat, ob quā ego uinctus sum,

manifestè sit Antichristus: et qui nudū deniq; hominem esse Christū doceat, execrationi sit
 Prophetæ obnoxius, qui in Deo, nō in homine iussit fiduciam ponere, planeq; icuius sit
 actanquam tamarisce, sterilis. Hæc autem uobis, ὁ oleagina Christi pubes tenerrima, quæ,
 Parua sub ingenti Christi se subijcit umbra:
 Non ideo scribo, quoddam quicquam sciam uos sentire eiusmodi, sed quoddam in tempore-
 uos monere, ut pater suos libros, cupiam. Diligenter ergo uobis ab ijs operarijs pro-
 uidete, qui præter ordinationem sese uocationemque ingerunt, non aliam ob causam

quàm ut hostili animo crucem Christi deleant: quibus pro præmio, exitium, pro gloria, ignominia ac dedecus parabitur. Pro- uideate uobis à rabidis canibus, sinuosis ser- pentibus, amantibus munera diaconibus, atpidibus, basiliscis, scorpis: quorum inge- nia thoum, uulpium, hominesq; imitantium sunt simiarum similia. Pauli ac Petri, facti estis discipuli: hi quòd apud uos cœposue- runt, etiam atque etiam ne amittatis, uideate. Memoria tenete beatissimum pastorem ue- strum Euodium, qui primus apud nos Eccle- siæ gubernacula è manu Apostolorum acce- pit. Ne nos nostri parètis pudeat. haud enim Spurij sumus, sed liberi. Qualis apud uos fue- rim, puto uos non nescire. cæterum quæ præ- sente à me dicta sunt, eadem ab absente uo- bis per literas significari animaduertite: Si quis Dominum Iesum non diligit, anathe- ma sit. Istis imitatores mei: quod si feceritis, non dubito quin animarum uestrarum talis quoque futura sit conditio, qualis erit mea, cum ad Dominum Iesum commigraue- ro. Vinculorum meorum ne uos capiat ob- bliuio, Presbyteri, pascite gregem, qui apud uos est, donec designauerit Deus, qui uestræ sit Ecclesiæ aditurus gubernationem: ego enim nunc uenire ad Christum contendo. Diaconi, suæ habita ratione dignitatis, etiam aque etiam diligentiam adhibeant, ut uitam innocenter, inculpateq; pro exemplo Chri- sti, transigant. Laici, Presbyteris & Diaconis obtemperant. Virgines, cui se conse- crauerint, considerent. Mariti, in amore ha- beant suas coniuges: meminerintque uni unam, non plures esse olim in Creatione desponsatas. Vxores, suos uiros tali tantoq; honore ac reuerentia habeant, ut & colant eos tanquam carnem propriam, & neque appellare eos suo nomine audeant: tam au- tem sint pudicæ ac temperantes, ut præter coniuges suos, quib. ex uoluntate Dei copulatae sunt, quasi nullos esse uiros existi- ment. Parentes, date operam, ut quibus di- sciplinis uestros liberos instituere uoletis, ut hæc sanctè illis & Christiànè tradantur. Li- beri, honorate parentes, ut uobis bene sit. Domini, ne superbum ac petulans imperium seruis uestris adiungite: sed patientem Hio- bum imitami. sic enim ille de se testatur: Si respui iudiciu serui mei, & ancillæ meæ, inliti- gando eos mecum, Quid enim facerem, Deo confurgente ad iudicium? & quid ei respon- derem animaduersuro? & quæ ibi sequuntur, nostis. Serui, in re nulla ad iram prouo- cate uestros dominos, ne uobis ipsi immedicabilium dolorum causæ & autores fiat. Otiosus, uictu fruatur nemo: ne uagus, ne libidinosus, spectatum scorta circumeat. Ebrietas uerò, iracundia, inuidia, conuitia, rixæ blasphemia, hæc omnia apud uos ne no- minentur quidem. Viduæ à delictijs abstineant, ne per lasciuiam Sermonem aspernentur.

Caesari

τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σωροῦ τοῦ χριστοῦ, ὡς τὸ πῦρ ἀπώλεται, ὡς, ἢ δόξα γὰρ τῆ ἀσχυρῆ αὐτῶν, βλέπετε τοὺς γίνεοις, τοὺς ἄφεις τοὺς συροί- νους, τὰ φιλόδοξα δρακόντια, τὰς ἀπίστας, τοὺς βασιλισκοὺς, τοὺς σκορπίους, οὐ γὰρ ἄ- σιδες, ἀλωποί, ἀδρασιώμοιμοι πιδθησι, πάλ- λου καὶ πείρου γεγόνατε μαθηταί. μὴ ἀπὸ λέ- σσητε τὴν παραθήκην. μνημονόσατε ἐνοσίχο- τοῦ ἀξιομακερείου ποιμῆντοῦ ὑμῶν, ὃς πρῶτοθ- γήχει ἐλθὼν πρὸ τῶν ἀρσάλων τῶν ἡμετέρων πω- σασίαν, μὴ κατασχυμώωλι τὴν πατέρα, γυνώ- μεθα γνήσιοι παῖδες, ἀλλὰ μὴ νόδοι. ἴδιστα ὅπως σωανερὰ φλω μεθ' ὑμῶν, ὡς οὐκ ἔχον ἔλεγον ἡ- μῖν, τὰ ἅτα καὶ ἅπῶν ἡρώδω. εἴ τις οὐ φιλῆ τὴν κύριον ἰησοῦν, ἔσα ἀνάθεμα. μιμηταί μου γίνε- θε, ἀντίψυχον ὑμῶν γινώμιω, ὅτι ἀπὸ ἰησοῦ ἀπὸ- τήνω. μνημονέετε μου τῶν δεσμῶν. ὃι προσβύ- τφοι, ποιμαίνατε τὸ γῆ ὑμῶν πόμινιον, ἕως ἀνα- δέξῃ ὁ θεὸς τὴν μέλλοντα ἀρχὴν ὑμῶν. ἔγω γὰρ ἡ- δὴ ἀπέουλομα ἵνα χριστὸν κερδήσω. ὃι δὴ ἀκο- νοι γινώσκετασαν, ἵου εἰσὶν ἀξιομακετοῦ, καὶ ἀπογλαζέτωσαν ἀμειπτοι εἶναι, ἵνα ὡσι μιμη- ται χριστοῦ. ὁ λαὸς, ἴποταστέδω τοῖς τρισβυτέ- ροις καὶ τοῖς διακόνοις. αἱ παρεθνοί, γινώσκετα- σαν τίνι καθέρωσαν ἑαυτάς. ὃι ἀφεις, σεργε- τασαν τὰς ὁμοζύγους. μνημονέουσις ὅτι μία ἐ- νί, ὃν παλαὶ ἐνὶ ἐδόθησαν γῆ τῆ κτίσει. αἱ γυναικες, τιμάτωσαν τοὺς ἀνδρας, ὡς ἀέρα ἰ- δῆαν, μὴ δὲ ἐξ ὀνόματε αὐτοὺς τομμάτωσαν κα- λῆν. σαφρονίξετωσαν δὲ, μόνους ἀνδρας τὸς ὁ- μοζύγους εἶναι νομίζουσαι, ὃς καὶ ἠνώθησαν κα- τὰ γινώμην θεοῦ. ὃι γονῆς, τὰ τέκνα παιδένεσε παιδέων ἱεραῶν. τιμάτε τοὺς γονῆς, ἵ- να ὃν ὑμῶν ἢ ὃι δεσπόται, μὴ ὑπερηφανώσις τῆς δ' ὁ- λοις πῶσῃτε. μιμούμενοι τὴν πλυτικὸν ἰωβ, ἐ- πόντα, εἰ δὲ καὶ ἐφάυλισα κρίμα θεραποντός μου, ἢ θεραπάνης μου, κρινόμενων αὐτῶν πρόσ- με. τί γὰρ ποιήσω ἐὰν ἔτασῃ μου ὁ κύριος ποι- ῆσται. καὶ τὰ ἐξῆς ἐπίσαδε. ὃι δούλοι, μὴ πα- ροργίζετε τοὺς δεσπότας γῆ μηδ' ἐνί, ἵνα μὴ κα- κῶν ἀνῆκῆσων ἑαυτοῖς αὐτοὶ γνήηδε. μηδέας ἀργὸς ἐσθιέτω, ἵνα μὴ βεμβὸς γέννηται ἢ πορνοκό- πος. μέθη, ὀργή, φθόνος, λοιδορία, κραυγή, βλασ- φημία μὴ δὲ ὀνομαζέσθω γῆ ὑμῶν. αἱ χήραι, μὴ ἀπαταλάτωσαν, ἵνα μὴ κατὰ σερνῆσσοσι τὸ λόγῳ.

ἡ καὶ ἀρεὶ ὑποτάγεται, ἣν οἱς ἀκινδύως ἢ ὑ-
 ποταγῶν, τοὺς ἀρχοντας μετ' ἐπίστασις παροξυσ-
 μῶν, ἵνα μὴ δῶκε ἀφορμὴν τοῖς ζητοῦσι κατ' ὑ-
 μῶν, περὶ θεοκρατίας, ἢ πατριστείας, ἢ φόρου, πε-
 ρὶ τῶν ἡρώδων, ὅτι ταῦτα καὶ τοῖς ἔθνεσι
 ἀπηνόητοι παρὰ τὴν αὐτὰ ὄγκω ἀποσολῶ-
 τω παρακλίνονται, ἀλλ' ὡς σὺ δούλω ὑμῶν, ὑπο-
 μνησκὼ ἡμᾶς. ἀπαύξομαι τὸ ἅγιον πρεσβυτέ-
 ριον. ἀπαύξομαι τοὺς ἱεροὺς διακόνους, ἢ τὸ ποθεῖ-
 ναι μοι ὄνομα, ὅτι ἐπίδομαι αὐτῷ ἐμοῦ ἢ τὸν δόξα-
 τὶ ἁγίῳ, ὅταν χριστῷ ὑπὸ τῆς οὐ, αὐτῶν γὰρ γε-
 ννηθῶν. ἀπαύξομαι ὑποδακνόνους, ἀναγνώστους,
 ψαλτάς, πυλωροὺς, τοὺς κοπιῶντας, ἐξορκι-
 στὰς, ὁμολογητάς. ἀπαύξομαι τοὺς φρουροὺς τῶν
 ἁγίων πυλῶνων, τὰς γὰρ χριστῷ διακόνους. ἀπαύ-
 ξομαι τὰς χριστολήπτονας παρθένους, ὡν ἰναίμην
 ἐν κυρίῳ ἰησοῦ. ἀπαύξομαι τὸν λαὸν κυρίου ἀπό-
 μικροῦ ἕως μεγάλου, ἢ πᾶσας τὰς ἀδελφὰς
 μου ἐν κυρίῳ. ἀπαύξομαι κασιανῶν, καὶ τῶν ὁμό-
 ζυγων αὐτοῦ, ἢ τὰ φίλτατα αὐτοῦ τέκνα. ἀπαύ-
 ξεται ὑμᾶς πολυκαρπῶς ὁ ἀξιοπρεπὴς ἐπίσ-
 τῶν, ὅς ἐστι μελέων περὶ ὑμῶν, ὡς ἢ παρὰ δέμην ὑ-
 μῶν γὰρ κενώω, καὶ πᾶσα ἡ ἐκκλησία σμυρναίων,
 μετὰ τὸν δὲ ὑμῶν γὰρ ταῖς προσδουχῶν ἐν κυρίῳ. ἀ-
 παύξεται ὑμᾶς ὁ ἡσυχίος, ὁ ἐφεσίωρ ποιμὴν. ἀπαύ-
 ξεται ὑμᾶς δὴ ἡμᾶς, ὁ μακροχρόνιος ἐπίσκοπος. ἀ-
 παύξεται ὑμᾶς πολύβιος, ὁ τραλλεῖον. ἀπαύ-
 ξονται ὑμᾶς φίλων ἢ ἀγαθῶν, οἱ διάκονοι, οἱ
 συνακόλουθοί μου. ἀπαύξασθε ἀληθῶν γὰρ ἁγίῳ
 φιλόματι. ταῦτα ἀπὸ φιλιππων γράφω ὑμῖν. ἐξ
 ἐρωμένων ὑμᾶς, ὅ ὡν μόνον ἀγνῶνται, δὲ τοῦ
 πρὸ αἰῶνων γεννηθέντος διαφυλάξει τὸν δόξα-
 τὶ σαρκί, καὶ ἰδοίμι ὑμᾶς γὰρ τῆ τῶν χριστοῦ βασι-
 λείᾳ. ἀπαύξομαι τὸν αὐτῷ ἐμοῦ μέλλοντα ἀρχεῖν ὑ-
 μῶν οὐ καὶ ἰναίμην γὰρ χριστῷ. ἐξ ἧσδε θεῶν ἢ χρι-
 στῷ, πειρωτισμένοι ἐστέ ἁγίῳ πνύματι.

cula: faciatq; ut uideam uos aliquando in regno Christi. Saluto eum, qui futurus est suc-
 cessor meus: atque utinam mihi gaudio sit in Christo. Curate, ut ualeatis Deo & Christo, il-
 lustrati sancto Spiritu.

Caesari uos obedienter submittite: si tamen
 extra animæ periculum ista obediētia futura
 sit. Animos magistratuum ne exasperate, aut
 laceſcite: ne ijs, qui insidiantur uobis, anſam
 præbeatis. De incantatione, de masculorum
 amoribus, de homicidio scribere, superua-
 caneum puto: maximè quum hæc eadem etiã
 à Gentilibus sint prohibita. Hæc ego uobis
 omnia, nõ ut Apostolus, impero: sed ut con-
 feruus uester, in memoriam reuoco. Sancto
 Presbyterio & Diaconis, salutem dico: nec
 non illi optato homini, quem utinam mihi
 successorem in Spiritu sancto uideam, quan-
 do ad Christum discessero. etenim pro huius
 anima, non reformidarem ipse effici. Om-
 neshos saluto: Hypodiconos, Lectores, Can-
 tores, Lanitores, Laborantes, Exorcistas. Ex-
 omologistas. Saluto custodes sanctarum por-
 tarum, Diaconissas, quæ sunt in Christo. Sa-
 luto afflatas Christo Virgines: quæ utinam
 mihi gaudio sint in Domino. Saluto pop-
 ulum Domini, à minimo ad maximum: om-
 neſque sorores meas in Domino. Casiano
 item, suæq; coniugi, ac liberis suauissimis, sa-
 luti plurimū opto. Salutat uos sanctissimus
 Episcopus, Polycarpus: qui quum per se cu-
 ram uestri habeat, tum ego uos ei commen-
 dauit in Domino. Nec nõ tota Smyrnæorum
 Ecclesia, uestri facit mentionē suis precibus,
 in Domino. Salutat uos Onesimus, Pastor E-
 phesinus: Demas item, Magnesium Episco-
 pus: & Polybius, Trallensium. Salutant uos
 Philo, et Agathopus Diaconi, meiq; comites.
 Salutate uos inuicem sancto osculo. Scripsi
 has literas, Philippis. Saluos uos custodiat
 & Spiritu & carne, qui solus est nunquam ge-
 nitus per eum qui genitus est ante omnia se-

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥ-

ΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟ-

ΡΟΥ ΘΕΟΡΟΔΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ

πρὸς Ἡρώνα Διακόνου Αντιοχείας. ι.

BEATI IGNATII MAR-

TYRIS. ET ARCHIEPISCOPI AN-

TIOCHENSIS, EPISTOLA AD HERONEM,

Antiochiæ Diaconum. IO.

INENERABILI in Deo, suauissi-
moq; Christi nuntio, & ornato
Spiritu sancto, germano in fide ac
dilectione filio, Heroni Diacono
Christi, seruoq; Dei, ignatius optat gratiã, mi-
sericordiam, ac pacem ab omnipotenti Deo,
& Christo Iesu Domino nostro, unigenito
eius filio, qui tradidit semetipsum pro pec-
catis nostris, ut eximeret nos de malo hoc
presenti seculo, saluatósque ad suum regnum
cœleste traduceret.

Hortor ego te in domino, ut augeas cur-
sum suum, ac tueare tuam dignitatē. Confen-
sus concordiaq; cum Sanctis, uide ut rationē
habeas: ferēdoq; infirmiores, legē Christi im-
pleas. Ieiunijs et precibus uaca: in quo tamen
serueq;ur mediocritas, ne scilicet labefacten-
tur uires. Vino, & carnibus, nō prorsus absti-
neas: nil enim in his est, quod quis abomine-
tur quin ita Scriptura dicit: Bona terræ cōme-
detis: & Carnibus uescemini, quemadmodū
oleribus. item: Producit uinū quod exhilarat
cor hominis, & oleum quod nitidam reddit
faciem, & panē qui cordi uires subministrat.
Quæ tamen ita sunt intelligenda, ut in his &
modus teneatur, & ordo atq; decus: quippe
quum hæc quasi è manu accipiamus dantis,
& administrantis Dei quis enim est, qui cibū
se potumq; non à Deo habere, audeat dicere?
Quicquid enim præclarū, & quicquid bonū,
id Dei proprium est. Lectioni assidue incum-
be: quò nō modò tu, quid rectum sit, intelligas, sed etiam id ipsum docere cæteros ualeas.
Neq; enim, qua ratione telum gerēdum sit, si ipse sciat, bonus lanista contentus est: uerūm
etiam ut doceat alios, & industria & labore utitur. hic igitur tibi erit in rebus diuinis imi-
tandus. Nemo dum in militia est, se cura implicat earum rerum, quæ ad statum rationemq;
uitæ ciuilis pertinent: sed totus est ad nutum, uoluntatemq; sui imperatoris paratus. Et eo-
rum, qui in theatro certant, corona donatur nemo, nisi qui legitimè certauerit. Utinam
talem tu habeas animum, qualem ego uinctus habeo. Si quisquam quicquam afferat,
quod constituta confirmataq; doctrina non contineatur, (nihil interest: si probabilem
speciem habeat, dignúsque uideatur cui tribuatur fides, si ieiunijs, castitate, miraculis,

IGNATIOS ὁ καὶ Θεοφόρος, ἡ
θεοτιμήτω καὶ ποθεινοτάτῳ, χρυ-
σόφω, γνησίῳ τέκνῳ ἢ πατρὶ καὶ ἀ-
γάπῃ, Ἡρώνῃ Διακόνῳ χρυσοῦ, ὑπαρέ-
την δεῖ χάρις, εἰλεῖτο, καὶ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ παντο-
κράτορος Θεοῦ ἢ χρυσοῦ Ἰησοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν,
τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ, τοῦ δόντος ἑαυτὸν ὑ-
πὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ὃ πως ἐξέλθῃ ἡμᾶς
ἐκ τοῦ φθινοῦ αἰῶνος πονηροῦ, ἢ σώσει εἰς τὴν
Βασιλείαν αὐτῆς τῆς ἐπουρανίου. παρακαλῶ σε ἢ
θεῷ, προσδύναμι ἡδὲ δρόμον σου, ἢ ἐκδικῆν σου τὸ
ἄξιωμα. τὸ συμφωνίας τὸ πρὸς τὰς ἀγίας, φρόνιζε.
τὸς ἀδικοῦστέρον Βολσαζε, ἢνα πληρώσῃς τὸ νό-
μον τοῦ χρυσοῦ. νηστίας ἢ δέξῃσαι σχολάζε· ἀλλὰ
μὴ ἀμέτρως, ἢνα μὴ σαυτὸν καταβάλῃς. οἶνον
κρεῶν, μὴ πάντῃ ἀπέχου· οὐ γὰρ εἰσι βδελυκτά.
τὰ γὰρ ἀγαθὰ τῆς γῆς, φησι, φάγεθε, καὶ ἐπίθετε
κρέα ὡς λάχανα, καὶ οἶνον ὡς φρασίνας καρδίας αὐ-
θρόων, καὶ ἐλαίου ἰλαρυαί, καὶ ἄρτον σπιρίας,
ἀλλὰ μεμετρημένως καὶ ὀλιγάτως, ὡς Θεοῦ χρυ-
σοῦ. τίς γὰρ φάγεται, ἢ τίς πίεται πᾶρ ἑαυ-
τοῦ; ὅτι εἰ καλὸν αὐτοῦ ἢ εἰ τι ἀγαθόν αὐτοῦ, πῆ
ἀναγνώσει πρόσχε· ἢνα μὴ μόνον αὐτὸς εἰδῆς
τὸς νόμους, ἀλλὰ καὶ ἀλλοῖς αὐτὸς ἐδείξῃ, ὡς Θεοῦ
ἀδελφός. οὐδεὶς στρατὸνόμος ἐμπλήκεται ταῖς
τῆ βίου πραγματείαις, ἢνα ἡδὲ στρατολογῆσθῃ ἀ-
ρείσει. εἰ δὲ ἢ ἀδελφὸς τίς, ὃ σφραγισθῆται, εἰ μὴ νο-
μίμως ἀθλήσῃ. ἀντίθελον σὲ γὰρ ὁ δέσμιος. πᾶς
ὁ λέγων παρὰ τὰ στατισταγμῆλα, καὶ ἀξιοπί-
στος, καὶ νηστίας, καὶ παρθένος, καὶ σημεῖα ποιῶν,

prophe-

καὶ προφύτειν, λὺν σοὶ φανεῖται ὅτι προβά-
 τιν δὲ ἔχει, προβάτων ἰσορῶν κατεργαζόμενος.
 ἔτις ἀρετὰς τῶν σαυρῶν, καὶ τὸ πάθος ἰπαιχμῶ-
 ναί, ἐστὶ σοὶ ὡς γυτὸς ὁ Αντικείμενος καὶ ἰαμίστη
 καὶ ὑπάρχοντα πῶχοις, καὶ ὄρη μελισσῶν, καὶ πα-
 ραδιδωτὸ σῶμα εἰς καύσμον ἐστὶ σοὶ βδελυκτός. ἔ-
 τισ φουλίς τὸν νόμον ἢ τοὺς ποσότητας, οὗς ὁ χρι-
 στὸς παρῶν ἐπλήρωσεν ἐστὶ σοὶ ὡς ὁ ἀντίχριστος.
 ἔτις ἀνθρώπων λέγει τὸν κύριον, ἰουδαῖος ὅτι
 χριστοκτόνος. χήρας τίμα, τὰς ὄντας χήρας. ἰσ-
 φραδὸν προΐασο. ὁ θεὸς γὰρ δευτερονομίου τῶν ὀρ-
 φανῶν, ὁ κριτὴς τῶν χηρῶν. μηδὲν ἀδὸν τῶν πε-
 σσώπων παράτη. ἱερεῖς γὰρ εἶσι, σὺ δὲ διακονῶς
 τῶν ἱερέων. ἐκείνοι βαπτίζουσιν, ἱεροουργοὶσι, χηρο-
 τονοῦσι, χειροθετοῦσι σὺ δὲ αὐτοῖς διακονεῖς, ὡς ἐ-
 φησὶ ὁ ἀγγεῖος ἐν ἱεροσολύμοις ἰακώβω, καὶ τοῖς
 πρεσβυτέροις τῶν σωζόμενων μὴ ἀμελεῖ. ἵδὲ ὀνό-
 ματος πάντας ἀδικῆται, μηδὲς σου ἐν νεότητι
 καταφρονήτω. ἀλλὰ τὸ πῶς γίνου τῶν πτωχῶν, καὶ
 λόγῳ, καὶ ἀναστροφῇ. ἐκείνας, μὴ ἐπαυχώσου ποι-
 νῶν καὶ ἡμῶν καὶ αὐτοῖς ἢ φησὶς γυναικας μὴ
 βδελύττου. αὐτὰς σε γὰρ γεννήσασιν, καὶ ἕξ-
 δεύσαν. ἀγαπᾶν οὐ καὶ τὰς αἰτίας ἐν γεννί-
 σιας, μόνον δὲ ἐν κυρία, ἀλλὰ δὲ γυναικὸς ἀνὴρ
 ὁ παιδοποιήσας τιμᾶν οὐ καὶ τὰς σιωπεροῦς ἐν
 γνήσιας, ὅτι αὐτὴς χωρὶς γυναικὸς ὅτι γυνὴ χωρὶς
 αὐθῶς. εἰμὴν ἂν τῆς ἰσοπλάτων. ἢ γυναικὸς ἢ σῶ-
 μα, ἢ τῆς ἰσοπλάτων. ἢ ἡ δὲ ἐκ τῆς πλῆθους
 τοῦ ἀδελφῶν, καὶ ὁ παραδόξος δὲ τοκετός τοῦ κυ-
 ρίου, ἐκ μόνος τῆς παρθένου. οὐ βδελυκτὴς ὄν-
 τος τῆς νομίμου μίξιας, ἀλλὰ θεοπροποῦς τῆς
 γνήσιας. ἔπειτα γὰρ ὅτι δημιουργῶν, μὴ τῆ
 σωζόμενα ἀποχρησάσθαι γνήσιας, ἀλλὰ τῆ παρα-
 δόξω καὶ ἔξω, ὡς δημιουργῶν ὑπερφανίαν, φη-
 ρει, ὑπερφανίαις γὰρ ἀντιτάσσεται κύριος. Ἰου-
 δαίσις, βδελύττου ἀπολεῖς γὰρ, φησὶ, πάν-
 τας τὰς λαλοῦσας τῆς Ἰουδαίας. φθόνον φυλάττω ἀρ-
 χηγὸς γὰρ αὐτῶν ὁ διάβολος, ὁ διάδοχος ὁ καὶ
 ἀδελφῶν εὐκαίνας, καὶ ἐκ φθόνου φθόνον κατεργα-
 σάμενος. ταῖς ἀδελφαῖς μου πρᾶναι, ἀγαπᾶν τῶν
 θεῶν, καὶ μόνον ἀρκείσθαι τοῖς ἰδοῖς ἀδελφαῖς. ὁ-
 μοίως καὶ τοῖς ἀδελφοῖς μου παρᾶναι, ἀρκεί-
 σθαι ταῖς ἰσοπλάτων. παρᾶν τῶν φύλαττω, ὡς χριστὸς καὶ
 μήλια. μακροθύμως ἐσο, ἵνα ἡς πλὴν καὶ φρονουσι.

prophetaque clareat) lupū tu hunc esse intelli-
 gas, qui tali corio uestitus, clā dūibus inter-
 necionē mortemq̄ meditetur. Si quisquā ne-
 get crucem passionemq̄ dedecus putet, is sit
 tibi tāquam ipse Aduersarius: ac tamen si sua
 pauperibus distribuatur, mōtes transferat, cor-
 pus ignibus exponat, tibi tamen abominabi-
 lis esto. Si quisquā Legem culpet, aut Pro-
 phetas, quæ Christus uti impletet, in hacce
 terras descendit) is tibi sit tāquam Antichri-
 stus. Qui Christum solum hominē esse dix-
 erit, is pro parricida ludæo habeatur. Viduis,
 quæ modò sint uiduæ honoris priuilegia cō-
 cedito: pupillis afsistito. Deus enim pupil-
 lorum pater est, & iudex uiduarum. Nihil a-
 gas sine Episcopis: ipsi enim sacerdotes sunt,
 tu uerò sacerdotū minister & Diaconus: ipsi
 baptizant, sacra faciunt, suffragia ferunt, ma-
 nus imponunt, tu uerò ministras illis quem-
 admodū Hierosolymis Iacobo & Presbyte-
 ris beatus Stephanus. Curā habedōrum cœ-
 tuum ne remittas: ibi require nominatim sin-
 gulos. Nemo tuam iuuentutem despiciat: sed
 exemplar sis fidelium, doctrina, & moribus.
 Seruorū ne te pudeat: communis enim illo-
 rum est & nostra natura. Sexum muliebrem,
 ne abomineris: hinc enim & ortus es, & enu-
 tritus, amare autem causam tui ortus, omni-
 no conuenit, modò in Domino. Sed neq̄ sine
 muliere uir operam dare liberis potest: qua-
 re in precio sunt habendæ mulieres etiā pro-
 pterea, quod adiutrices sint ad comparandam
 gignendamq̄ sobolem. Iam uerò, neq̄ uir ul-
 lus unquā sine natura mulieris, neq̄ mulier
 ulla sine natura uiri extitit: nisi primos illos di-
 camus, cū crearetur, homines, Adamū, Euāq̄
 parentes nostros: quorum ille ex elementis
 quatuor, hæc uerò ex una illius costarum for-
 mata est. Enim uerò, admirandus ille partus
 Domini nostri, nōne ex muliere extitit? quod
 autem ex uirgine, non factum est propterea,
 quod abominabilis esset cōiugum legitima
 commistio, sed quod huiusmodi partus mag-
 is deceret deum. Decebat enim mundi to-
 tius architectum, non cōmuni uti & peruul-

gata nascendi consuetudine, sed noua quadam, incognita, & admirabili, quæ cōgrua uide-
 retur ei, qui ipse esset rerum omniū formator & artifex. Quare ab omni superbiæ, cōtem-
 ptusq̄ specie studeas esse quàm alienissimus: Superbis enim aduersatur Dominus. Médaci-
 cū, ut scedissimā pestē fugias: Perdes enim, (inquit Scriptura) ὁ Deus, omnes qui médaci-
 ter doloseq̄ loquunt. Ab inuidia uerò, cū primis caueas: Primus enim eius repertor et mō-
 strator fuit diabolus, quā ab eo quasi per manū acceptā, Cain protinus in suum fratrem usur-
 pauit, statimq̄ ei ex uirtutis inuidia, uitæ parauit insidias. Sorores meas hortare, ut amēt
 Deum, uirifq̄ suis solis sint contentæ: pari autem ratione, & fratres meos, ut contenti sint
 suis uxoribus. Virgines custodi, ut thesaurū Christi. Quod eris in erratis aliorū aut ferendis,
 aut dissimulandis patientior, tātò habebis apud omnes bonos prudētior atq̄ sapiētior.
 Pauperum

Pauperum curam, quibuscunq; potes rebus, suscipere: Nam benignitate etiã, crebraq; exercitatione fidei, peccandi abstringitur quodammodo præciditurq; libido. Parum te caustumq; cõserua, ut domum Dei: templum enim Christi es, organum Spiritus sancti es. Nosti nimirum, quo modo sis à me (quanquam ego homo sum infimus,) sed tamen qua ratione sis educatus.

Disce puer uirtutè ex me uerumq; laborè: Tu facito, ut æmulum te mihi præstes acerrimum:

Sis memor, ut uitã, moresq; meos imiteris. Non gloriator in mundo, sed in Domino. Heroicam hortor, natum meum. Qui gloriari uolet, in Domino gloriatur. Utinã, fili optatissime, meum de te integrum esset gaudium perpetuum: utinã conseruet te mihi Deus æternus, ac Dominus noster Iesus Christus: Non omnibus crede, nõ omnibus cõfide: nullius te blanditiã decipiãt. Plures enim, internuntij sunt ac ministri Satanæ: & citò fidè rebus applicare, leuis iudiciũ animi est. Deum in animo habeas, & nõ peccabis nunquam facillè. In orando, mens ne sit ambigua: felix, cui ibi præsens animus & certus cõtigit. Nõ ego abs re te tantopere admoneo: Confido enim ego, cõfido (inquã) Patri Domini nostri Iesu Christi, illiusq; unigenito filio, uisurum me adhuc, reuelante Deo, Heronem meum in sede mea. Agè igitur, què bene cõepisti, intende cursum tuum. Præcipio ego tibi, atq; impero, per Deum illum uniuersitatis, Christumq; Dominum, in cõspectu testium sancti Spiritus, & Angelici ministrantiũ Deo ordinis: ut custodias meum depositum, quod ego & Christus tibi cõcredidimus: & ne te indignum esse iudices, quibus dignari te, ipsi Deo uisum est. Ecclesiã tibi commendo Antiochenã. Polycarpo uos cõmendauit in Domino Ie. Christo. Salutant te Onesimus, Vitus, Damas, Polybius Episcopi, omnesque, quotquot Philippis sunt in Christo: unde hæc tibi epistolã misi. Saluta ex me, uenerandum in Deo Presbyteriũ: sanctosq; conferuos meos, Diaconos, quibus perfruar in Christo, cū carne, cum Spiritu. Salutem nuntia nominatim singulis in toto populo Domini, à minimo usq; ad maximum: quos & commendo tibi tanta religione, quãta Moses suum cõmendabat populũ, qui post se ducturus erat, Iehosua, nec hoc tibi durius dictũ existimari debet: etsi enim tales nos tantiq; sumus, quales ij erant, at uotis omnibus, uti fiamus, eniti, atq; cõtendere debemus. etenim & nos sumus filij Abrahã, Confirma igitur te, ò Hero, heroicè ac fortiter: tu enim posthac dux eris, & gubernator Antiocheni populi: neq; erit diutius Synagoga Domini, tanquã grex omniũ, quibus nõ est pastor. Saluta meo nomine Casianum, meum hospitem, pudicissimamq; eius coniugem, ac liberos suauißimos: quibus det Deus: precor, ut misericordiam inueniant apud Dominum in illa Die, hos etiam tibi in Christo commendo. Saluta nominatim omnes fideles, qui sunt Laodiceæ in Christo.

Curam

τῶν πνεύματων μὴ ἀμείλει, γὰρ οὐκ ἂν δύποιρῆς, ἐλεμμο
 σῶναις γὰρ καὶ πίσσισι, ἀποκαθαίρονται ἀμαρ-
 τία. σεαυτὸν ἀγνὸν τήρει, ὡς θεὸς οὐκ ἐκτῆριον· καὶ
 χριστὸν ὑπέχευε, ὄργανον εἶ τὸ πνεύματος. οὐδ' ἄς ὁ
 πῶς σε ἀνέδραψα, εἰ καὶ ἐλάχιστος εἰμι. Ἐλωτὸς μο-
 γνῆ· μίμνησαι μετὶ τῶν ἀναξροφῶν. ἔκκαυθμαι γὰρ
 κόσμῳ, ἀλλ' οὐκ ἐκκυρία. ἤρωνα τὸ ἐμὸν τέκνον πῶσαι-
 νδ' ὁ δὲ καυχώμενος, γὰρ κυρία καυχῶμαι, ὁναίμην
 σε, παιδίον ποθενον, ἔ. φύλαξ γεννηταὶ ὁ μόνος ἀ-
 γνήντος θεός, καὶ ὁ κύριος ἰησοῦς χριστός. μὴ πᾶσι
 πιστεύου, μὴ πᾶσι δάξῃς, μὴ δὲ αὐτὸς ὑποκορίζε-
 ται σε πολλοὶ γὰρ εἰσι μὴ ἀκρέται ἑ σατανᾶ. καὶ
 ὁ ταχὺ ἐμπιστόνων, κῆφος τῆ καρδία. μίμνησαι ἑ
 θεῶν καὶ ἀμαρτησῶν ποτὲ. μὴ γίνῃς διήλυτος γὰρ
 προσδύχῃς. μακάριος γὰρ, ὁ μὴ διακῶσας. πῆ-
 σδῶν γὰρ εἰς τὸν πατέρα ἑ κυρία ἰησοῦς χριστός, καὶ
 εἰς τὸν μονογενῆ ἰησοῦ, ὅτι δάξῃ μοι ὁ θεὸς ἤρωνα πᾶ-
 τὸ θρόνου μου. πρὸς θεὸν οὐκ ἴδι τῶ θρόνῳ πα-
 ραγγέλλω σοι πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ τῶν ὄλων, καὶ ἐπὶ
 τοῦ χριστοῦ, πῶτος καὶ τῶ ἀγίῳ πνεύματος, καὶ
 τῶν λοιπῶν ταγματῶν. φύλαξέ μου τὸν πα-
 ραθήλαι, ἢ ἐγὼ καὶ ὁ χριστὸς παρεθέμεθα σοι, καὶ μὴ ἐ-
 αὐτὸν ἀνάξιον κρινῶς τῶν δεχθῆντων περὶ σε θεῶν
 θεῶν. παρατίθημι σοι τὸν ἐκκλησίαν ἀντιοχεια-
 ῶν, πολυκάρπῳ παρεθέμεν ὑμᾶς γὰρ κυρία ἰησοῦ
 χριστοῦ. ἀπαίρονται σε οἱ ἐπίσκοποι, ὄνητιμος, βί-
 τος, δάμας, πολύβιος. καὶ πάντες οἱ ἀπὸ φιλιπ-
 πῶν γὰρ χριστοῦ, ὁδῶν, καὶ ἐπέσειλά σοι. ἀπασα αὐτὸ θεο
 περιεπῆς πρὸς εὐκτήριον. ἀπασα αὐτὸς ἀγίῳ σιωθῆ
 κῶντος σε. ἰὴρ ἐγὼ ἐν αἰμῶνι γὰρ χριστοῦ, σαρκὶ τῆ καὶ πνεῦ-
 ματι. ἀπασα αὐτὸ λαὸν κυρίου, ἀπὸ μικρῶν ἕως μεγά-
 λου κατ' ὄνομα· ἔς παρατίθημι σοι. ὡς μωσῆς ἰη-
 σοῦ τῶ μετ' αὐτὸν, στρατηγῶν. καὶ μὴ σοι φανῆ
 βαρὺ τὸ λεχθῆν· εἰ γὰρ καὶ μὴ ἰσμεν βουόπι, οἰοῦ-
 κῆνοι, ἀλλ' οὐκ ἔ. διήλυτοι ἀναξροφῶν. ἐπεδὴ καὶ
 τοῦ ἀβραάμ, ἰσμεν παῖδες· ἰησοῦ οὐκ, ὡ ἤρωνα, ἢ-
 ρωϊκῶς καὶ ἀδελφικῶς. σὺ γὰρ εἰσάξῃς ἀπὸ τῆ νῦν,
 καὶ δάξῃς τὸν λαὸν κυρίου τῶν γὰρ ἀντιοχεια. Ὡκ
 ἔσαι ἢ σωαγωγὴ κυρίου ὡς πρὸ βατὰ οἰσεν ἐ-
 σι ποιμήν. ἀπασα αὐτὸ καοσιανὸν τῶν ξηρόν μου, καὶ
 τῶν σε μνοτάτῳ αὐτοῦ ὁμόζυγον, καὶ τὰ φίλτατα
 αὐτῶν παιδία· οἱ δὲ οὐκ ὁ θεός, ἐρεμὴ ἔλεον πα-
 ρὰ κυρίου γὰρ ἐκάνη τῆ ἡμέρα. ὁυς καὶ παρατί-
 θημι σοι γὰρ χριστοῦ, ἀπασα αὐτὸς τοὺς γὰρ λαοδι-
 κία τοῖσους ἀπασα κατ' ὄνομα, γὰρ χριστοῦ.

πῶς γὰρ ταρσῶ μὴ ἀμείλει, ἀλλὰ συνωχέσεσθαι αὐ-
τὸς ἐπίβλεπε, ὡδισκῶσάω αὐτοὺς τὸ διαγγέ-
λοι. μαρτυρῶ γὰρ ἐν νεαπόλει τῆ πεδὸς ἀναζαρκῶ ἐ-
πίσκοπον, προθεγορδῶ γινόμενα. πρόσθεν γὰρ ἦν
τῶν σιμωνοτάτην μαρίαν. τῶν θυγατέρων μου τῶν
πολυμαθεσάτων (ἢς αὐτίψυχον γενόμενα) τὸ ἰθ-
υμπλήριον τῶν διδασκῶν γυναικῶν. ἰγιαλόνοντά
σε καὶ γὰρ ἄσιν διδασκίμουνα, ὁ πατήρ τοῦ χρι-
στοῦ δὲ αὐτοῦ τοῦ μονογενοῦς φυλάττει ὑπὸ μί-
κισον βίου χρόνον, εἰς ὠφέλειαν τῆς τοῦ θεοῦ ἐκ-
κλησίας. ἐβῶσσο γὰρ κυρίω καὶ προσδύχον, ἵνα
πλευσῶδῶ.

Curam eorum, qui sunt Tarfi, ne abijcias: sed
uisites illos frequentius, in Evangelio q̄ con-
firmes. Marin, Neapolitanum ad Anazarcū,
Episcopum, compelles in domino. Alloque-
re etiam honestissimam, doctissimamq; filiā
meam Mariam: cuius ego animum non pos-
sum non amare, in quo elucet imago quæ-
dam sanctissimarum foeminarum. Saluum te,
& inculpatū in omnibus, conseruet Pater cœ-
lestis, per unigenitū suum filiū: ut quām diuti-
simē utilitati esse suæ Ecclesiæ possis. Vale in
Domino: & ora, ut finem feliciter consequar.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥ-
ΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟ-
ΡΟΥ ΘΕΟΡΟΔΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ
πρὸς Εφεσίους. ια.
BEATI IGNATII MAR-
TYRIS. ET ARCHIEPISCOPI
ANTIOCHENSIS, EPISTOLA
Ad Hephesios. 11.

IGNATIOS ὁ καὶ θεοφόρος, τῆ
δύλο γημῶνα γὰρ μεγάλα θεοῦ πα-
τρός, καὶ πληρώματα, τῆ καὶ πῶω
εισμελῆ πρὸς αἰώνων, ἐν Ἰσταν-
τὸς εἰς δόξαν ἡράκμονον, ἄτρεπ-
την, ἠνωρῶν καὶ ἐκλελεγεγυμῶν γὰρ πᾶσαι ἀληθι-
νῶν, γὰρ θελήματι τοῦ πατρὸς καὶ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ
χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν, τῆ ἐκκλησίας τῆ ἀξιο-
μακιστοῦ, τῆ ἴσῃ γὰρ ἐφέσω ἐκκλησίας, πῆσαι γὰρ ἰη-
σοῦ χριστοῦ καὶ γὰρ ἀμείμωτο χαρᾶ χαίρειν. ἀπειδέξά-
μην ὑμῶν γὰρ θεῶ τὸ πολυπόθητον ὄνομα, ὃ κέ-
κτισε φύσει δικαία, ἠεὶ πίσιν καὶ ἀγνώτων γὰρ
χριστοῦ ἰησοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν μιμηταὶ ἔνθεν θεοῦ
Θεοανδρωπίας, ἀναζωπυρήσαντες οὐ γὰρ ἀμα-
τηριστὸ τὸ συγκινῶν ἔργον, τελείως ἀπαρτίτα-
τε ἀκούσαντες με δεδμεγῶν ἀπὸ συρίας ἵππερ χρι-
στοῦ ἐκλιπῶσ ἐκπίδῃ, πεποισθῶτα τῆ πῶωδ-
τῆ ὑμῶν ἐπιτιθεῖν γὰρ ῥῶμα θηρομαχίσηαι, ἵνα
ἐξ τῶν μαρτυρίων διωκῶν μαθητῆς εἴν τοῦ ἰ-
ησοῦ ἡμῶν ἑαυτῶν ἀνομιγῶντῃ θεῶ προσφο-
ρῶν καὶ θυσιῶν. ἐγὼ μὲν οὐκ τῶν πολυπλήθειαν ὑ-
μῶν γὰρ ὄνοματι θεῶ ἀπέληφα γὰρ ὄνησίμω, ἵνα
ἐπὶ ἀγῶνι ἀδύνητῶ, ὑμῶν δὲ ἐπισκόσω.

MAXIMA cumulatissimaq; or-
dinata à Deo Patre benedictio-
ne, prædestinataq; ante secula
ad sempiternam & perpetuam
gloriam, firmam & immotam
constantiam, electa ad unitatem in uera pas-
sione, per uoluntatem Dei patris, & Domi-
ni ac saluatoris nostri Iesu Christi, Ecclesiæ
sanctissimæ quæ est Ephesi in Asia: Ignatius
plurimam in Iesu Christo, gaudióque incul-
pato, S. D. Accepi ego uestrū in Deo per-
quam optabile nomen: quod quidem, qua fi-
de estis, ac charitate in Christo Iesu Salvatore
nostro, & uerè estis, & meritò consequuti.
hoc enim studio humanitatis, Deum estis se-
quuti. Iam igitur, quum audiatis, me pro-
pter Christum, communi spe omnium nos-
trum, captiuum abduci ex Syria: excitate,
obsecro, ardorem illum uestrum, atque singu-
lare studium, quod in regeneratione uobis
per sanguinem Christi innatum insitumq; est:
inceptam uestri ædificationem absoluite, ad
finemque perducite. Confido enim ego hoc
uestris precibus, me illarū intercessione con-

sequuturum esse, ut Romæ mihi liceat depugnare ad beluas, hocque martyrio discipulus fieri eius, qui seipsum pro nobis oblationem Deo sacrificiumque tradidit. Vestrum in Deo profectum, ex Onesimo accepi uestro Episcopo, homine sanè mirabili charitate.

E

Quem equidē opto, uos uti omnes secū dū
Christum diligatis, eiq̄ similes esse studeatis.
Grates enim Deo meritō habent, qui talib us
talē uobis cōcesserit in Christo Episcopū. De
Birrho autē cōseruo nostro, uestro uerō secū
dū Deū Diacono, uiro p̄ omnia laudatissi
mo: precor, ut in Ecclesiā honorem, beatissi
miq̄ uestri Episcopi, in ea qua cōepit innocē
tia, permaneat. Crocus uerō, homō & Deo di
gnus & uobis, quē tanquā exemplū quoddā
uestre charitatis accepimus, in omnib⁹ rebus
mihi solatio fuit, ita planē, ut eū captiuitatis
meā minimē puduisse intellexerim. Sic Pater
Iesu Christi solatio erit, cū ipsi, tū Onesimo.
Birrho, Euplo, Phrontoni: qbus ego uisis, oēs,
quod ad charitatē attinet, uos me uidisse ui
deor. Utinā hoc mihi de uobis perpetuum sit
gaudiū: si quidē dignus fuero. Vestrū autē est,
omni ratione glorificare eum, à quo ipsi estis
glorificati, Iesum Christū: ut cōmuni obediē
tia fitis copulati ad eandē animi sententiā, ea
dēq̄ loquamini de iisdē rebus uniuersi, quō
ita Episcopo & Presbyteri summissi, sanctā
uitā per omnia trāsigatis. Neq̄ hoc ego p̄ce
ptum à me uideri uelim, quasi sim aliquid: nō
enim, si ob nomē Iesu Christi uinctus sum, iā
idē in ipso perfectus sum. modō enim disci
pulo fieri, incipio: uobiscūq̄ loquor, ut cū cō
feruis. Ac quū ego uestra admonitione opus
habere in fide, in doctrina, in patiētia, in tole
rātia: tñ, quoniā tacere me de uobis mea nō fi
nit charitas, institui uos hortari, ut cōiunctis
in Deo & Christo sentētijs, pariter omnes ad
eandē metā p̄peretis: ad eāq̄ rē meo us exē
plo incitare, quē admodū Paul⁹ fecit. sic enim
ille: Imitatores, inquit, mei fiatis, quē admodū
ego Christi. Vnde uidetis, currēdū esse uobis,
quō currat Episcop⁹, quō uester secū dū Deū pa
stor est. qd̄ & facitis qdē, instituti à sancto Spi
ritu (sic enim dignissimū uestrū sanctissimūq̄
Presbyteriū, cū Episcopo uestro cōsentit ac
cōsonat, ut quasi fidiū quoddā inter se uideri cōcē
tus in cithara queat) & copulati cōmuni cō
cordia, ac mutua charitate: cuius princeps est,
& dux, & custos, Iesus Christ⁹. Talis sit altin
ter uos oēs ac singulos cōiūctio (oēs enī nūc
separatim appello) ut quasi chorū unū efficia
tis: quō scilicet cōcordia cōsona, nexūq̄ diui
no cōplicati, in unitatē oēs cōcinnē cōfluatis cū Deo Patre, suoq̄ dilecto filio Iesu Christo
Dño nostro. Qui quidē illū ipse sic precat⁹ est: Da ijs (inquit) sancte Pater, ut quē admodū ego
tuq̄ unū sumus, si ipsi quoq̄ in nobis unū sint. Vestri ergo hęc boni summa est, ut per in
culpatam unitatē Deo omnes cōiuncti, imitatores fitis Christi: cuius etiā membra existitis.
Quod si ego, qui paruo tēpore sum uestro usus Episcopo, tantā tum cum eo cōtraxi con
suetudinē (quē quidem nō humana, sed spiritualis esset:) quātō uos iudicare beatiore de
beo, qui ab eo sic quodammodo toti dependetis quemadmodū Ecclesia à Domino Iesu,
& hic

ὁν ἄνθρωποι ἐστὶν χριστὸν ἰησοῦν ὁμῶς ἀγαπᾶμεν, καὶ
παντασ ὑμῶν ὅμοιωμα αὐτῷ εἶναι. Ἐλογητὸς γὰρ
ὁ θεὸς, ὁ χαριστὰς ὁ ὑμῶν βίβλος ἐστὶν, βίβλος ἐπί
κροτου κεντῆδου γὰρ χριστῷ. πῶς δὲ ἡ σιωπὴ ἐλάττω
βίβλος, ἡ ἡθεὶς ἰσχυρὸς ὑμῶν, ἡ γὰρ πᾶσι βίβλο
γμῶν. Ἐχρηματίζεσθαι αὐτῷ ἀμωμον εἰς η
μιῶν ἐκκλησίας, καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι ἡμῶν ἡμακα
ειωτάτος, κρόκος ἡ, ὁ θεὸς ἀξιοῦν ἡ ὑμῶν, ὅς ὄντως
πλάσιον ἐλάττω ὑμῶν ἀγαπᾶται, ἀπελαβόμενος, κα
τὰ πάντα με ἀνεπαύσει, ἡ τῷ ἁγίῳ πνεύματι ἐκείνῳ
χρησθῶν ὡς ἡ αὐτῷ ὁ πατὴρ ἰησοῦ χριστῷ ἀγαπᾶται, ἡ
μα ὀνησίμω, ἡ βίβλος, ἡ βίβλος, ἡ φρόντισι. Ἐὐ
παντας ὑμῶν κατ' ἀγάπην εἶδον. ὀναίμην ὑμῶν
ἐλαττωτὸς, καὶ πῶς ἀξιοῦν ὡς πρὸς οὐ ὑμῶν ἐστὶν
ἡ πάντα τρόπον διοξάζειν ἰησοῦ χριστῷ τῷ δε
ξάσαντα ὑμῶς, ἡνα γὰρ με ἀποστασθῆναι τε καὶ τῷ
σμῶν τῷ αὐτῷ νοίῳ τῷ αὐτῷ γνώμῃ. Ἐὐ αὐτῷ λέ
γετε πάντα τῶν πῶς ἡ ἡνα ἀποστασθῆναι τῷ
ἡδισκῶν ἡ τῷ πρὸς βυτῶν, ἡ πάντα τῶν ἡ
γασκῶν. ὁ ἐξῆλασσομαι ὑμῶν, ὡς ὄντως ἡ ἡ δὲ
δεμα ἡ τῷ ὄνομα αὐτῷ, ὁ πῶς ἀπὸ ἡλῶσσομαι γὰρ ἰησοῦ
χριστῷ, νῦν γὰρ ἀρχὴν ἔχω ἡ μαθητῶν ἐστὶν ἡ πῶς ἡ
λαττωτὸς ὡς ὁμοδοξοίς. εἰ με γὰρ ἐλάττω ὑμῶν ἀπομα
νηδῆναι πῶς, νονδεοίς, ὁπομονῆ, μακροθυμῶν
ἀλλ' ἐπὶ δὲ ἡ ἀγάπη ἐκείνῃ με σιωπᾶν ἡ ὑμῶν,
ἡ πῶς πῶς ἐλαττω τῷ ἀγαπᾶται ὑμῶς, ὁ πῶς σιωπῶ
χρῆτε τῷ γνώμῃ ἡ θεὸς γὰρ χριστῷ, ἡ ζῆλον ὡς πῶ
λος. μιμηταὶ γὰρ με, φησὶ, γίνεσθε, καὶ ὡς κατὰ γὰρ χρι
στῷ. ὁ θῶν ἡ ὑμῶν πρὸς τῷ σιωπῆσαι τῷ ἡ ἡδισκῶ
γνώμῃ, ἡ ἡθεὶς πῶς ἀμωμον ὄντως ὑμῶς. ὁ πῶς ἡ πῶς
ἡ αὐτῷ, σοφιστῶν τῷ πῶς πῶς πῶς πῶς πῶς πῶς πῶς
νόμασον πρὸς βυτῶν, ἀξιοῦν ὄντως θεὸς, ὅπως σιωπῆ
μοσαι τῷ ἡδισκῶν, ὡς χριστῷ αὐτῷ ἀγαπᾶται, ἡ σιωπῶ
σμῶν ὅπως τῷ ὁμοιοίς, ἡ συμφωνῶν ἀγαπᾶται, ἡ δὲ
ἀρχιγῶν ἡ φύλαξι ἡδισκῶν χριστῷ. ἡ οἱ κατ' ἀνδρα ἡ
χριστῷ ἡδισκῶν εἰς ἡνα σύμφωνοι ὄντως ὄντως ὄντως
σιωπῶσαι θεὸς λαβόντων, γὰρ γίνεσθαι γὰρ γίνεσθαι
τῷ συμφωνείας, τῷ θεῷ πῶς πῶς πῶς πῶς πῶς πῶς
νῦν αὐτῷ ἡ ἡδισκῶν χριστῷ ἡδισκῶν ἡμῶν. ἡδισκῶ
πῶς, φησὶ, πῶς πῶς ἀγαπᾶται, ἡνα ὡς ἐγὼ ἡ ὄντως ἡ
καὶ αὐτῷ γὰρ ἡμῶν γὰρ ὄντως. ἡδισκῶν οὐκ ὄντως ὑμῶς,
γὰρ ἀμωμον γίνεσθαι σιωπῶν ἡδισκῶν θεῷ, μιμητας
εἶναι χριστῷ, ἡ καὶ μέλη ἡδισκῶν τε. εἰ γὰρ ἐγὼ γὰρ μιμητῶν
χριστῷ πῶς πῶς σιωπῶν ἡδισκῶν πῶς πῶς πῶς πῶς πῶς
πῶν ὑμῶν, ὄντως ἀνδρα πῶς πῶς πῶς πῶς πῶς πῶς
τιμῶν. πῶς πῶς μιμητῶν ὑμῶς μακαρίζω τῶν ἀνακα
κρηματῶν αὐτῶ, ὡς ἡ ἐκκλησία τῷ κυρίῳ ἰησοῦ,

εφοδ' ηγ' αμλοιοι... κτην κλωντην, ο δε φαρμακον αθανασιας...

duce, ac rectore Spiritu paraclete, obtéperantes Episcopo & Presbyteris, animo firmo atq; immobili: unú omnes frangentés pané, quod pharmacu immortalitatis est...

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΦΟΛΟΥΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ. Ι Β.

BEATI IGNATII MARTYRIS ET ARCHIEPISCOPI ANTIOCHENSIS, EPISTOLA Ad Romanos. 12.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ο υιός θεοφόρος, η δολομην ην ην μεγαλιότηη υψίστο θεῶ πατρός, ην ηνσθ χριστῶ μονογενῆς αὐτῶ υἱῶ, ἐκ κλησίαν ηνιασομενη, ην πεφωλοσμενη...

IGNATIUS salutem in Deo Patre, & Dño Ie. Christo plurimam, & sanctam precatur amplissima ornata benedictione Dei summi Patris, & Ie. Christi filij eius unigeniti, nec non sanctificatæ Ecclesie, & illuminatæ de uoluntate dei, qui creauit uniuersa: constitutæ in fide, & dilectione Ie. Christi, dei & conseruationis nostri: quæq; est in primario Romanæ ditionis loco, diuinæ, honestæ, beatæ, laudabili, fideli, sanctæ, excellētī in amore, ac nomine Christi. Deiq; Patris, & sancti Spiritus: quâ & saluto in nomine Dei omnipotētis, & Ie. Christi filij ei: unis carne & Spiritu in omnibus mādatis eius: cumulatī, ac cōfirmatis in omni gratia Dei, mūdatisq; ab omi fuco. Et antea Deū precatus sum, ut uiderem mihi sanctissima uestra oraleat. & nūc multò magis, ut id possim cōsequi, opto atq; defidero. Vinctus enim ego in Christo Iesu, spero equidē me salutaturū uos: si per uos quidem licuerit, planè me perfici. Principiū adhuc rectè se habet: modò hāc gratiam consequar, ut quod inceptū est feliciter, sine impedimēto possim ad finē perducere.

Terror

Non ego amplius delectabor cibo mortali, neque ullis uita huius delitijs: panem Dei uolo, panem cœlestem, panem uite, qui est caro Christi, filij quidem Dei, nati autem posteris temporibus ex semine Dauidis & Abrahę potum quoque eius desidero, qui est charitas sempiterna, uitaq̄ perēnis. Nolo amplius humanam uitam uiuere: idq̄, si per uos licebit, consequar. Crucifixus sum cum Christo: uiuōq̄ iam non amplius ego, siquidem uiuit in me Christus. Summa est hęc igitur mearum literarum, Vos meam mortem deprecari nolo: illud credite, amare me lesum pro me traditum, sicq̄ cogitare, Quid rependam Domino pro omnibus ijs, quę in me tam cumulātē contulit? Deus autem ipse ac pater, Dominusq̄ Iesus Christus, uobis palām facient, me hęc uera dicere. Vos tamen mecum orate, ut ope atq̄ auxilio sancti Spiritus, metam feliciter contequar. Non dictāte carne & natura, hęc uobis scripsi: sed suadente & consulente Deo. Si ad passionē mihi uenire licebit, indicū uestri amoris agnosca: si minus, apertū odij argumentū putabo. Mētionem facite uestris precibus, Ecclesię Syriacę: quę alio pro me pastore indiget, Domino ipso uidelicet, qui dixit, Ego sum pastor bonus. Et certē solus hic quidem, uestraq̄, quam erga hūc habetis, illam gubernabit charitas. Illius autē me è numero censerī, suppuet equidem: quum haud dignus sim, uel extremus eorum, & quasi abortiuus habear. Sed gratia & misericordia est factum, ut sim aliquid, si Deū fuero consequutus. Salutat uos Spiritus meus, & dilectio Ecclesiarum, quę susceperunt me nomine Christi, non modò uti transitum darent quām commodissimum, sed etiam, si quę minus me in uia cōuenire poterant, oppidatim tamen constituerent, qui me deducerēt. Scripsi hęc uobis ex Smyrna per Ephesios, homines sanctissimos. Mecum est, & cum alijs multis, Crocus quoq̄, homo suauissimus. De ijs, qui in gloriam Dei ex Syria Romam uenerunt, si, quemadmodum puto, audiistis: uelim, ut illis significetis, me propè adesse: omnes digni sunt Deo & uobis: æquum est igitur, uos in nulla re illis deesse. Datæ IX. Calend. Septemb. Valetē in perpetuum, in patientia Iesu Christi.

Beati Ignatiij duodecim Epistolarum

FINIS.

ἐχ ἡσπαμα ἰσοφύ φθορᾶς, ὅδε ἡδοναῖς τῶ βίῳ τὸτα
 ἀρτῶν τὸ θεῶ δέλω, ἀρτῶν θεαίων, ἀρτῶν ζωῆς, ὅδε
 σὰρξ τὸ χριστοῦ τὸ εἶναι τὸ θεῶ, τὸ γνομιάνου τῶ ἰστέω ἰκ
 ἀπέσματῶ διαβίδι καὶ ἀβραάμ. καὶ πόμα δέλω
 τὸ πόμα αὐτῶ, ὅδε ἡν ἀγῶ πη ἀφ᾽ Ἰουδαίῶ, καὶ ἀνιῶ
 ὃ ζωῆ, ὅδε ἐπὶ δέλω ἡτὶ ἀνθρώπων τῶ τῶσδε ἰε
 σαι, ἐὰν ὑμῖς θελήτῃ, χριστῶ στωικε αὐρωμα. καὶ δε
 ἐκ ἐπὶ ἐγῶ, ἐπειδὴ πόρ τῶν ἐμοὶ ὁ χριστοῦ δὲ ὀλί
 γω γράμματων ἀτμαῖς ὑμῶς, μὴ ἴδρατὴ ἰστέω
 με. πισδύθε μοι, ὅπ τῶ ἰσοφύ φίλῶ τῶ ὑπὲρ
 ἐσοῦ ἡ ἀδολοθήτα. τὶ αὐτα πο δέλω τῶ κηρίῳ
 πόδι κατῶ τῶν ἂν αὐτα πο δέλω μοι; ἀπὸς δὲ ὁ θεῶ
 καὶ πατὴρ, καὶ ὁ κῆρτῶ ἰσοφύ χριστοῦ, φανερώσα
 ὑμῖν τῶν τε, ὅπ ἀληθῶς λεγῶ, ἡ ὑμῖς στω δέλω
 θεῶ μοι, ἵνα τὸ σκοπῶ τὴν ἠγῶ, καὶ τῶ ἀνιῶ, ὅ κα
 τὰ σάρεκα ὑμῖν ἐγραψα, ἀλλὰ ἡτὶ γνώμῳ θεῶ, ἐὰν
 πείθῳ, ἡγαπήθετε. ἐὰν ἀκρομα δέλω, ἰσοφύθετε.
 μνημονόθετε τῶ τῶ δέλω ὑμῶν τῶ τῶ στωικε ἐκκλη
 σίας, ἡπισ ἀντὶ ἰσο ποιμῶν χριστῶ τῶ κηρίῳ, τῶ
 εἰ πόμῳ ἐγῶ εἶμι ὁ ποιμῶ ὁ κηλῶ. καὶ μόνῳ γ
 ετῶ αὐτῶ ὑποστωθήσει, καὶ ἡ ὑμῶν εἰς αὐτῶ ἀ
 γάτω. ἐγῶ δὲ καὶ ἀγαπιῶμαι δὲ αὐτῶν λεγέτω. ὅ
 γηρῆ μῖν ἀτῶ, ἂν ἐγατῶ αὐτῶν καὶ ἐκπεμα
 ἀλλὰ ἡλέμῳ τῶ εἶναι, ἐὰν θεῶ ἰδοι τὴν. ἀσπῶ τῶ
 ὑμῶς τὸ ἐμῶν πο δέλω, καὶ ἡ ἀγάπη τῶ ἰκκλησιῶν
 τῶ δεξαμένη μὲ ὡς ὄνομα ἰσοφύ χριστοῦ, ἐχ ὡς ἡ
 δέλω τα. καὶ γῶ ἀ μὴ πο θῶ ποσῶ μοι τῶ ἰδῶ,
 ἡτὶ πόμῳ μὲ ποθῶ γαγῶ. γράφῳ δὲ ὑμῖν τῶν τε ἀ
 πο σμύνης ἰστέω στωικε, τῶ ἀξιωμακρίτων. ἐσι
 δὲ ἅμα ἐμοὶ στω πολλοῖς καὶ ἀλλοῖς, κηρτῶ τὸ πο
 θητῶ ὄνομα. τῶ τῶ ποσελθόντων ἀκ στωικε εἰς ῥῶ
 μέω εἰς δέλω θεῶ, πισδύ ὑμῶς ἐπερνωχία. οἷς
 ἡ δὲ ἡλώστῃ, ἐγγῆ μὲ ὄντα. πάντες δὲ γῶ εἰσιν ἀξιο
 θεῶ, καὶ ὑμῶν οὖς, πρέσω τῶν ὑμῶν, κατὰ τῶ
 τε ἀπῶ αὐσα. ἐγραψα δὲ ὑμῖν τῶν τε, τῶ πο
 γνῆα καλαν δῶρ σε πῆεμβρίων. ἐξέω δε εἰς τῶ,
 ὅν ἐσο μὲν ἡ ἰσοφύ χριστοῦ.

τῶ τὸ ἰστέω ἰγνατίε ὑπερολῶν δέλω κα
Τ Ε Λ Ο Σ.